

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinum In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

Π

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permission, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

xuōg's. (ab *ixō* teneo, firmiter habeo.) vide *ixuōg's* supra.

O' E', serò, Adv. (affine Hebr.
 מָחָר, qvòdest πῶς ἔχεται) Marc.
 11, 19. item ὁψιδem est, qvòd οὐσί-
 ης, in extremo, & tum construitur
 cum Genit. Matth: 28, 1. ὁψὲ τῶν σαβ-
 βάτων extremo sabbato, scilicet sub fin-
 em sabbati. Non verò hic primam
 noctu partem, qvæ vespera dicitur, sed
 ultimam designat, qvæm diluculum
 vocamus. Sic ὁψὲ ἡμέρας, inclinante
 die, ὁψὲ ἡλυσας, vergente ata-
 tu.

¹Ὠψια, *acc, n*, vespera, serum diei,
Joh, 20, 19. Adjective.

"Οψιθε, la, lov, ferus, vespertinus.
Marc. II, 11. ὁ ψιθε ἡδὴ ἔσται τῆς ὥρας,
quum jam esset vespertinum tem-
pus.

Ὁψίω, serò aliquid facio. vespere
venio, Sir. 36, 27. κατὰ λύοντι ἔϊναι
Ὁψίον, divertenti quocunque vespere
venierit. Contrarium virbum est

Ὁ θεὸς, diluculo vento, summo
mane accedo. 1. Sam. 17, 16.

"Ὁ ψυμῶς, κ. ὁ καὶ ἡ, serotinus, a,
 Jac. 5, 7. ὑστὴρ πρῶτον καὶ ὀψιμῶς,
 plusiam matutinam & serotinam.

Ὀψμαθὴς, ἱε, ὁ, ἡ, fero do-
ctus.

'Οψιμάδεα ἔ' οψιμαδία, αἰ, ἡ,
 fera eruditio.

'Ο ψυμαθίς, sero disco, sera etate
ad literas incumbo. Ex ὁψις μαν-
θίς.

Πρόσψις, αὐς, ἡ, adspēctus, speci-
es, 2. Ματθ. 6, 18.

ΟΨΟΝ, α, τδ. (αβ ἰψω, ἔσω, εο-
 γβο) quicquid in macello venditur.
 Beem. Vel Athenaeo interprete proprie
 quodvis edulium ad esum ignis o-
 perâ concinnatum, sive assum, sive
 elixum. *Plutarchus in symposiasticis*

A *air*, apud Græcos præcipuè de piscibus efferrî. *Idem* apud Comicum obsonium, quod interpretante Servio de minutis accipitur pisciculis. *Et* Joh. 21, 9. diminutivum ejus ὀψάριον, 2, 6, vertitur pisciculus. *Hinc* omne id, quod unâ cum pane comedimus, ὀψάριον, cibi condimentum, obsonium. *Xenoph.* ἡ ἐμπύλας αἰς, ὀψοῦ ἰσὶ, cibi condimentum fames est.

B Παροψις, ἰδο, ἡ, patina, à *pater-*
do sic dicta, quod sit repanda. *Matth.*
23, 25. 26. *Juvenal.* Quam magna
multiqve paropside cœnat.

 I littera ordine decima
sexta. in numeris valet
80. ortum est ab Hebraeo
elemento pe. Pe fina-
ie Hebraeum si inuertatur, P. Lati-
norum graphice representat. Si-
gnificat *osna*, seu faciem, quod
littera vultum, oris apertionem re-
ferat.

ΠΑΙΑ'Ν, αὐτῶν, ὁ, Pæan, hymnus
in laudem Apollinis, 2. Macc. 15, 25.
qvo in loco illustris imago spectatur
fortis plorum & impiorum in hoc
mundo. Hi enim οὐκ οὐλοῦσαν καὶ
παύσαν, cum tubis & canticis, quibus
idola sua concelebrant, ecclesiam op-
pugnaturi procedant, rebusq; lætis
& florentibus utuntur; contra illi
οὐκ ἐπαιδοῦσι καὶ δόξαν, cum invo-
catione Dei & precibus, spiritualem
pugnam capeſſunt. Piorum tamen
victoria est ac ſempiterna oratio; im-
piorum funeſta ſtrages & horrenda
confuſio.

ΠΑΙΣ, ὁδός, ὁ, ὅς, (ἀπόμακρος, ἀπομα-
 ro) puer, puella, *Matth. 21, 15.* ἰδοὺ
 τις παῖδας καὶ ζώοντας ἐν τῷ ἱερῷ,
 quum vidissent pueros clamantes in
 templo. *Luc. 8, 54.* ἡ παῖς pro ἡ παῖς,
 Et 3 ὁ puel

δ puella. *Atticifimus* Filius, *Att.* 3, 26. ἀναστὰς ὁ παῖς αὐτοῦ Ἰησοῦν, postquam excitasset Filium suum Jesum. Servus, famulus, *Matth.* 8, 13. Ἐ. 14. 2. *Luc.* 12, 45. Infans, *Matth.* 2, 16. ἀνέλε πάντας τοὺς παῖδας, interemit omnes infantes, seu puerulos.

Παιδάριον, ἢ, ὁ, puerulus, *Matth.* 11, 16.

Παιδίον, ἢ, ὁ, puellus, infans. *Matth.* 1, 11. εὐργὺς ὁ παῖς, invenit (nempe magi) infantem. *Heb.* 11, 23. διότι φόβος ἀπέχον ὁ παῖς, quia viderunt veniunt illum infantem. *Luc.* 2, 21. Ἐ. ἐπεμύειν ὁ παῖς, ut infantem circumciderent. puer, qvī ambulare potest. *Matth.* 18, 2. *Luc.* 18, 16. ἀφ' οὗ νῦν παῖδας ἔρχεσθαι πρὸς με, finite puerulos illos ad me venire. adolescentula annorum duodecim. *Marc.* 5, 39. 40. ὁ παῖς, cōm ἀνέστη, adolescentula hac non est mortua. admodum rudis per metaph. vocatur παῖς, 1. *Cor.* 14, 20. ἀδελφοί, μὴ παῖδας γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ νηπιάζετε, fratres ne estote pueri intelligentiā, sed malitiā.

Παιδιόθεν, ab incunabulis, *Marc.* 9, 21.

Παιδική, ἡ, ἡ, ancilla. *Gal.* 4, 22. 30.

Παιδεύω, erudio, instituo, *Tit.* 2, 22. castigo. *Apoc.* 3, 19. imperf. ἰ-παῖδον castigabam, *Heb.* 12, 10. Ἐ. ἡ δοκὴν αὐτοῖς ἐπαίδειον, prout ibi videbatur, castigabant. Fut. παιδεύσω. Præter. παίδευκα. aor. 1. ἰ-παίδουσα, *Luc.* 23, 16. 22. παιδεύουσα, castigat, 1. *Cor.* 11, 3. 2. *Cor.* 6, 9. ὡς παιδεύομενοι, καὶ μὴ ἡμιτελείοι, ut qvī capi gamur, nec tamen mortem afficiamur. Præter. act. παίδευμαι, institutus fui, *Act.* 22, 3. παίδευμαι, ut ἀρεσκῶν ἡ παιδεία νόμος, insti-

tutus ad exqvisitam formam patriæ legis. aor. pass. ἐπαυδαύω, idem, *Act.* 7, 22. καὶ ἐπαυδαύη Μωσῆς πᾶσαν σοφίαν Αἰγυπτίων, ἔ institutus fuit Moses omni sapientiā Aegyptiorum. 1. *Tim.* 1, 20. ἵνα παιδεύωσι μὴ βλασφημεῖν, ut discant non blasphemare, vel ut castigentur ἔ discant, seu ut castigati discant non blasphemare.

Παιδεία, αἰ, ἡ, disciplina, *Eph.* 6, 4. ὡς παῖδιν καὶ κυρίου, disciplinā ἔ admonitione. institutio. 2. *Tim.* 3, 16. castigatio, *Heb.* 12, 5. ἡ μὲν, ἀλλὰ λυγρὰ παιδεία κυρίου, fili mi, ne parvi facito castigationem Domini.

Παιδότης, ὁ, ὁ, institutor, informator, *Rom.* 2, 20. παιδότης ἀφ' ἑνὸς, doctorem insipientium. castigatori, *Heb.* 12, 9.

Ἀπαίδωτος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, ineruditus, 2. *Tim.* 2, 23.

Ἀπαυδαύσις, αἰ, ἡ, inscitia, imperitia. *Sir.* 21, 24.

Παῖς, per synopen pro παιδάριον. Fut. ἔσω. ὁ σω. puerorum more ludendo, choreas duco, 1. *Cor.* 10, 7. ἡ ἀνίστηναι παῖς, pro ἡ παῖς ἐκείνη, vel πρὸς τὸ παῖς, ἔ surrexerunt ad choreas ducendas. Eodem quoque sensu accipitur ab Homero. *Odys.* 17, 147. ab Hesiodo *ασ.* 277. Ἐ. c. item jocos apud Xenophontem.

Παρυία, αἰ, ἡ, illusio, *Jer.* 49, 15.

Παῖγνον, ὁ, ὁ, ludibrium, res ludicra, *Sap.* 15, 12.

Ἀπαπαῖω, illudo, cum Dat. *Marc.* 15, 20. καὶ ἀπαπαῖω αὐτῶν, ἔ illudē vunt illi, ἀπ' οὗ λυγρὸν, hoc est, sic mel legitur in N. T.

Ἐπαπαῖω, idem, cum Dat. *Marc.* 15, 31. imperf. ἐπαπαῖον, illudebam, *Matth.* 27, 29. *Luc.* 22, 63. Ἐ. 23. 30. Fut. ἐπαπαῖω, *Marc.* 10, 34. καὶ ἐπαπαῖω αὐτῶν, ἔ deridebunt illum. aor. 1.

aor. 1. εἰπαῖς, Matth. 27, 31. καὶ ὁ
π εἰπαῖς αὐτῶ, & postquam illu-
sissent ei. aor. 1. act. inf. εἰπαῖς,
Matth. 20, 19. & aor. 1. part. εἰπαῖ-
ς, αὐτῶ, δ; Luc. 23, 11. Præf. pass.
εἰπαῖς, deludor, ludibrio habe-
or, Matth. 2, 16. ὅπ εἰπαῖς (aor.
1. pass.) ὡς τὸ μάγισ qvōd delusus (vel
deceptrus) esset a magis. Fut. 1. pass.
εἰπαῖς, deridebor, Luc. 18,
32. εἰπαῖς, contumeliā afficitur. B

Ευκαίμας, δ; ὁ, ludibrium, Hebr.
11, 36. εἰπαῖς, πείραν ἔλαφον, lu-
dibria sunt experti.

Ευκαίμας, αὐτῶ, ὁ, illusio, ludi-
brium. Sap. 17, 7. μαγικῶς εἰπαῖς, ma-
gicæ artū ludibria, præ-
stigia.

Ευκαίμας, δ; ὁ, derisor, Jude 6.
18. ὅπ εἰπαῖς ἡμέρας ἑσπερας εἰπαῖς,
qvā in extremo die erunt irri-
sories.

Παπαῖς, ludo vel jocor cum ali-
qvo, Sir. 8, 4. καὶ παπαῖς ἀπαυδῶ-
ς, ne jocare cum inerudito.

Συπαῖς, colludo, cum qvōpiam
ludo, Sir. 39, 9. συπαῖς αὐτῶ, καὶ
λυπησῶ, lude cum illo, & contri-
stabit te. Unde

Συπαῖς, δ; ὁ, & συπαῖς, ο-
ρῶ, δ; collutor; (siam. συπαῖς, qvā
colludit) exponitur etiam simul
nutritus.

Συπαῖς, ορῶ, δ; idem.

ΠΑΙΩ, (Hinc est Latinorum pavī-
re) percutio, ferio, Fut. 1. act. ορῶ.
Præf. παῖς. Hof. 6, 1. αὐτῶς παῖς-
κα, καὶ ἰσθῶς ἡμῶς, ille percussit, &
senabit nos. aor. 1. act. ἔπαυσε, per-
cussit, pulsavi. Marc. 14, 47. ἔπαυσε
τὸν δούλον & δέχεσθαι, percussit servum
pontificis. δέχεσθαι pro δέχεσθαι,
Atticē. aor. 1. subj. act. παῖς, ἡ, ἡ,
ἀφῶ, 9, 5. ὅταν παῖς ἀνδρῶν, qvō

A percussit hominem. aor. 1. inf. act.
παῖς, aor. 1. act. part. παῖς, Matth.
26, 68. τίς ἐστὶν ὁ παῖς σε; qvōs est
percussit te, vel qvōs te percussit?
Luc. 22, 64. ὡς φησὶ τις ἐστὶν ὁ παῖς
σε; divina, qvōnam sit, qvō te
percussit?

† ΠΑΚΑΤΙΑΝΗ, ἡ, Paca-
tiana. 1. Tim. 6, 21. sub finem illius E-
pistolæ, nomen regionis, fortassis La-
tinum, q. d. pacata, unde forma-
runt πακατίας, & hinc Adj. πακα-
τικός.

ΠΑΛΑΪΩ, ἡ, massa ficuum
aut caricarum, qvās in morem late-
rum figurantes, ut diu illesa perma-
neant, calcant atqve compingunt, 2.
Reg. 16, 1. 2. Judith 10, 5.

ΠΑΛΑΙ, olim, Adv. (ad Hebr.
בָּלַי bala vetus. olim vero Lati-
na vox est ab Hebr. בֹּלַי holām)

C Matth. 11, 21. ἐκπαῖς, jam olim,
2. Pet. 2, 3. & c. 3, 5. ὁ παῖς scil. ὦν
vetus, 2. Pet. 1, 9. τῶν παλῶν ἀμαρτι-
ῶν veterum peccatorum.

Παλαιός, ὁ, antiquus, a, unum.
Marc. 2, 22. Luc. 5, 39. παλαιός (οἶ-
νος) χερσὶ πηγῆς ἐστὶν, vinum vetus est
utilius. Rom. 6, 6. παλαιός ἀνθρωπῶς,
vetus homo, hoc est, corrupta natu-
ra.

Παλαιότης, ἡ, vetustas, Rom.
D 7, 6.

Παλαιῶν, ὁ, antiquo, aboleo, Heb.
8, 13. παλαιῶν τῶν πρῶτων, anti-
qvāvis prius. παλαιῶν, ἡμῶν, vete-
ralis, Luc. 12, 33. βαλῶντα μὴ πα-
λαιῶν, crumenas non veterascen-
tes, metonym. subj. Heb. 1, 11. πάντες
οἱ ἱμάτιοι παλαιῶν, (fut. 1. pass.) omnes ut vestimentum vetera-
scent. præf. perf. παλαιῶν, Susān.
52. παλαιῶν ἡμερῶν κακῶν, inde-
terate dierum malorum.

ΠΑ'ΑΗ, ας, ὁ, ἡ, lucta, (ἀ πάλω, A qvatio) Eph. 6, 12. ὅτι ἐστὶν ἡμῶν πάλω πῶς αἰμα καὶ σάρκα, non est nobis lucta adversus sanguinem & carnem. πάλω, luctor, certo, Gen. 32, 24. ἐπάλαιε, ἀνθροπῶ μετ' αὐτῶ, & luctabatur vir eum illo.

Παλαστής, ὁ, οἱ, luctator.

Παλαστῆρ, ας, ἡ, palæstra, luctæ locus, 2. Mac. 4, 14.

Ἀντιπαλῶ, ας, ὁ, adversarius in lucta, attulus. 2. Mac. 14, 17.

ΠΑ'ΑΙΩ, Adv. rursus, iterum. Joh. 16, 19. καὶ πάλιν μικροῖς, & iterum paulisper. denuo. 2. Cor. 13, 2. ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν, si denuo venero. re-τιο, εἰς τῶπιόν Joh. 20, 10. Gal. 4, 9. πῶς ἐπιστρέψετε πάλιν; (pro εἰς τῶπιόν vel εἰς τὸ πάλιν) ὅπως τοις βετορῶσι? Redundat, Joh. 4, 54.

Ἀνὰ πάλιν, rursus, Sep. 19, 20.

ΠΑ'ΑΛΛΑΞ, ας, ὁ, juvenis, adolescens; q. jam idoneus ad πάλιν, ad vibrandum (bassam.)

Παλλαξ, ἡς, ἡ, item.

Παλλαξίς, ὁ, οἱ, puella; plex, concubina, Gen. 22, 24.

† ΠΑΜΦΥΛΙΑ, ας, ἡ, Pamphylia, provincia Asiae. Att. 2, 16. vox Græca, composita ex πᾶς, omnis, & φύλον, ας, ὁ, natio. q. d. gens ex variis nationibus conflata, collubies variatum gentium.

ΠΑΠΠΑΣ, ας, ὁ, pappa, pater; vox liberorum.

Παππασμός, ὁ, οἱ, compellatio patris vocando illum παππας, Suid. ἀ

Παππῶ, ablandior patri vocando pappam.

Παππῶ, ας, ὁ, avus; παππῶ, ὁ πῶς πατρός, avus paternus; παππῶ, ὁ πῶς μητρός, avus maternus. Sed & sine adjectione dicitur, Prol. Sir. ὁ παππῶ μὲν Ἰησοῦς, avus meus Jesus.

ΠΑΡΑ', Præpositio cum Genit. à vel ab. 2. Tim. 1, 13. παρ' ἐμῆς ἡκούας, à me audivisti. 2. Tim. 3, 14. εἰδὼς παρ' ἐμῆς ἡμάτης, sciens à qbo didiceris. Joh. 6, 45. ἀκούσας παρ' ἡ Πατρὸς, qbi auditit à Patre. Qvandoqve subintelligitur. Att. 1, 4. ὡς ἡκούσας παρ' ἐμῆς, pro παρ' ἐμῆς, qvando audivisti ex me. verba passiva sequi solet. Luc. 1, 45. λεγαμένης αὐτῇ παρ' Κυρίου, qvὰ διὰ τῶ ἐστιν à Domino. idem

B qvòd πῶς, Marc. 3, 21. οἱ παρ' αὐτοῦ scilicet ὄντες ipsius agnati. Erasmi. qvì ad eum attingebant. Tb. B. in notis, qvì eum sanguine attingebant. conf. Marc. 5, 26. Cum Dativo, apud, Luc. 1, 30. μὴ φοβῆσαι Μαριαμ, ὅτις ἦ χάρις παρὰ τοῦ ἁγίου, ne time Maria, inveniisti enim gratiam apud Deum. Att. 21, 16. παρ' αὐτοῦ, apud qvum. Ec. 22, 5. παρ' ὅτις ἐπιστολὰς δέξασθαι, à qbo acceptis literis &c. Att. 26, 8.

C παρ' ὑμῶν, apud vos. ad. Luc. 19, 7. παρ' ἐμῆς πολλῆς ἐκείνης, ad peccatorem ingressus est. subintelligitur. Heb. 4, 2. καὶ συγκοινωνῶν τῇ πίστι (πιστῶ) τοῖς ἀκούουσιν, non contemptus fide apud eos, qbi audierant. 2. Cor. 2, 1. ἵκενα ἑαυτῶν pro παρ' ἑαυτῶν statui apud me. Cum accus. contra, Att. 18, 13. παρ' ὅτι νόμος, contra legem. Gal. 1, 8. παρ' ὅτι ὁ δόκησις αὐτοῦ, contra id, qvòd ἐν pro παρ' ἑτοῦ ὅτι, contra id, qvòd ἐν

D angelizabimus vobis. Præter, 1. Cor. 3, 11. παρ' ὅτι κτίριον scilicet ἡμεῶν. præter id, qvòd positum est, fundamentum. 2. Cor. 11, 24. παρ' ὅτι ἑνὶ, unā minus vel deficiente una. Apud. Luc. 5, 1. παρ' ὅτι τῶ ἁγίου, apud laicum. Marc. 1, 16. παρ' ὅτι τῶ ἁγίου, apud mare. In, Matth. 13, 4. παρ' ὅτι τῶ ὁδοῦ, in viam. Ad, Att. 16, 13. παρ' ὅτι ποταμῶν, ad subitum. Luc. 19, 30. παρ' ὅτι τῶ πῶς, ad pedes. Juxta, Matth. 20, 30. Luc. 18, 35. παρ' ὅτι

ἰδοὶ, *juxta viam* Ultra. Luc. 3, 13. Α *Metaphorice* triremes à mari adhuc intactas dicuntur παρῆνοι τεύχεσ, τριῖναι, ὅ, ἡ, scilicet rēus, ex τριῖς, ὃ ἰπῆς, qui remigat, ab ἑπῶν, remigo, de q̄a voce supra, ubi παρῆνι adjektivè adhibetur.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit. Ἀεπαρῆνις, fut. αἰών. aor. 1, ἀ-παραρῆναι, devirgino. Sir. 20, 3. † ΠΑΡΘΟΣ, α, ὃ, Parthus, nomen gentis, Act. 2, 9. vox est Scythica, & fugacem seu exulem significat, asine est Hebraeae radici פָּרָד parad separavit, divisit, q. d. divisus.

† ΠΑΡΜΕΝΑΣ, ἄ, ὃ, Parmenas, nomen diaconi Act. 6, 5. q. d. permanens, à verbo παραμένω permaneo, pro q̄o Ποῖτα etiam dicunt παρμένω per syncopen. Iliad. 6.

ΠΑΡΣ, πᾶς, πᾶν, omnis, e. (asine Hebraeo פָּרָד, in prat. פָּרָד augescere, multiplicari, abundare) 1. Tim. 2, 4. ὃς πᾶντας ἀνθρώπους ἑλκεῖ σωθῆναι q̄b omnes omnino homines vult servari: Non enim distributivè, sed collectivè vox omnis est sumenda, q̄od præter alia ex ipso textu clarum fit. Nam Apostolus pro omnibus preces instituit vult, & hanc rationem reddit, q̄ia Deus omnes salvos vult fieri. Eph. 4, 6. Ἀγ. πᾶντων, per omnes, non per omnia, ut habet vulgata versio. Job. 12, 32. πᾶντας ἰδύσθαι ὅς ἐστιν, omnes traham ad me, scilicet in extremo die, ad q̄bos dicit Matth. 25, 34. Venite benedicti.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, α, ἡ, (ab Hebr. פָּרָה parath, fructifera. Vel à παρῆνι τῇ υἱοῦ, prope curro matris.) virgo, Matth. 1, 23. Luc. 1, 27. Tribuitur etiam viris, Apoc. 14, 4. παρῆνι: γὰρ εἰσι, virgines enim sunt.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

ΠΑΡῆΝΙΑ, αῖ, ἡ, virginitas, Luc. 2, 36. Παρῆνιν, αὐτῶν, ὃ, locus, ubi degunt virgines. Ἀπαρῆνι, ἡ, à Nonno dicitur, q̄a amplius virgo non est. Beata, virgo Maria, à prisca Graeca Ecclesia doctoribus rectè vocatur ἀει-παρῆνις, hoc est, q̄a semper virgo mansit.

Rr 5

Matth.

Matth. 7, 21. ἢ πᾶς ὁ λήγων μοι; non A
 qvisqvis mihi dixerit. non omnis hoc
 in loco non opponitur omni, sed qui-
 busdam. Matth. 11, 28. Δὲ πᾶσι πᾶσι
 πάντες, venite ad me omnes, interdum
 idem valet, qvōd nullus, a, um, Luc. 1,
 37. ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τὴν ἡ-
 πῶν ῥῆμα, qvia non erit impossibile,
 apud Deum ullum verbum, hoc est, ul-
 la res. Hebraismus. vide praeterea
 Act. 10, 14. Rom. 3, 19. 1. Cor. 1, 29. Gal.
 2, 16. Pro omnis generis, Luc. 11, 42. B
 δέκατα πᾶν λάχανον, decimatis
 qvōdvis olus, conf. praeterea Luc. 18,
 12. Act. 2, 17. Et c. 10, 12. 35. Rom. 14,
 2. 1. Cor. 1, 5. item totus, a, um, Rom.
 11, 26 πᾶς Ἰσραὴλ, totus Israël. Matth.
 3, 5. τίτι ἐξῆλθεν πᾶς αὐτὸν πῶ-
 σαι Ἰουδαίαν, tunc exiit ad eum tota
 Judaea, metonymia synecdochica, hoc
 est, plurimi Judaei, Matth. 8, 32. πᾶ-
 σι ἡ ἀρχὴ, totus ille grex. Rom. 10,
 18. εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, in totam
 terram. Matth. 27, 45. σκότειν ἐγένετο
 ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, tenebrae factae sunt
 super totam terram. Marc. 15, 33. ἐφ'
 ὅλην τὴν γῆν super universam regio-
 nem. 1. Cor. 13, 2. πᾶσαν τὴν πίσιν,
 totam illam fidem, scilicet miraculo-
 rum. Eph. 4, 16. πᾶν τὸ σῶμα, totum
 corpus. item perfectus, a, um, Rom.
 15, 13. 14. πῶς χαρῆς perfectō gau-
 dio, πῶς γνώσεως perfectā scientiā
 πάντες, omnes pro ferē omnes. Matth.
 10, 22. Marc. 1, 5. Aliquando istae vo-
 ces omnes, omnia restringendae sunt
 ad hypothēsin seu rem, de qva in textu
 agitur. Luc. 20, 38. πάντες ὅτι αὐτῶ
 ζῶσι omnes enim illi vident. omnes
 nempe qvorum DEUS est DEUS.

Πᾶσι πάντων inprimis, 3. Joh.
 5, 2.

Διαπαντὸς. Adverb. pro πάν-
 τος scilicet ἁπὸν, semper, Marc.
 5, 5.

Πάντα, πᾶ, prorsus, idem qvōd πάν-
 τως. Eph. 4, 15. ubi videtur ἰδέσθαι
 κατὰ.

Ἄπανς, ἅπαντες, ἅπαν, eodem modo
 accipitur, sicut πᾶς, est compositum ex
 ἅμα unā, cum, Et πᾶς, omnis, Luc.
 19, 48. ὁ λαὸς ὅς ἅπανς, populus enim
 universus. Luc. 4, 6. infam. gen. ἅ-
 παντες. in neut. gen. ἁπῶν, Luc. 23, 1.
 καὶ ἅπαντες ἅπαν τὸ πῶν, Et sur-
 gens universa multitudo. Nom. plur.
 ἅπαντες, cuncti, qvāsi conjuncti.
 Jac. 3, 2. πᾶσα ἡ πᾶσις ἅπαντες
 saepe enim impingimus omnes. Luc. 5,
 11. ἀφῆντες ἅπαντα, relictis omni-
 bus.

Σύμπας, σύμπαντες, σύμπας, univer-
 sus, totus, 2. Macc. 3ⁱ, 12. κατὰ τὴν
 σύμπαντα κόσμον, per universum
 mundum.

Πάντα, Adv. semper, Act. 24, 3. i-
 tem passim. Sir. 50, 24.

C Πάντως, omnino, Act. 28. 4. πᾶν-
 τως φοβός ἐστιν ὁ ἀνδραποῦ ἐστὶν, ο-
 mnino homicida est homo ille. Rom.
 3, 9. ἢ πάντως, nullo modo.

Πάν, Adv. omnino, 2. Macc. 12,
 43. πάν καλῶς καὶ ἀσείως πᾶσι
 omnino bene Et prudenter agens.

Καθ' ἅπαντας, pro ἅ, ἅπαν, Adv. idem
 2. Macc. 4, 16.

Πάντοθεν, undique, undiqueque,
 Luc. 19, 43. συνίξεσθε σε πάντοθεν, con-
 stringent te undique.

Πανταχῶ, Adv. ubivis, Marc. 16, 20.
 ἐκίρυξαν πανταχῶ, praedicaverunt ubi-
 que terrarum, non amplius in sola
 Judaea. 1. Cor. 4, 17. καθὼς πανταχῶ
 ἐν πάσῃ Ἐκκλησίᾳ διδάσκω, sicut ubi-
 que in omni Ecclesia doceo.

Πανταχοῦ, Adv. undique, Marc.
 1, 45. καὶ ἤρχοντο πᾶσι πάντο-
 χοῦ, Et veniebant ad ipsum undi-
 que.

Πάντοτε, Adv. temp. semper, legi-
 107

ur tricies nobis in N. T. Matth. 26, 11. *ὅτι ὅς ἐστι πάντοτε ἔχεις, μεθεὶς non semper habetis.* Luc. 18, 1. *πάντοτε προσεύχου, semper orare,* Job. 7, 6. *πάντοτε ἐστὶν ἐν ἡμῖν, semper est praevalium.*

Παντοῦ, ὅ, omnigenus, varius, 2. Macc. 5, 3.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ, ὅ, pessulus, paxillus. Sir. 14, 24. dicitur ὅτι παρ-
νυλῶ, Att. ἂ πῶσω, pro πῶσω Dor.
idem quod πῶσω, figo, insigo.

ΠΑΣΣΩ, vel τρω, inspergo, conspergo, superinijicio, f. ἄσω. p. αἰα.

Καπνῖος, vel τρω, idem. 2. Macc. 10, 26. *ἡ τὰς κεφαλὰς καπνῖος, terra sive pulvere capita conspergentes.*

Πασός, ὅ, flammeum virginale, ἀνδράκιον sive velum, quod capiti nobis nuptiae superinijciatur; It. thalamus, Ps. 19, 5. Joel. 2, 16. 1. Macc. 1, 28.

Πασοφόρος, ὅ, ὅ, thalamifera, e. pith. Veneris.

Πασοφόρος, ὅ, ὅ, pastophorium, locus, ubi thalamus stat; It. adstru-
ctae templo Hierosolymitano man-
sionulae, in quibus pernoctabant sa-
cerdotes, dicuntur πασοφόροι, τῶ, 3. Eisd. 8, 60. 1. Macc. 4, 38. 57.

Πασπασός, adsperso, 4. 1. Θεο-
πῶς, adspersit, Tob. 11, 9.

† ΠΑΣΧΑ τὸ ἄκλιτον, pascha, vox origine Hebraea, Πῶς pēsach, quae significat transitum, à radice Πῶς transiit, praeteriit. Graecè diceretur παγίλοισι, sicut Lxx. ejus conjugatio utuntur Eix. 12, 23. καὶ πα-
ράλοισι) Κύριος, πατὴρ τῶν ἁγ-
γίων, καὶ ὁ ψῶς) ὁ κύριος ἐπὶ τῶν φλῶν,
καὶ ἐπὶ ἀποστόλων ἐκδιδόντων, καὶ παρο-
δοῦν) Κύριος τῶν ἡμερῶν, καὶ ὁ κύριος ὁ

φύσος τὸ ὁλοφύομεν εἰσαλθεῖν εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν, Et transibit Dominus, qui percussit Aegyptios (Syn. gen. hoc est. Aegyptiorum primogenitos) Et vi-
debit sanguinem in limine, Et super
utroque posse, Et transibit Dominus
januam, nec sinet vastatorem introire
in aedes vestras. Luc. 2, 41. τῇ ἰορτῇ τῆς
πάσχα, festo pascha. Job. 2, 23. ἐν τῇ
πάσχα, in pascha vel festo pascha.
Hebr. 11, 28. ἀπολύει τὸ πάσχα, cele-

bravit pascha. Sic Luc. 22, 7. dici-
tur τὸ πάσχα θύειν, pascha mactari,
h. e. agnus, transitus illius ἀμαρτω-
λῶν Et efficax typus futuri agni pa-
schalis Christi. Conf. 1. Cor. 5, 7. NB.
Metonymia in Sacramentorum do-
ctrina persurgens.

ΠΑΣΧΩ, patior. format sua
tempora à πῶσω Et πῶσω (assine He-
braeo Πῶς path, vel ut Judaei pro-
nunciant, pas, frangi) 2. Tim. 1, 12.
πῶσω πάσχω, haec patior. 1. Cor. 12, 26.
ἐν πάσχω ἐν μίᾳ, συμπάσχω πάντα τὰ
μέλη, si patitur unum membrum,
condolent omnia membra. Matth.
17, 15. σιλωάνας, καὶ κακῶς πάσχω,
lunaticus est, Et male afficitur. 2.
Cor. 1, 6. παροῦμεν, patimur, 2. Thess.
1, 5. πάσχετε, patimini. Fut. πείσο-
μαι pro πῶσω, quod est abinuisa-
to πῶσω. pro quo in N. T. Matth. 17,

12. μὴδὲ πάσχειν ὑμῶν αὐτῶν, patietur
ab illis. Apoc. 2, 10. μὴδὲ πάσχειν
patieris. aor. 2. ἀπὸ ἐπῶν, passus
sum, vel fui. Matth. 27, 19. 1. Pet. 2,
21. καὶ Χριστὸς ἑαυτὸν ὑπὲρ ὑμῶν, Et
Christus passus est pro nobis. 1. Pet.
3, 18. ἀπαρτὶς ὑμῶν ἀμαρτιῶν ἑαυτὸς, se-
mel pro peccatis passus est Heb. 5, 8.
ἀπὸ ἡμῶν ἑαυτὸς, Graecismus, pro δαπνῶ-
ται, ἀπὸ ἡμῶν, ex iis, quae passus est.
1. Thess. 2, 14. ὅτι ταῦτα ἐπαρτεῖ καὶ
ὑμεῖς, quia eundem passi estis etiam vos.

Luc.

Luc. 22, 15. ὡς ἔμε παθεῖν, ante
me pati, hoc est, antequam patiar,
Act. 1, 3. ἵνα τὸ παθεῖν αὐτὸν, post pas-
sionem ejus. Act. 9, 16. ὡς ἔμε παθεῖν, pro nomine meo pati.
Præter. perf. med. πέποιθε, à ποιέω, per
epentheseon ἔ. 9 pro πίπονα. Heb. 2, 18.
ὡς ὁ ἔ. πέποιθεν ὅσθενus enim passus
est ἔ. c. Luc. 13, 2. ὅτι τοσαῦτα πέποιθε-
σιν, quod tanta passi sunt. Sic πέποιθε
passi fuistis. ἰδιαδ. γ. 99. ψ. 53. pro
πεπώνθε per syncopen à ποιέω, laboro,
item tolero, sustineo, quæ adscribo,
ne quis putet derivationem ἔ. πέποιθε
à præter. med. πέπειρα nimis longè esse
petitam. παρὰ πονήσας quæ multa
passus est.

Πάθος, εὐς, ἔ, affectus, Rom. 1,
26. mollities, Col. 3, 5. morbus, 1.
Thess. 4, 5.

Ἀπαθής, ἔ, ὁ, ἡ, proprie qui pa-
ti nequit. item liber ab animi pertur-
batione.

Ἀπαθεία, ας, ἡ, affectuum vacui-
tas, indolentia.

Ὀμοιοπαθής, ἔ, ὁ, ἡ, iisdem præ-
ditus affectibus, Act. 14, 15. Jac. 5, 17.
improprie tribuitur terra, Sap. 7, 3.
ἔ. exponitur similiter passa, vel, quæ
pariter erga omnes affecta est.

Ὀμοιοπάθεια, ας, ἡ, affectuum si-
militudo.

Ὀμοιοπαθῆς, ὦ, similiter sum affe-
ctus.

Πάθω, τ, ἔ, afflictio. Rom. 8,
18. 2. Cor. 1, 7. vitiosus affectus, Gal.
5, 24.

Παθήσας, ἔ, ὁ, ἡ, qui pati potest,
(ἀπαθής.) item passurus. Act. 26,
23.

Κακοπαθής, ἔ, ὁ, ἡ, ærumno-
sus.

Κακοπάθει, ας, ἡ, vexatio, Jac.
5, 10.

Κακοπαθῆς, ὦ, tolero labores. aor.

1. κακοπαθήσας. 2. Tim. 2, 3. σὺ ἔ.
κακοπήσας, tu ergo tolera labores.
Affligor Jac. 5, 13.

Συγκακοπαθῆς, ὦ, particeps sum
afflictionum, unā patior. aor. 1. συ-
κακοπήσας, 2. Tim. 1, 8.

Μεταπαθῆς, ὦ, idem quod συμ-
παθῆς Heb. 5, 2. condoleo, vel ut alii
vertunt, quantum satis est, commise-
ror, vel pro miserie magnitudine
commiseror.

Συπαθής, ἔ, ὁ, ἡ, mutuo
molestiarum sensu affectus. 1. Petri
3, 8.

Συπαθῆς, ὦ, condoleo. aor. 1.
συπαθήσας, condolui, simul afflictus
fui, unā passus sum, Heb. 4, 15. ἔ. c.
10, 34. τοῖς δεσμοῖς με συνεπαθήσα-
τις, de vinculis meis mecum dolui-
stis.

Περίπαθω, ante patior. aor. 2. πε-
ρίπαθον, 1. Thess. 3, 2.

Συμπάθω, simul patior. Rom. 8,
17. ubi dicimur συμπάθωμεν τῷ Χριστῷ
patium CHRISTO. item aliorum
calamitatibus afficior. 1. Cor. 12, 26.
aor. 2. συνεπαθόν.

† ΠΑΤΑΡΑ, ων, τὴ, Patara, ci-
uitas Lycie, provincie in Asia. Act.
21, 1. videtur vox composita ex
πατῶ, calco, ich trete. πατῶ, ἔ, ὁ,
callis, semita, ein psadi ἔ. ἀρῶ, ας, ἡ,
nox, damnum, q. d. calcarix no-
xarum, hoc est, noxiorum. Calepinus
derivat à Pataro.

ΠΑΤΑΣΣΩ, percutio, (ab in-
usitato ΠΩΣ, unde est ΠΩΣ mal-
leus, instrumentum, quo ferimus)
Apor. 19, 15. F. πατίξω, percutiam,
Matth. 26, 31. πατίξω τὸ πικρὸν πε-
cutiam pastorem. Luc. 22, 49. εἰ πα-
τίξομεν ἐν μαχαίρᾳ; Hebraismus, pro
εἰ πατίξομεν τῇ μαχαίρᾳ; percuti-
mune gladio? Præter. act. πατίπα-
αor. 1.

aor. i. act. ἐπάτησα, percussit, Act. 12, 23. ἐπάτησεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, percussit eum angelus Domini, Apoc. 11, 6. πατήσω (a. i. act. inf.) τὴν γῆν πάσῃ πληγῇ, percutere terram omni plaga. Act. 12, 7. πατήσας (a. i. act. part.) τὴν πλάγην ἡ Πίτρου, pulsavit latus Petri, scilicet dormientis, ut excitaretur.

ΠΑΤΕΩ, ὦ, (q. d. πατήω, à βάτω, βάδο, eo, quod est ab Hebr. פָּדָה venit.) calco, conculco, Luc. 10, 19. Ἐπατέιν ἐπὶ τοὺς ὄφεις καὶ σκορπίων calcandi serpentes & scorpiones Fut. i. πατήσω, calcabo, Apoc. 11, 2. Praef. pass. πατιόμαι, ἔμαι, calcor, Luc. 21, 24. ἔμαι πατηρῶν, conculcabitur. aor. i. pass. ἐπατήθην, conculcatus fui, Apoc. 14, 20. ἐπατήθη ἡ γῆ καὶ ἡ πόλις. ἔσται calcatus est lacus (scilicet torcularii preli) extracivitate.

Πάτω, ὦ, ἑ, calcata & trita via, via publica, cui vocis affine est vocabulum Germanicum, ein Pfad.

Καταπατήω, ὦ, conculco, cum Acus. in medio augetur, Luc. 12, 1. Fut. καταπατήσω. aor. i. act. καταπάτησε, Matth. 7, 6. μὴ ποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς, ne quando conculcent eas, scilicet margaritas. καταπατήσωσιν ἐστὶ 3. plur. aor. i. act. subj. Heb. 10, 29. τὸ ὅτι ἡμεῖς καταπατήσωμεν, (part. aor. i. act.) qui filium Dei conculcarit, hoc est, extreme contempserit, per met. effecti. καταπατιόμαι, ἔμαι, conculcor, Matth. 5, 13. καταπατιέμεθα ἀπὸ ἀνθρώπων, conculcari ab hominibus. aor. i. pass. κατηπατήθην, conculcatus fui, Luc. 8, 5. καὶ κατηπατήθη, & conculcatum fuit, nempe semen, quod cecidit secus viam.

Πεπατῶ, ὦ, ambulo, Matth. 11, 5. χωλοὶ πεπατῶσι, claudi ambulant. Act. 3, 6. ἵστημι (aor. i. med. imper.)

καὶ ᾤκησεν, surge & ambula. Act. 3, 12. περιπατοῦντες & ᾤκησεν, iis, qv fecerunt ambulare, Hebraismus ad exprimendum in makor מַכּוֹר imperf. vide Syntaxin verbi cum infinitivo in Hebr. Grammatica Jaban. Buxtorffii. ᾤκησεν, ambulabam, Act. 14, 10. ἡδυνάτο (imperf. ab ἡδυνάω) καὶ ᾤκησεν, exsistit & ambulavit. Fut. ᾤκησω, Apoc. 3, 4. περιπατήσουσιν μετ' ἐμῶν, ambulant mecum. Pro prae. περιπατήσας, ulitatus est aor. i. act. περιπατήσας, i. Job. 2, 6. καὶ οὗτος ἐμῶν περιπατήσας, sicut ille ambulavit. Eph. 2, 2. ἐν αἷς περὶ πεκατοῦσιν, in quibus peccatis olim ambulastis. Col. 3, 7. ἐν αἷς καὶ οὖν πεκατοῦσιν περὶ, in quibus vitiis & vos ambulastis quondam. πεκατοῦν per Hebraismum ponitur pro vivere, sic Gen. 17. ambula in conspectu meo. 2. Thess. 3, 6. πεκατοῦν ἀτάκτως, ambulare inordinate, hoc est, dissolute vivere. Sic 2. Job. 8, 6. πεκατοῦν κατὰ τὸν ὁδοῦν & 9. 1. Job. 2, 11. ἐν τῇ σκοτίᾳ πεκατοῦν, in tenebris, hoc est, in ignorantia versari. 2. Cor. 4, 2. πεκατοῦντες ἐν πανουργίᾳ, ambulantes cum calliditate. Col. 4, 5. ἐν σοφίᾳ (hoc est, μετῴᾳ) πεκατοῦν, sapienter vitam instituite. Eph. 5, 15. ἀκριβῶς πεκατοῦτε, accurate ambulate. Rom. 14, 15. σὺν ἐν ἡμῶν πεκατοῦν, non jam secundum charitatem ambulas, hoc est, te verè charitatis expertem esse demonstras, qv proximum ledis. Sic opponuntur κατὰ σὰρκα πεκατοῦν & κατὰ πνεῦμα, secundum carnem ambulare & secundum spiritum. Rom. 8, 1. item πεκατοῦν ἐν φωτὶ & ἐν σκότειν, ambulare in luce & in tenebris Job. 1, 6. 7. Sine praepositione καὶ vel ἐν. Act. 21, 21. τὸν ἵστον πεκατοῦν, secundum ritus ambulare, hoc est, observare ceremonias à Mose praescriptas.

ἔμπα-

Ευπεπατίω, ὡ, inambulo, 2. Cor. 6, 16. ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεπατήσω, habitabo in iis, & inambulabo, hoc est, protegam eos. Sic Apoc. 2, 1. FILIUS DEI dicitur πεπατῶν ἐν μέσῳ τῆ ἐκκλησίας τῆς ἁγίας, ambulans in medio septem candelabrorum aureorum, hoc est, circumambulando Ecclesias suas protegens, juxta promissionem Matth. 28, 20. Hoc sensu apud Homerum accipitur τὸ πεπατῆναι, circumambulando protegere, Iliad. 1. 21. Sic ἀμφιβλῶναι Iliad. 4. 37. ὅς χρύσειον ἀμφιβέβηκας, qbi urbem chrysaemum. ἀμφιβέβηκας & πεπατῶναι sunt ἰσοδυναμῶν. (τὸ πεπατῆναι tribuitur etiam Satana. Sed hic circumambulat, sicut lupus ovium septa, scilicet ut perdat, jugulet & divorset, 1. Pet. 5, 8.)

ΠΑΤΗΡ, pater, ab Hebraea voce דא patris literarum metathesi itemque ejusdem organi literarum mutatione, & addita in fine terminatione Græcorum πατήρ. Matth. 23, 9. εἰς τὸν πατέρα, unus enim Pater est. Genit. τὸ πατὴρ ποιεῖται, in prosa verò & N. T. πατὴρ. Job. 16, 28. ἐξ ἔλθον πατὴρ πατρός, prodii à Patre. Dat. τῷ πατρί, in prosa πατρί. Job. 14, 10. ἐγὼ ἐν τῷ πατρί, καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοὶ ἔστι, ego in Patre, & Pater in me est. Acc. τὸν πατέρα tantum (non πατέρα, ad differentiam vocis ἡ πατέρα, as, patria.) Job. 8, 41. ἕνα πατέρα ἔχομεν, unum Patrem habemus. Vocat. πατήρ, Job. 17, 11. πατήρ ὁ πᾶς, pater sanctorum. Attice δὲ πατήρ. Luc. 10, 21. καὶ ὁ πατήρ, ὅτι ἔστις ἡμεῖς ὡς οὐρανὸς ἐμπεπλησμένος, verbotenus, profecto Pater, quia sic fuit beneplacitum coram te, hoc est, quia ita placuit tibi. Hebraismus, qd dicitur אבא Plur. num. si patres. Job. 6, 31. Genit. τὸν πατέρα,

Rom. 15, 8. ἐπαγγελίας πατέρων, promissiones patrum, hoc est, patribus factas. Heb. 11, 23. ἐκρύβητο τὸ πῶν πατέρων, occultatus fuit à patribus, ubi hoc vocabulo etiam ipsa mater comprehenditur videtur. Dat. τοῖς πατέρας, Heb. 11, 11. πᾶσαι ὁ θεὸς λαλήσας τοῖς πατέρας, olim Deus locutus patribus. Acc. τοῖς πατέρας. Att. 3, 22. πᾶσι τοῖς πατέρας ἔπει, ad patres, hoc est, majores nostros dixit. Voc. ὁ πατήρ, Att. 22, 1. ἀνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες ἀκούετε μου λόγια, viri fratres & patres audite meam defensionem. Eph. 6, 4. οἱ πατέρες (Attice pro ὁ πατήρ) μὴ παροργίζετε τέκνα υἱῶν, vos patres, ne provocate ad iram liberos vestros.

Πατρίκιος, ὁ, ὄν, patrius, a, um, Gal. 1, 4. τὸν πατέρα καὶ πατέρα, paternarum traditionum, hoc est, traditionum à patribus profectarum. Luc. 22, 13. οἱ πατρίκοι, domus paterna.

Πατρίων, ὁ, ὄν, patrius, à patre vel patribus traditus, 2. Macc. 7, 8. τῇ πατρίᾳ φωνῇ, patria lingua.

Πατρίων, idem, Att. 24, 14. & 28, 17. Dicitur πατρίων pro πατρίων.

Πατρία, ὁ, ὄν, familia, Luc. 2, 4. Att. 3, 25.

Πατρίων, ὁ, ὄν, patria, Matth. 13, 54. Luc. 4, 24. ὁδεῖς ἀποφύγεις δακτύλου ἐν τῇ πατρίᾳ αὐτοῦ, nemo propheta acceptus est in patria sua. Patria ab Hebraea vocatur ἡ γῆ τῆς γενεᾶς, terra generationis. Gen. 31, 13.

Ἀπατῶν, ὁ, ὄν, qui caret patre, Heb. 7, 3.

† ΠΑΤΜΟΣ, ὁ, ὄν, Patmos, novam insulam in Aegeo mari una τῶν ἀσπίδων. Sunt in illo mari plurimae insulae admodum exiguae, quae Graeco nomine dicuntur ἀσπίδες, Latine Spodiades, hoc est sparsae seu disseminatae, ex quarum

q̄barum numero est haec Patmus. Ke-
rum ἔτυμον ignoratur. Aliis videtur
sic dicta q. πῆμα, u, ὁ, fatum. ἀπὸ
μ, infelix, cui fatum est adversum,
cui relucatur &

Brachia qui contra torrentem
extendere frustra

Nititur.

ex q̄borum conjecturā dicitur πῆμας,
q. d. fortunata. Malim ἀπὸ μαχ, per
acq̄viro, velcor, unde est πῆμα per
ερεσθῆσιν & τ. Sic ἀπὸς, vapor, est
ab α, spiro. In nominibus propriis
accentus, discriminis causa, solet re-
trahi, q. d. acq̄visitio, seu pabulum.
Apoc. 1, 9.

† ΠΑΤΡΟΒΑΣ, α, ὁ, Patrobas.

Nomen viri Rom 16, 14. ex πατήρ, pa-
ter, & βάς, qui incessit. Est enim
βάς, βάσις, βάν, aor. 2. part. act. à
verbo βαίω, incedo, eo. Ergo Pa-
trobas sit, q̄vi paternis insillit vestigi-
is. πατήρ verò dicitur ab Hebræo
פֶּאֶר.

† ΠΑΥΛΟΣ, σ, ὁ, Paulus.

Nomen Apostoli Latinum origine. Valet
verò idem q̄vōd pusillus. Fuit bino-
minis. Nam idem etiam dictus fuit
Saul. Hebr. שְׂאוּל Schaul, hoc est,
petitus. Act. 13, 10. & c. 13, 9. à radice
שָׂא petivit, regavit. Hic confite-
tur suam infirmitatem Gal. 4, 13. q̄vi
q̄vambis neq̄ve externa valeret autori-
zate, neq̄va eloquentia humana, ta-
men profundissime doctus fuit, omni-
umq̄ve illuminatissimus, us ipsius tes-
tantur Epistola 2. Cor. 10, 10. 11. 12. A
paucus sit pauxillus. A pauxillus verò
Paullus. Paullus ergo Latine est val-
de parvus. Sed pro Paullus dicitur
Paulus. Vide supra κηφῶς. Fuit
autem prater Apostolum & alius Pau-
lus ἀνὴρ πατρῴος dictus, de q̄vō Act.
13, 7.

ΠΑΥΩ. Fut. σω. Præter. πέπαυκα,
aor. 1. ἔπαυσα, facio cessare, finem
impono, coërceo, sedo (ab Hebr.

פָּנַח, cuius biphil legitur
Deut. 32, 26. & à LXX. subicitur κα-
ταπαύσω, ab alijs παύσω. faciam ces-
sare inter mortales memoriam eo-
rum.) In N. Test. semel legitur in
activa forma, 1. Pet. 3, 10. παύσιν
τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὡς καὶ καὶ, coërceat
linguam suam à malo. Sæpe verò in

forma media παύομαι cessio (pro q̄vō
Græcis etiam usitatum est λήγω) &
construitur cum part. non cum infin.
more verborum cessandi & perfeve-
randi. Eph. 1, 16. ἵνα παύομαι ἀχα-
ρίων, non desino gratias agere. Col. 1, 9.
& παύομεθα ὡς οὐδὲ ἀρχομεν, non cessa-
mus orare. imperf. ἱκανούμεν, cessa-
bam. Act. 5, 42. οὐκ ἱκανοῦντο διδά-
σκειν, non cessabant docere. Fut. 1.
med. παύσομαι, ἡ, στεγ, desinam,
Act. 13, 10. ἡ παύση διὰ τῶν πῶς ὁ-
δὸς Κυρίου, non cessabis pervertere vi-
as Domini. 1. Cor. 13, 8. γλῶσσαι παύ-
σονται linguæ cessabunt. Præter, pass.
πέπαυμαι, destitit, 1. Pet. 4, 1. πέπαυ-
ται ἀμαρτίας, destitit à peccato, ubi
construitur cum Genit. aor. 1. med.

ἱκανούμεν, ω, απ, destitit, cessavi, de-
sui. Act. 20, 31. οὐκ ἱκανούμεν μὴ δια-
κρίναι τῶν καλῶν, non cessavi cum lachry-
mis monere. Luc. 5, 4. ὡς δὲ ἱκανώσατο
Δαυλὸν, postquam verò cessavit loq̄vi.
Act. 21, 32. οὐκ ἱκανώσαντο τύπναι
τὸν Παῦλον, non cessaverunt cadere Pau-
lum. absolute ponitur Luc. 11, 1. ὡς
ἱκανώσατο, postquam cessavit. Act.
20, 1. μὴ δὲ τὴν παύσασθαι (aor. 1. med.
inf.) & ἵνα, postquam verò cessa-
vit tumultus.

Ἀναπαύω, do requiem, concedo
relaxationem, reficio, recreo. Fut.
ἀναπαύσω. Matth. 11, 28. καὶ γὰρ ἀνα-
παύσω ὑμᾶς, & ego reficiam vos, a. 1.
act.

act. ἀνίπαυσιν, recreavi, 1. Cor. 16, 18. ἀνίπαυσαν ὃς ἐμὸν πνεῦμα, refocillavit enim spiritum meum. Phil. 2, 10. ἀνίπαυσεν (aor. 1. act. imper.) καὶ τὰ πνεύματα ἐν Κυρίῳ, refocilla mea viscera in Domino, hoc est, philemonem, prout Latini amicum vocant corculum, & Graci φίλον καὶ ἀγαπῶμεν, dilectum caput. Præf. med. ἀνιπαύωμεν, requiesco, Luc. 12, 19. ἀνιπαύω, φάγε, πίε, ὑψραίνε, reqviesce, ede, bibe, hilaris esto. Servator noster jubet discipulos suos, Matth. 26, 45. καθεύδειν καὶ ἀνιπαύεσθαι, dormire & requiescere, id est κατ' εἰρηνίαν, ut quidam exponunt. Alii facta collatione cum Marc. 14, 37 & Luc. 22, 46. ajunt signum interrogationis hic omissum pro καθεύδειτε τὸ λοιπὸν καὶ ἀνιπαύεσθε; & hæc per indicativum se interpretanda, an jam dormitis & requiescitis? Præf. pass. ἀναπύσωμαι, 2. Cor. 7, 13. ὃν ἀναπύσαντα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲ πᾶν τὸ ὑμῶν, quod refocillatus sit spiritus ejus ab omnibus vobis. Hic δὲ ponitur pro ὑμῶν. aor. 1. ἀναπύσωμαι, requievi, Apoc. 6, 11. ἵνα ἀναπύσωσιν, ut requiescerent.

Ἀνάπαυσις, εἰς, ἡ, requies, relaxatio, recreatio à labore, Matth. 11, 29. ἐνρήσθε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, invenietis requiem animabus vestris, ἔχειν ἀνάπαυσιν, requiem habere, quiete frui, Apoc. 4, 8 & c. 14, 11. ζῆτε τὴν ἀνάπαυσιν, quaerere requiem, Matth. 12, 43.

Ἐπιαναπαύομαι, cum Dativo, acquiesco, Rom. 1, 17. ἐπιαναπαύω τὸ νόμῳ, acquiescis in lege. 1. Macc. 12, 8. item requiesco, Luc. 10, 6.

Προαναπύομαι, una cum aliquo quiesco, requiesco, Sap. 8, 16.

Συναναπαύομαι, unā refocillor, Rom. 15, 32. καὶ συναναπαύομαι (a. 1. med. subj.) ὑμῖν, & unā refociller vo-

biscum. Construitur cum Dativo & præpositionis συ.

Καταπαύω, compesco, inhibeo, Act. 14, 18. μόλις καταπαύει (3 pl. a. 1. act.) τὸς ὄχλους, vix inhibuerunt turbam, item intranstitibē, requiesco, Heb. 4, 4. καταπαύει (3 sing. a. 1. act.) ὁ θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ, reqviescit Deus die septimo. & ibid. 8. transtitibē, in requie collocat.

Β Δυναπαύω, εἰς, ἡ, qui vix sedari vel cessare potest; incessabilis, 3. Macc. 5. δυναπαύωσιν βοῶν, incessabilis clamore.

Καταπαύσις, εἰς, ἡ, requies, Heb. 3, 18.

Καταπαύωμαι, μετὰ, ὁ, idem. Ἀκαταπαύωτος, cessare nescius, 2. Pet. 2, 14. ἀκαταπαύτως ἀμαρτανῶν, qui à peccato desistere nequeunt.

† ΠΑΨΟΣ, εἰς, ἡ, Paphus. Cibus Cypri, quæ frigenti terra molis collapsa, nunc tantum ruinarum ostendit vestigia, Act. 13, 6. 13. Affine est hoc nomen verbo παφλάω, xltuo; ebullio, ferveo, proprieque de maris aslu dicitur per metonymiam. παφλάσματος, τὸ, dicuntur verba insolentia, fefquipedalia.

ΠΑΧΝΗ, εἰς, ἡ, pruina, ros congelatus, q. à πάγνυμι, compingo. Sir. 16, 29. αἰς χειμῶν παχυνί, sicut pruina biberna.

Παχύνω, ὦ, congelo, gelu constringo.

Παχυνδης, εἰς, ὁ, ἡ, pruinofus.

ΠΑΧΥΣ, εἰς, ὁ, crassus, a, una, pingvis, obesus (à πάσσω, compingo, contere facio, congelo.) παχύνω, obesus venter. in comp. παχύνω, superl. παχύνω. Hippoc.

τὰ παχύνει τῶν παιδῶν πνεύρι pin-
gissimi.

Παχύνω, pingvescacio, obesum
reddo. Fut. act. παχύνω. παχύνουμαι.
pingvέho. Matth. 13, 15. Act. 28, 27. i-
παχύνω aor. 1. pass. pingvescānt
est cor, hoc est, stupidum, ineptum ad
intelligenda mysteria regni caelorum.

Παχύνω, i. e. crassities, crassa-
mentum, 2. Macc. 4, 41.

ΠΕΔΗ, ης, η, pedica, compes, pe-
dum vinculum, (ἀπὸ πῶδος, pes, q.
d. πῶδ) Marc. 5, 4. πῶδαι καὶ ἀλύσι-
σι δαδῶν, pedicis & catenis vinculū
fuisse. Luc. 8, 29. πῶδαι φυλασσέμεν
pedicis custodiri.

Χερσὶ πῶδων, manicae, i. e. vincula
manuum, Sir. 21, 19.

Πεδῶν, ω, compedibus constri-
ngo.

ΠΕΔΟΝ, η, ὅ, solum, terra. (ἀ-
πὸ πῶδ, ubi pedem figimus.)

Πεδίον, η, ὅ, campus, planities.
Κεράσιον, η, ὅ, simbria, ita dictum
quasi κεράσιον εἰς πῶδον, in terram
dependens. Marc. 9, 20. ἡ ψατο (aor.
1. med.) τὸ κεράσιον, tetigit simbriam
seu extremam vestimenti oram.

Πεδιός, η, ὅ, campestris, e, Luc.
6, 17. ἔστη ἐν τῷ πεδίῳ stetit in loco
campestri.

Ἰσπεδόν, η, ὅ, planus. 2. Macc. 9,
14. πόλιν ἰσπεδόν ποιεῖν, urbem solo
agbare.

Οἰκόπεδον, η, ὅ, area domus, solum
supra quod domus diruta stetit ali-
quando. Ps. 102, 7. Sir. 49, 15.

Στρατόπεδον, η, ὅ, exercitus, q. d.
στράτις ἐν πῶδῳ, exercitus in campo,
Luc. 21, 20.

Στρατοπέδειν, αἰ, ἡ, castrorum me-
tatio, 2. Macc. 13, 14. Item, idem quod
στρατοπέδον.

Στρατοπέδιον, castra metor, Num.
24, 2.

Ἀναστρεφεῖν, castra moveo,
revertor cum exercitu. 2. Macc. 3, 35.
ἀναστρεφέντες πρὸς τὴν βασιλίαν, cum
castris rediit ad regem.

Καταστρεφεῖν, castra moveo
adversus, in seipso cum exercitu invado,
2. Macc. 4, 22. Item, castra metor,
Judith 3, 10.

ΠΕΖ, α, ης, η, malleolus pedis,
planta pedis, ἀπὸ πῶδ, pes.

Πεζός, ὅ, ἑ, pedes, itis, qui pedibus
B iter facit.

Πεζίον, terra iter facio opponitur
navigationi. Act. 20, 23. μένων πεζί-
ον, terrā iter facturū.

Πεζῶν, scilicet ὁδῶν, Matth. 14, 13.
ἡκολούθησαν αὐτῷ πεζῶν, secuti sunt il-
lum terra, itinere terrestri, non ma-
ri. ponitur Adδ. unde hac duo oppo-
nuntur τῇ θάλασσῃ καὶ πεζῶν, mari
& terrā. πεζοί, pedites, tamen inter-
dum opponuntur etiam equitibus. 1.
Macc. 10, 7. καὶ τὰς ἰππεὶς ἐν μέσῳ
τῶν πεζῶν, & equites in medio pedi-
tum. Apud Xenoph. ἡ πεζὴ δύναμις
copie pedestres, Jusjvolck. cui oppo-
nitur ὁ ἰππικός, scil. εὐετόμα, equi-
tatus.

ΠΕΙΘΩ, persvadeo, svadeo, alli-
cio, (ab Hebr. פָּרַע persvasit)
proprie est verbum forense, & Advo-
catorum, quod dicuntur πείθων κατὰ
D persuadere iudicibus. Act. 26, 28. ἐν ὁ-
λίγῃ με πείθεις, propemodum seu fe-
re mihi persuades, seu me allicis. (Graeci
altas dicunt ὀλίγῃ δια πείθομαι, opus
habeo parum persuadere.) Act. 28, 23.
πείθων (part. pres. act.) αὐτὸς τὸ πῶδ
& Ἰσοῦ. Hic regit geminum Accu-
sativum. imperf. πείθων, persvade-
bam, Act. 13, 43. ἔπειθον αὐτὸς, per-
suadebant illi. F. act. πείσω. Matth.
28, 14. ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸς, nos per-
suadebimus illi. 1. Job. 31, 19. πείσομαι
sf

τὰς καὶ δὲς ἡμῶν, *secura reddemus cor-
da nostra*. Præf. act. πίπεικα. a. i. act.
ἔπεισε, persuasi, Matth. 27, 20. ἔπεισε
τὰς ὄχλους, persuaserunt turba, seu in-
sitaverunt turbam. Præf. pass. πείσμεν,
pareo, obedio, Gal. 3, 1. τῇ ἀληθείᾳ
τοῦ πείσμεν, veritati non parere. Act.
26, 26. ἢ πείσμεν ἀδὲν, nequaquam
mihi persuadeo. imperf. πείσμεν, credebam,
Act. 5, 36. 37. assentiebar
Act. 28, 24. καὶ οἱ ῥῆσι ἔπεισαν οἱ δὲ ἡ-
τίσαν, alii quidem assentiebantur, alii
non credebant, hoc est, non assentie-
bantur. Præf. pass. πίπεικα, per-
suasus sum, persuasum habeo, cernis
sum. Rom. 8, 38. 39. πίπεικα, persuasus
sum, Luc. 20, 6. Heb. 6, 9. πίπεικα
δὲ ὑμῶν πὲρ καὶ τῶν καλῶν, nobis verò
persuasimus de vobis meliora. aor. i. pass. ἐπεισθῆναι,
assensus sum, Act. 5, 39. ἐπεισθῆναι δὲ αὐτοῖς,
assensi sunt illi. Act. 17, 4. καὶ νῦν ἐγὼ
αὐτῶν ἐπεισθῆναι, Et quidam eorum
crediderunt. Act. 23, 21. ἵνα μὴ πείσῃς
(aor. i. pass. subj.) ne assentiaris. Heb.
11, 13. πείσῃς, postquam credide-
runt. Fut. i. pass. πείσῃς, credam,
Luc. 16, 31. πείσῃς, credent. Præf.
med. πίπεικα, confido, Matth. 27, 43.
πίπεικα ἐν τῷ θεῷ, confisus est Deo.
Rom. 2, 19. πίπεικας τὸ σὺν ὁδοῦ ἐν-
ταύτῃ, confidisti te ducem esse
cæcorum. Gal. 5, 10. πίπεικα οἱς υἱὰς
pro υἱῶν, confido vobis, Hebrais. Vel
pro ἐν υἱῶν, quæ syntaxis legitur Phil.
3, 3. Ps. 146, 3. μὴ πίπεικα ὑμῶν ἀρχον-
τες, nolite confidere principibus. Phi-
lem. 6, 21. πίπεικας τῇ ἰσχυρίᾳ σου,
fretus obsequio tuo. Heb. 2, 13. ἔπεικα
πίπεικας ἐν αὐτοῖς, fretus ero ipso. Luc.
18, 9. τὸς πίπεικας ἵνα ἰσχυρίσῃ, confisos
sibi ipsis. Phil. 1, 6. πίπεικας αὐτῶν. Pro,
persuasum habens hoc ipsum. ubi com-
struitur cum accus. infin. πίπεικας,
confidere, Phil. 3, 4. plusq. perf. ἐπεί-

πείσας, Luc. 11, 22. ἵνα ἔπεισας, sci-
licet pavore, quæ armatura confi-
debat seu nitebatur. Bar. 3, 17. ἵνα
πέπεισας οἱ ἀνδρες, cui confisi fu-
rant homines. Notetur Syntaxis πεί-
πεικας πρὸς ἐνὶ νῦν, ἐνὶ νῦν, ἐν νῦν, ἐν
νῦν. Hinc est

Πείπιστος, αὐτοῦ, fiducia, Eph. 3, 12.
Phil. 3, 4.

Πεισμονή, ἡ, πείσας, persuasio, item
credulitas, seductio, seu inductio in
errores, quæ sensu accipitur Gal.
5, 8.

Ἀπειθεῖς, ὁ, inobediens, re-
fractarius, Act. 26, 19. ἀπειθεῖς τῇ ἐκείνῃ
rebelle visioni. Rom. 1, 30. ἀπειθεῖς
πατέρι, parentibus immorigeri.

Ἀπειθεῖς, αἱ, ἡ, aut consideratur
in intellectu, quum quis doctrina ve-
ritatis assentiri renuit. Act. 14, 2. Job.
3, 36. aut in voluntate, Et dicitur con-
tumacia, Eph. 2, 2. οἱ τῶν ἀπειθεῖς
Hebrais, pro οἱ ἀπειθεῖς, filii ino-
bedientes.

Ἀπειθεῖς, ὁ, non credo, cum Dal.
Job. 3, 36. ὁ δὲ ἀπειθεῖς τῷ υἱῷ, qui
non credit filio, ubi τὸ πείσας καὶ τὸ
ἀπειθεῖς opponuntur, tanquam con-
traria. unde liget ἀπειθεῖς eo in loco
nihil aliud significare, quàm non cre-
dere. imperf. ἔπεισας, ex, Act. 19, 9.
καὶ ἔπεισας κακολογῶντας τὸν ὁδόν,
parere volebant male loquentes de viâ
illa. aor. i. ἔπεισας, non obedi, i.
Rom. 11, 30. 31. ἔπεισας (2. pl. aor.
1. act.) τὸν θεόν, non obedisti Deo.
Hebr. 11, 31. ὁ σὺ ἀπειθεῖς τῷ ἀπα-
στόλῃ, (part. aor. i. act. dat. pl.) non
peristi cum iis, quibus non obedierant.

Εὐπειθεῖς, ὁ, ἡ, obsequiosus,
Jac. 3, 17.

Ἀναπειθεῖς, persuadeo, cum Act.
Act. 18, 13. 1. Macc. 1, 11. ἀναπειθεῖς
(3. pl. a. i. ind. act.) πολλὰς, persuaserunt
multis.

πειράσμαι, ἄμα, idem, *Att.* 9, 26. ἰπει-
ρῶτο (*imperf. med.*) κολλᾷ δὲ τοῖς μα-
θηταῖς, conabatur se adungere disci-
pulis. *Att.* 26, 21. ἰπειρώτο (με). Δι-
χεύειν δὲ, conabantur me intresi-
cere.

Πειράτης, ὁ, πῖρατα. Φῶρες ἐνέ-
λαιοι, fures marini, vocantur οἱ πει-
ράται ἂ ποῖτα. vide supra λεία.

Πειρασμός, ὁ, tentatio, *Matth.*
6, 13. 1. *Cor.* 10, 13. πειρασμός υἱᾶς σα-
τᾶν, εἰ μὴ ἀνδραπνέω, tentatio
vobis non cepit, nisi humarum. experi-
mentum. *Gal.* 4, 14. 1. *Pet.* 4, 12. πει-
ρασμοὶ ad vestri experimentum.

Πειράσσει, qvi tentari nequit, in-
tentatus, *Jac.* 1, 13.

Ἐπειράζω, tento, *Matth.* 4, 7.

ΠΕΙΡΩ, transadigo, item trans-
eo, *Fut.* πείρω. *Prat.* πειράκα. *aor.* 1.
ἔπειρα. *Prat. med.* πειράω, unde est

Πορεύ, ὁ, meatus, via, vadum,
transitus.

Πορεύω, ὁ, ὁ, vadosus.

Πορίζω, præbeo; acqviro, *Sap.* 15,
12. ἐν κακῇ πορίζειν, ex malo acqvi-
rere, i. e. malis artibus rem familia-
rem augere. *Fut.* πορίσω. *Prat.* πεί-
ρακα.

Πορεύς, ὁ, ὁ, qvæstus, 1. *Tim.*
6, 5.

Ἀναπείρω, idem qvòd πείρω. 2. *Macc.*
13, 22. ὥστε τῶν τῶν ξιφῶν κημῶν ἀνα-
πείρω, ut gladiatorum mucronibus
confingerentur.

Ἐμπερῶ, ὁ, ὁ, peritus.

Ἐμπειρία, αἰ, ἡ, peritia, experien-
tia.

Ἐμπειρικός, ὁ, ὁ, Empiricus, me-
dicus qvī ab experimentis solum medi-
cinam nobis & tractat.

Περαπείρω, transigo. *aor.* 1. ἀπ-
επείρω. 1. *Tim.* 6, 10.

Πορεύομαι, iter facio, (idem qvòd
πορείαν ποίωμαι, qvæ phrasis legitur

Luc. 13, 22.) *Joh.* 11, 11. περὶ οὐρανῶν
ἐξυπνίσω αὐτῶν, abeo, ut e somno eum
excitem. *Prat.* in med. πορεύω, abi,
Joh. 4, 50. & *Joh.* 8, 11. πορεύω, καὶ μη-
κίτη ἀνίσταται, abi, & ne amplius
pecca. *Att.* 24, 25. & ὅν ἐχον πορεύω,
ut nunc se res habent, abi. *Luc.* 9, 53.
& πρὸς ὧν αὐτῶν πορεύομαι (pro
πορεύομαι) facies ejus erat euntis. *im-
perf. med.* ἐπορεύομαι, & ετο, ibam.
Luc. 19, 28. ἐπορεύω ἱμπερῶν, praece-
debat, antegrediebat, praibat. *Att.*
8, 39. ἐπορεύω ἡ τῶν ὁδῶν αὐτῶν χα-
ρῶν, pergebat igitur in via sua gau-
dens. *Prat. pass.* πεπείρωμαι, ivi,
à 3. sing. πεπείρωται est

Πορεύς, ὁ, meabilis, per qvem
transiri potest. 2. *Macc.* 5, 21. & πεί-
ρακα πορεύω ἡ δαίμων, mare meabile
reddere. *Mich.* 2, 7. ὁ δὲ πορεύω, re-
dē ambula verunt. 1. *Pet.* 4, 3. πο-
ρεύω ἐν ἀσέλγει, qvī inest in
libidinibus. *Gen.* 31, 30. πορεύω
(*prat. pass. imperf.*) vade. *aor.* 1. pass.
ἐπορεύω, profectus sum, *Joh.* 8, 1.
ἐπορεύω εἰς & ὁδὸν, abiit ad montem.
in imper. πορεύω, abi, *Att.* 28, 26.
Fut. πορίσωμαι, proficiat, *Luc.* 15,
18. πορίσωμαι πρὸς & πείρακα (με)
proficiat ad patrem meum.

Πορεία, αἰ, ἡ, via, iter. *Jac.* 1, 11.
Ἐσπορεύομαι, ingredior, *Marc.* 1,
21. & c. 7, 19. *Att.* 28, 30. ἐσπορεύω εἰς
πόλιν, ingredi civitatem. *Marc.* 11, 21.
& εἰς κώμην, vicum, *Marc.* 11, 2. εἰς
& ἱερὸν, sanctum. *Att.* 3, 2. πρὸς αὐ-
τῶν scilicet Παύλου, *Att.* 28, 30.
Saulē converso legimus *Att.* 9, 28. καὶ
αὐτῶν αὐτῶν ἐσπορεύω, & erat cum eis ingredi-
ens & exiens. Hebraismus, hoc est,
cum illis versabatur. *imperf.* ἐσπο-
ρεύομαι, & ετο, intrabam, *Marc.*
6, 56.

Παρεσπορεύομαι, juxta vel clam-
ingrō

ingredior, 2. Macc. 8, 1. παρεμπαρεν-
 ὄντοισι δαλνθότως τὰς κἀμας, ingredi-
 entes latenter vicos.

Ἐκπορεύουα, egredior, Marc. 7,
 19. 21. imperf. ἔκπορεύουα, ἡ, ετο,
 exhibam, Matth. 3, 5. Ἐπὶ ἔκπορεύουα
 πρὸς αὐτὸν ἱεροσόλυμα, tunc egredie-
 batur ad ipsum Hierosolyma. Marc.
 11, 19. ἔκπορεύουα ἔξω τῆς πόλεως, e-
 gressus est extra urbem. Eph. 4, 29. πῶς
 λόγῳ σαπῶς ἐν τῷ στόματι τοῦ υἱοῦ
 ἐκπορεύουα, nullus sermo putri ex ore
 vestro egreditor.

Διαπορεύουα, transeo, Rom 15, 24.
 ἐλπίζω ὅτι διαπορεύουα θυσιασθῶ ὑ-
 μῶν, spero enim fore, ut transiens vi-
 sam vos, Luc. 13, 22. διαπορεύουα ἐν πό-
 λεω, peragrabat singulas urbes. Act.
 16, 4. διαπορεύουα τὰς πόλεις, trans-
 ibant urbes.

Ἐπιπορεύουα, proficiscor, Luc.
 8, 4. At 2. Macc. 2, 28. ἐπιπορεύουα
 τῆς ὑπογραμμῶν τῆς ἐπιτομῆς, est,
 quasdam rerum delineationes seqvi,
 rem delineare & compendio trade-
 re.

Καταπορεύουα, proficiscor deor-
 sum, descendendo, 2. Macc. 11, 30.

Ἀπορεύω, ἡ, ὁ, ex a priv. & πορεύω,
 ἡ, ὁ, via, transitus, meatus, ubi non
 datur transitus, ubi via est interclusa,
 proprie de corpore. per metaphoram
 vero transfertur ad animum. perple-
 xus, dubius, item pauper, cum Ge-
 n. 11.

Ἀπορία, ἡ, ἡ, consilii inopia, Luc.
 21, 35.

Ἀπορία, proprie ad angustias, ex
 quibus me explicare nequeo, redactus,
 hesito. praef. med. ἀπορία, ἡ, dubio.
 Gal. 4, 20. Act. 25, 20. ἀπορί-
 ᾳ εἰς τὸ πᾶν τῶν ζήτων, in-
 carius autem ego super ejusmodi quæ-
 sitione.

Ἐξαπορία, ἡ, ἡ, prorsus hæreo,

A planè anxius & perplexus sum. 2.
 Cor. 1, 8. ὡς ἔξαπορεύουα (aor. 1. pass.
 inf.) ἡμῶν καὶ ζῆν, scilicet ἕως adeo
 ut prorsus animi penderem etiam
 quod ad vitam.

Διαπορία, ἡ, ambigo, hæsitatio, im-
 imperf. ἀετ. διαπορεύω. Luc. 9, 7. καὶ
 διαπορεύω (3. sing. imperf. aet.) & hæsi-
 tabat. Act. 10, 17. αἷς δὲ ἐν ἰσχυρῶν δι-
 πόρῳ ὁ Πέτρος, quum autem apud se
 ambigeret Petrus. ἀπορία, ἡ, medium,
 idem significat, Luc. 24, 4. ἐν τῷ
 ἀπορείῳ αὐτῶν πρὸς τὴν ἐν-
 ἡσυχίαν eas de hoc, hoc est, dum eas
 in re hæsitarent.

Ἐμπορεύω, ἡ, ὁ, q. d. ὁ ἐν πόρῳ sci-
 licet αὐτῶν, qvī semper est in via. Hauff-
 mann/ Hauffmann/ mercator, Matth.
 13, 13. 45. ἔμποροι τῆς γῆς, mercatores
 terræ. Apoc. 18, 3. 11. 15.

Ἐμπορία, ἡ, ἡ, mercatura, Matth.
 22, 5.

Ἐμπόριον, ἡ, ὁ, mercatus, forum
 nundinarium, Joh. 2, 16.

Ἐμπορεύουα, mercor, negotior,
 Jac. 4, 3. ἔμπορεύουα, negotiabi-
 mur. Mercatores igitur nomen ha-
 bent à peragrando, trajiciendo, &
 proficiscendo, qvippe qvī merces im-
 portant & exportant.

Ἐυπορεύω, peccius, item dives, item
 facilis.

Ἐυπορία, ἡ, ἡ, divitiæ, facultates,
 D Act. 19, 25.

Ἐυπορία, ἡ, ἡ, suppetiæ mihi,
 Act. 11, 29. καθὼς ὑπορεῖτό τις (aug-
 mentum Atticum) prout cuique suppe-
 tebat.

Μεσπορεύω, ἡ, ὁ, per medium iter
 ingrediens, per medium transiens.

Μεσπορία, ἡ, per medium transeo,
 medium iter teneo, Sir. 31, 24. Ἐ-
 μέσο, medius, & πέρα, transitus, à
 πέρα.

Ὀδοιπορία, ἡ, ὁ, q. d. itinerans.

Es reverſi, q̄bi miſſi erant. perf. med. A
πίπεπι, unde

Πομπή, ἡ, ἡ, miſſio; pompa, ſo-
lenne ſpectaculum in modum trium-
phi. Hinc verbum

Πομπάω, transmitto, tranſveho;
pompa ducō, triumpho, Sap. 4, 2.
γεφωρηφορεῖται πομπάω, coronam ge-
ſans triumphat. 2. Macc. 6, 7. πομ-
πάειν τῷ Διονύῳ, pompam agere Li-
bero.

Ἀναπίπτω, remitto. Philem. 6. 12. B
ἀνέπιμψα, q̄bem remiſſi.

Εἰπίπτω, immitto, ſubmitto. 2.
Macc. 13, 20. τίς δὲ ἐνδον τῷ Διονύῳ
ἐστίμψα, illi autem, q̄bi erant intus,
neceſſaria ſubmiſit.

Ἐπιπίπτω, immitto. a. i. inf. ἐπι-
πίμψαι, Sap. 11, 17.

Παραπίπτω, pratermitto; deduco,
comior. Unde

Παραπομπή, ἡ, ἡ, deductio, comi-
tatus, 1. Macc. 9, 37. καὶ παραπομπῆς
μαζέλης, cum comitatu magno. Item,
ambitio, pompa.

Ἐκπίπτω, emitto. aor. 1. ἐξέπεμ-
ψα, emiſi, Añ. 17, 10. part. a. i. paſſ.
ἐκπεμψείς. Añ. 13, 4. ἐκπεμψέντες
ὑπὸ τῷ πνεύματι ὁ ἁγίος, emiſſi à Spi-
ritu Sancto.

Μετηπίπτομαι, accerſo, Añ. 24,
26. aor. 1. paſſ. μετεπίμψθην, unde
participium (Añ. 10, 29.) ἦλθον μετε-
πεμψείς, veni accerſitus. Pro Fut. D
1. med. μετεπιμψόμεναι legitur μετε-
καλίσομαι accerſam, cum Accuſ. Añ.
24, 25. aor. 1. med. μετεπιμψάμεναι,
accerſivi, Añ. 24, 24. μετεπιμψατο τῷ
Παύλῳ, accerſivit Paulum. in aor. 1.
med. imper. μετεπιμψέτω, accerſe,
Añ. 10, 5. in ſubj. aor. 1. μετεπιμψώ-
μαι, Añ. 25, 3. in a. 1. med. inf. μετε-
πιμψάδω, accerſere. Añ. 10, 22.

Πενήπτω, deduco, Añ. 21, 5. ὅτι
πενήπτην ἡμᾶς πέντω, deducenſibus

nos omnibus. imperf. ὀπείπτομαι,
Añ. 20, 38. aor. 1. ὀπείπεψα, dedu-
xi. in a. 1. act. imper. ὀπείπεψον, Tit.
3, 13. deducendum cura. 1. Cor. 16, 11.
ὀπείπεψατε ὅτι αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ, deduct-
te verbum cum pace, hoc eſt, ſalvum
ē incolamem. 1. Cor. 16, 6. ὀπείπε-
ψατε (2. plur. a. 1. act. ſubj.) proſequa-
mini. In paſſiva forma legitur, Añ.
15, 3. ὀπείπεφθίντες deducti.

Πεγαίπτω, inſuper mitto ad; ſel
ſimpliciter, mitto ad.

Συμπίπτω, unā mitto, 2. Cor. 8, 18.
aor. 1. συνεπιμψάμεθα, una miſimus,
tantiū bis legitur.

ΠΕΝΘΟΣ, ὁ, ὁ, luſtus, (9. d.
πένθος, à πένω, paſſiva ſunt: ὁ ve-
rē luſtus eſt grave pondus) Apoc. 21,
4. πένθος ὅσον ἔσται ἐν, non amplius
erit luſtus.

Πενήω, ὁ, lugeo, Matth. 5, 4. μα-
κάριοι οἱ πενθῶντες, beati lugentes.
Fut. πενήσω, lugebo, Luc. 6, 25.
πενήσεται καὶ κλαύσεται, lugebitis & ſle-
bitis. Præſ. act. πενήσκει. aor. 1. act.
ἐπένησεν, luxi, 1. Cor. 5, 2. ὅχι ὑμῶν
ἐπένησεν, non potius luxiſtiſ. 2.
Cor. 12, 21. μὴ πενήσω πολλούς, ne lu-
geam multos, ubi πενήσω eſt 1. perf.
a. 1. act. ſubj. Jac. 4, 9. πενήσωτε,
(2. plur. a. 1. act. imper.) lugete. πεν-
ήω, ſicut Latini lugeo, modò αἰθί-
βη accipitur, & idem valet q̄d ὀδύ-
ρηναι, δακρύνειν, ὀπλύνειν, deſlere, deplo-
rare, q̄ba ipſa cum Accuſ. conſtruan-
tur: modò abſoluta & mentaliter po-
nitur pro eo, q̄d eſt in luſtu eſſe,
πένθος ἄγειν, Añ. 19, 15. item ſicut
dicimus δακρύνειν τὸ δακρυόζονον & ἐνὶ
νεκρῷ, deſlere mortuum, & lugere
mortui cauſā, q̄ba phraſi Luſtium
uſitur. Ita etiam πενήειν ἐνὶ τῷ
Apoc. 18, 11. πενήσει ἐν αὐτῷ lugent
ſuper ea, hoc eſt, ejus cauſā. Sic Α-
ſchinas: ἰφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένω, ὁ
propter

propter quā civitas in luctu fuit.

Πενίτης, ὁ, ἡ, & ἀνιήτης, α, ὁ, ἡ, luctu carens, indefectus. 2. Macc. 5, 10.

Πενηγός, ὁ, ὁ, socer, Job. 18, 13.

Πενηγός, ὁ, ὁ, socrus, Matth. 8, 14. Luc. 12, 53 sic dictus potius à luctu, quàm à gaudio. Senes naturā sunt quērali, & à diversis rebus magis afficiuntur, quàm alii. Græci distinguunt inter πενηγός & ἐνυγός. πενηγός est uxoris, ἐνυγός vero mariti pater.

ΠΕΝΟΜΑΙ, facio, ago, (ΠΕΝΟΜΑΙ)

Πένος, ὁ, ὁ, qui labore victum quærit in f. g. πένος, α, ἡ, elne Lulobuerti / ejus synonymum est λάνης, ὁ, ὁ, ἡ, mercenarius. Vide supra. 2. Cor. 9, 9. ἰδὼς τοῖς πένον, dedu pauperibus. Differunt itaque πένος & πτωχός. πτωχός mendicus est, qui ostiatim petit elemosynam.

Πένια, α, ἡ, paupertas, inopia, penuria, à præf. med. πένος verbi πένος derivatur nomen.

Πένος, ὁ, ὁ, labor. Xenoph. lib. 1. πένος, ὁ, ὁ, ἡ, πένος τὸς πένος τὸς ἀρχόν, ipse bonos labores principis aliquid anulum allebat. à πένος est πένος ὅτι passus sum. Multa enim patitur οἱ πένος.

Ἐπένος, ὁ, ὁ, ἡ, laboriosus. Sir. 7, 15.

Ἐυπένος, α, ὁ, ὁ, qui est in labore, laboriosus. 3. Macc. 1.

Φιλοπένος, ὁ, ὁ, guavus, amans laborum.

Φιλοπένος, ὁ, med. φιλοπένος, α, ὁ, ὁ, laborum amans sum, cum labore efficio; item, elaboro, elucubro.

Φιλοπένος, α, ἡ, diligencia. sed in N T πένος ter legitur, & dolorem, cruciatum, seu passionem significat.

A Apoc. 16, 10. 11. & c. 21, 4. Et apud Hippocr. πένος sapē idē qđod κακὰ πένος, dolor. Euripid. ἀλ' ἡδὺ τὸ σῆμα μεμνηδὲ πότων, sed dulce sanatum meminisse dolorum.

Πονηρός, ὁ, ὁ, malus, malignus, qui nobis negotium faceffit. Matth. 5, 11. πονηρός πῦμα, malum seu virulentum verbum, convictum. 2. Tim. 4, 18. ἰπὸν πονηρόν, opus malum. Matth. 7, 18. κακὸς πονηρός, fructus malus, Ad.

B 18, 14. ἰσχυρὸς πονηρός, facinus sceleratum. Gal. 1, 4. αἰὼν πονηροῦ malum seculum, ubi vita præsens intelligitur. Eph. 5, 16. & c. 6, 13. vites πονηροῦ, malus dies, ubi varia experimentationum tela. Satanas dicitur πονηρός καὶ ἔχον. Matth. 3, 37. & c. 6, 13. Eph. 6, 16. 1. Job. 2, 13. πνέματα πονηροῦ, mali spiritus, Ad.

19, 13. πονηροῦ comparativus legitur Matth. 12, 45 & Luc. 11, 26. πονηροῦ πονηροῦ, spiritus peiores, nequiores, sceleratiores. Tribuitur etiam hominibus, Matth. 25, 26. πονηροῦ δὲ καὶ ὀκνηροῦ, male serve & ignavo. Matth. 13, 38. υἱοὶ δὲ πονηροῦ, filii illius maligni, videl. Satana, h. e. impii, NB. reprobi, qđi Gen. 3, 16. dicuntur semen serpentis, articulus proponitur καὶ δὲ κακῶν. πονηρός ἐφ' ὅculus, invidus oculus Matth. 20, 15. quia ista animi labis inprimis per oculum, unde

etiam nomen accipit, sese prodit. Est enim invidere idē qđod ἀγρὲ videre. τὸ πονηρόν substantivē accipitur Rom. 12, 9. ἀποτρέψτε τὸ πονηρόν, abhorrentes à malo, à quibus nequitia. in plur. num. ut πονηροῖς scilicet πονηροῖς, scelera Luc. 3, 19.

Πονηρόμας, malignor, de industria male ago, Sir. 19, 22. ἵνα πονηρόμας, est nequiter agens. Sus. 8, 43. ὡς ἂν ἐπὶ πονηρόμας κατ' ἑαυτὸν, eorum quā isti maligne egerunt con-

τα με. 6. 62. οἱ τρεῖς ἐπὶ ἐπὶ τοῦ σωματι A
τὰ πλοῖα ποιῶσι, q̄v eia admodum
malignati sunt ut facerent proxi-
mo.

Πονηρία, αἰ, ἡ, prava machinatio,
malitia, pravitas, scelus, Matth. 22,
18. Luc. 11, 39. Act. 3, 26. πονηρίαν
Marc. 7, 22. Act. 3, 26. ἀπὸ τῆς πονη-
ρίαι ὑμῶν, à pravitatibus vestris.

Μισοπονηρία, ὦ, malum odio profe-
q̄vor, improbitatem averseor, 2. Macc.
4, 49. A

Μισοπονηρίας, αἰ, ὁ, malorum ofor.

Μισοπονηρία, αἰ, ἡ, improbitatis o-
dium, 2. Macc. 3, 1.

Συμμισοπονηρία, una malum odio
prosequor, una indignor ob fac̄di ini-
quitate, 2. Macc. 4, 36.

Πεντα, laboro, item agrotō, seq. Ac-
cus. ποιῶν τὴν ἐσθλότητα, ubi est ellipsis
prep. κατὰ, laborare ex renibus F.
ποιέω. Sir. 13, 7. aor. 1. ἀπὸ ἐπὶ ποίηται.
2. Chr. 35, 23. ἐπὶ ποίηται σφόδρα, agrotius
sum valde.

Διαπνέουμαι, ὡς, molestē fero,
Act. 4, 2. & c. 16, 18. Διαπνέω δὲ (part.
a. 1. pass.) molestē ferens.

Καταπνέουμαι, ὡς, optimor. Act.
7, 24. fatigor, 2. Pet. 2, 7. καταπνέ-
ωμαι (part. pres. pass.) q̄bi fatigaba-
tur.

Πενήτης, ὦ, ὁ, pauperculus, Luc.
21, 2

ΠΕΝΤΕ (Æolicē πέντε) quin-
que, nomen numerale, pl. tantum.
g. o. ἀκλίτων, Matth. 15, 2. πέντε ἡσαν
φύσσιοι, καὶ πέντε ἡσαν, q̄v eia e-
rant prudentes, & q̄v eia fatuæ. i.
bidem 6. 15. πέντε πάλαι, q̄v eia
talenta, Luc. 1, 24. μῆνας πέντε, men-
ses q̄v eia. Job. 5, 2. πέντε στήλεις,
q̄v eia columnas. ibid. c. 6, 9. πέντε
ἀγέτες q̄v eia panes.

Πενήτης, ἀδφ. quinq̄vies. 2. Cor.
11, 24.

Πενήκοντε, quinq̄vaginta, pl. tan-
tum. gen. o. ἀκλίτων, Marc. 6, 40. Job.
8, 57.

Πενήκωτος, ὦ, ὁ, quinq̄vagesimus,
a, um.

Πενήκωτος, ὡς, ἡ, pentecoste. Act.
2, 1. & c. 20, 16. accipitur substantivē
pro festo hebdomadarum, q̄v eia fuit
institutum in memoriam legis latae
in monte Sinai. Sic nominatur etiam
à nobis Christianis, q̄v eia est q̄v eia
B gesimus dies à resurrectione D. N. Je-
su Christi.

Πενήκωτοι, quingenti, Luc. 7, 41.

Δεκαπέντε, quindecim, Job. 11, 8.
Gal. 1, 18.

Πένκτης, ὦ, ὁ, quintus, a, um,
Apo. 16, 10.

PER, particula enclitica, vox im-
perfecta, q̄v eia aliis orationis partibus
annecti solet, & plerumq̄v significat
quamvis. ὅμως. γ. καὶ ὅμως, et si
C solliciti essent. interdum respondet La-
tinae particulae cunque, ὅπου. ὅπου
ubicunque sit. Marc. 15, 6. ὅπου ἦν
pro ὅπου. ἀνὴρ ἦν, q̄v eia cunque
postulassent, sive q̄v eia postulare
potuissent. Aliquando est terminus,
hoc est, nihil significat, & in carmine
est μέλος συμπληρωματικόν, particu-
la expletiva. ὅμως, quam Job. 12, 43.
καὶ ὅμως, quamvis. 1. Cor. 8, 5. καὶ ὅ-
πως εἰσι λαοὶ πολλοί, nam etiam si
D sint, q̄v eia dicantur dii. Phil. 3, 4. cum
part. ἰσχυρῶς, siquidem. Heb. 6, 3. ἰσχυ-
ρῶς ἐπαγγέλλεται ὁ θεός, si q̄v eia permi-
serit Deus. καὶ ὅπως, sicut, 1. Thess. 4,
5. εἰσὶ, quia, 2. Thess. 1, 6. ἰσχυρῶς,
quandoquidem, Rom. 3, 30. ἰσχυρῶς,
idem, Luc. 1, 1. ὡς, sicut, Rom. 5, 19.
διότι, quapropter, 1. Cor. 8, 13. & c. 10, 14. & c. 14, 13.

ΠΕΡΑΣ, αὐτὸ ὅ, finis, terminus,
Heb. 6, 16. πείρας ἀποδείξαι πείρας, omnia
controverſia finis. πὶ πείρας, fines,
Sf 5 termi.

termini. Rom. 10, 18. Luc. 11, 31.

Περίτω, α, determino, unde Xenophon mortem hominis verbo Dei, Job. 14, 5. congruentissime vocat τίλω περιωρίον, contrahē pro περιωρίον, finis à Deo determinatum, praestitutum.

Πίγγω, trans, Adh. cum genit Marc. 5, 1. πίγω τῆς θαλάσσης, trans mare. ora. Marc. 10, 1. Δὲ τὸ πίγω τὸ λογίζω, per oram Jordanis. Job. Pisc. per regionem, quae est trans Jordanem. εἰς τὸ πίγω ponitur pro ulteriore parte, q. d. εἰς μίρον τὸ πίγω, scilicet α. Matth. 8, 18. Marc. 8, 13. Sic εἰς τὸ πίγω τῆς θαλάσσης, in ulteriorem lacus ripam. Marc. 5, 1. cis vel secus, Matth. 4, 15. Et c. 19, 1.

Ἀντίπινον, è regione, Luc. 3, 26. cum Genit.

Πιγίσω, termino, finio, condo.

Ἀπείροτος, α, ο, η, infinitus, α, 1. Tim. 1, 4. Ὑπερβαλὺς ἀπείροτος, genealogiae nunquam finienda, hoc est, quae sunt perobscurae, ubi ex una generatione alia oriuntur, cum nulla adificatione conjuncta.

ΠΕΡΑΩ, α. Fut. ασω, Et ἤσω, transco, vendo. (Alii derivant à πείρω, transco, alii à πείρω.)

Διαπερῶ, α, trajicio. Act. 21, 2. Διὰ τοῦ πλοίου διαπερὼν εἰς Φοινίκην, nauti navem trajicientem in Phanicem. Διαπερῶν pro Διαπερῶν est part. D pres. act. g. n. navigationem perficio. Διαπλῶ, Διαπύω τὴν πλῆν. Matth. 14, 34. aor. 1. act. διαπέρω, trajeci, Matth. 9, 1. διαπέρω, trajecit. construitur cum Accus. Isocr. Διαπερῶν θαλάσσης πελάγη, navigando emetiri tanta maria. In N. Test. verò semper absolute legitur. At Luc. 16, 26. non de aqua trajicienda, sed alio loco emittendo dicitur.

Πιπτάσω, per reduplicationem fa-

Atum ex πτώω, quod per syncope dicitur pro πτώω, vendo. Thuc. πώω οὐδ' ὁ κακὸς πάντι πᾶσι δόμοις, vendit mala omnia pecuniā, imperf. ἐπιπώω, vendebam, Act. 2, 45. ἡμεῖς ὑμᾶς πώωμεν ἐπισκευαί, et facultates vendebant. Fut. πώσω. Prat. act. πώμεθα. Matth. 13, 46. pres. pass. πωπώμεθα, vendor, Act. 4, 34. Prat. pass. πωπώμεθα, venditus fui. aor. 1. pass. ἐπώην, Bar. 4, 6.

Πωπῶ, α, ο, η, venditio, Lez. 25, 14. auctio, Amos 8, 6.

Πωπῶς, α, ο, venditor. Relatum ejus ἀντίπῶς, α, ο, emptor.

Πωπῶς, α, ο, venalis, 2. Macc. 11, 4. aor. 1. ἐπώην, idem. Matth. 26, 9. ἡδυνάτο ἵνα τὸ μύρον πωπώσῃ (d. 1. pass. inf.) πωπῶ, potuit enim unguentum istud magno vendere. Matt. 14, 5. πωπώσῃ ἐπὶ τὴν ἀγοράν, δώματα, venire amplius quam triginta denariis.

Ἀποπώω, vendo. Tob. 1, 7. ἀποπώω σου (imperf. ind.) vendebam.

Πωπῶ, α, ex πώω per ephenesin ἔν, unde est πώω, vendo. πώω, α, ο, vendor. Hinc oritur

Πώω, α, ο, scortator, 1. Cor. 5, 9.

Πώω, α, ο, meretrix, prostibulum, scortum, lupa, quae corpus habet venale, quae se prostituit. Matth. 21, 31. 32. αἱ πόρναι ἐπισώσαν αὐτὰς, meretrices crediderunt ei. Luc. 15, 30. ὁ καταφάγει σὺν τῷ βλεν μὲν πορνῶν, qui abligurivit bona tua cum scortis.

Πωπῶ, α, ο, lupanar, Ez. 16, 24.

Πωπῶ, scortor, 1. Cor. 10, 8. ἡμεῖς πορνείᾳ (pres. subj.) neque scortemur. 1. Cor. 6, 18. ὁ δὲ πορνείᾳ scortans verò. Fut. πορνείσω, aor. 1. act. ἐπορνείσω.

ἐπιπόρευε, 1. Cor. 10, 8. Apoc. 17, 2. καὶ ἡ
ἐπιπόρευσις οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, cum
q̄ba scortati sunt (spiritualiter) reges
terrae.

Πορνεύς, ας, ὁ, scortatio, Gal. 5, 19.
Πρὸς synecd. speciet adulterium. Matth.
5, 32. & c. 19, 9.

Ἐκπορεύω, scortor effusē. Fut. σκ.
Πρὸς ἐκπορεύω. aor. 1. ἐκπόρευον.
Sir. 46, 11. Jud. 6, 7. ἐκπορεύσας
(nom. pl. part. a. 1. aet. g. f.)

† ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ὁ, ὁ, Pergamus, B
clarissima Asia civitas, q̄bam Silenus
intermeat amnis, ad cuius Ecclesiam
jussu FILII DEI Johannes Apostolus
scripsit, Apoc. 1, 11. & c. 2, 12.

† ΠΕΡΓΗ, ὁ, ὁ, Perga, Pamphi-
lia urbs, cujus meminit Plin. lib. 5. c.
27. Strabo lib. 14. Lucas Act. 13, 13.
14. & c. 14, 25. G. sic dicitur q. περὶ γει-
ῶν, terrae proxima.

ΠΕΡΔΙΞ, ὁ, ὁ, perdix, avis.
Sir. 11, 31. περδιξ ὑπερνήσεν καρκίαν, C
perdix venatrix (capta) in cavea.

ΠΕΡΩΝ (Etyim. à περῆναι, cir-
cumcurro, q̄dōd vastatores circum-
gibaq̄e tursitant, & pedes eorum sine
celeris ad effundendum sanguinem).
Sed malo derivare à ΤΡΩ παρὰδ, se-
paravit, disjunct, in biphil, dissipav-
it, diremit, δ & θ sunt literae ejus-
dem organi, & proinde inter se per-
mutabiles) vasto. Fut. 1. πέρσω. F. 2.

παρδῶ, & per metathesin περδῶ. a.
α. αὐτ. Παρδῶν. ἀδυσ. 1. 40. εἶμ δ' ἐ-
γὼν πόλιν ἐπαρῶν, ὥστε δ' αὐτῶς,
ubi ego urbem depopulatus sum, occi-
di autem ipsos. prae. act. πέρπεκα.
prae. pass. πέρπεμαι, illud π. 708. σὺ
καὶ δὲ πάλιν πέρδω (prae. pass. inf.
pro πέριδω) πάλιν ἀγροῦν, tua
basta urbem expugnari Trojanorum
magnanimorum. πέρην (3. sing. im-
perf. pass.) evertēbatur, illud π. 15.

πέρην ἢ περδῶν ποδὶς δακτύλῳ ἐ-
αυτῶν, evertēbatur verò urbs Priami,
hoc est, Troja, anno decimo. à prae.
med. πέρην derivatur

Πορῆς, ὁ, vasto, diripio, depopu-
lor. Fut. πορῶ. Prae. πορόρηκα. aor. 1.
ἐπόρησα. Gal. 1, 13. 23. ὡς πορῶ ἐπό-
ρη (3. perf. imperf. aet.) q̄bam olim
vastabat. Alii malunt πορῆν deriv-
are à πορῆν incendio, q. d. incensis
domibus omnia ad vastitatem vocare,
omnia flamma & ferro delere.

ΠΕΡΙ, praepositio, cum Genitivo
significat de, Luc. 24, 27. πὲρ τοῦ αὐ-
τοῦ, scilicet γράμματα, q̄ba de ipso scri-
pta sunt. Sic Eph. 6, 22. alia est el-
lipsis, ἡν γινώσκῃς πὲρ τοῦ αὐτοῦ scilicet
σπέρματος, ut cognoscatis res nostras,
sensatum nostrum. Joh. 5, 46. αὐτῶν
ἢ ἐμῶν ἔγραψαν, nam de me scripsit.
ἐμῶν hic est Genit. objecti. 1. Cor. 1, 4.
αὐτῶν ὑμῶν, de vobis. ὑμῶν hic est gen.
causa impellentis. 1. Cor. 7, 25. αὐτῶν ἢ
τῶν παρθένων, ad virgines verò q̄dōd
attinet. 1. Cor. 12, 1. αὐτῶν ἢ τῶν πνε-
υματικῶν, scilicet χάρισμάτων, porro
de spiritualibus donis: ubi sequitur
distincta illius epistola pars Joh. 1, 22.
τί λέγεις αὐτῶν σταῦθ; Quid dicis de
reipso? 1. Cor. 16, 12. αὐτῶν ἢ δόμων,
ad Apollum q̄dōd attinet. δόμων est
g. Atticus. pro δόμων. Sic novus in-
genit. ἰσὺ, ἰσὺς ἰσῶν, & c. Pro τῶν
Col. 4, 3. αὐτῶν ὑμῶν, pro vobis Matth.
26, 28. & αὐτῶν ἐκχυρόμενον, q̄dōd
pro multis effunditur. Joh. 17, 9. ἰσὺ
αὐτῶν ἰσῶν, ego oro pro iis vide
praeerea Act. 8, 15. Rom. 8, 3. 2. Thess.
1, 11. Heb. 5, 3. & c. 10, 8. αὐτῶν ἀμαρτιῶν,
scilicet ἡμεῶν ex v. 26. ἔλθεσθε φορῶν
ex v. 18. 1. Pet. 3, 18. Χριστὸς ἀπαρ-
τῶν ἀμαρτιῶν ἵνα, Christus semel pro
peccatis passus est. Propter, Luc. 19,
37. αὐτῶν πασῶν, ὅν ἐίδον, δυνάμειν,
propter omnia, q̄ba viderunt, mira-
cula.

(a. i. alf. inf.) *facere, ut abundet.* A
1. Theff 3, 12. *περισσεύει* (3. sing. aor.
1. alf. opt.) *τῇ ἀγάπῃ* (pro cū τῇ ἀ-
γάπῃ) *faciat abundare in dilectio-*
ne.

Περίσσειον, οντο, τὸ. part. pres.
alf. *accipitur substantivè.* Matth. 14,
20. τὸ *περίσσειον* τῶν κλάσματων, pro
τὰ *περίσσειοντα κλάσματα*, reliqua
fragmenta.

Περίσσεια, τῶ, ἡ, abundantia,
Matth. 12, 34. cū *περίσσειαται* τὸ
καρδίαν τῶ *τοῦα λαλεῖ*, ex abundantia
cordis os loquitur.

Περίσεια, αἰ, ἡ, redundantia. (v-
tiegma, τῶ, ἡ, 2. Cor. 8, 13. *defectus*)
Rom 5, 17.

ὑπερπερίσεια, ομαι, superabun-
do, Rom. 5, 20. *ὑπερπερίσειοι* (3.
sing. a. i. alf.) *ἡ χάρις*, superabunda-
vit gratia. 2. Cor. 7, 4. *ὑπερπερίσει-*
ομαι τῇ χάρι, superabundo gan-
dio.

ὑπερπερίσειως, Adv. supra modum,
Marc. 7, 37.

ὑπερπερίσει, magis ac magis, 1.
Theff. 3, 10.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, αἰ, ἡ, (videtur
sic dicta à laborioso volatu, πύρρῳ ὅ
πύρρῳ τρεῖς, à volando duriter. Nul-
la enim avicula tantum suis alis stre-
pitum excitat. vel πύρρῳ ὅ *περίσειως*
ἐρᾶν, ab abundanter amando. κύματα
ἀλλήλων, osculantur enim se mutuo, ut
Arist. lib. 6. de anim. loquitur. *περί-*
σειος, ἡ, ὁ, columbus) columba. Matth.
3, 16 Joh. 2, 16.

Περίσειον, ὦτο, ὁ, columbari-
um. locus, ubi columbae aluntur,
quod etiam nominatur *περίσειος*
φῆον.

ΠΕΡΚΟΣ sive *πέρκος*, ὤ, ὁ, i-
tem

Περκός, ὤ, ὁ, niger, nigris macu-
lis variegatus.

Περκάω, nigresco, nigris distingui
maculis incipio. Sic dicitur *ὑβὴ περ-*
κάειν, cum pingi incipit & nigrescere,
Str. 51, 15.

ΠΕΡ ΠΕΡΟΣ, ὤ, ὁ, temerarius,
levis, Vertumno inconstantior, Pro-
teo mutabilior. (παρὰ τὸ *περίφροον*,
à circumferendo, vel ut Erasmus tra-
dit, à perperis fratribus, quib. & ce-
cropes sunt dicti, quorum procacia
& improbitas fabulis poetarum est
nobilitata)

Περπερεύομαι, perperam ago, 1.
Cor. 13, 4. *ἡ ἀγάπη ὡς *περπερεύει**,
hoc est, Chrysostomo interprete, ἡ
ἀγάπη, charitas non est praeceps,
nihil temere, inconsiderate & pra-
cipitanter agit cum proximo. Alii
vertunt non ostendit se, alii non a-
dulatur, alii non garrat. Th. B. nihil
agit perperam. Syrus: non tumultua-
tur.

† *ΠΕΡΣΙΣ*, ἰδο, ἡ, Persis. No-
men mulieris sanctae, Paulo Apostolo
charissima. Rom. 16, 12. à *πείσις*, ὡς, ἡ,
vastatio. *πέρσω*, vasto, perdo. Sed in
masc. genere *πέρσις*, ὤ, ὁ, Persa. Hoc
verò à *פּרַס*, divisit, unde est Latino-
rum Pars, quae ex divisione originem
suam traxit. Dan. 5, 25. & c. 11, 2.
ΠΥΡΡΑ ungula, q. d. fissura. Lev.
11, 3.

ΠΕΡΥΣΙ, Adv. temporis, (à *πε-*
ρύω, transeo) anno superiore, anno
proximè elapso, 2. Cor. 8, 10. *ἔτι πύ-*
ρυστος, ab anno superiore, h. e. jam pri-
dem. Sic 2. Cor. 9, 1. *ἔτι πύρυστος* ab an-
no superiore.

ΠΕΤΑΩ, vel *πετάννυμι* (à *πῆ-*
ρα, aperuit) pando, explico. Fut. *άσω*.
prat. alf. *πεπίτωκα*, & per syncopen
πίπτωκα; unde prat. pass. *πίπτε-*
μαι.

Εκπετάννυμι, expando. Rom. 10, 21.
Εἴε-

Ἐκπέτωται (1. sing. aor. 1. act. in-
dic.) τὰς χεῖρας μου, *expandi manus*
meas.

Καταπετάνομαι, idem, *item* obtego,
velo.

Καταπέτασμα, το, ὁ, aulæum,
velum, quo quid obtegitur, *Matth.*
27, 51. ὁ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ῥηλθὼν
eis δύο, velum templi fissum est in du-
as partes.

Πέτω, α, ὁ, petasus, galerus,
tegmen capitis latum & expansum. B
Item, umbraculum, i. e. locus vel
frondibus vel operimento alio tectus
ad umbram. Inde pars palaestra con-
tra solem & pluvias tecta ad exercen-
dos adolēscētes iuēatores, 2. *Macc.*
4, 12.

ΠΕΤΟΜΑΙ vel πετόμαι, ἄμα,
volo, as, *Apoc.* 12, 14. ἵνα πίπτῃς, ut
aboleat. πέτωται est 3. pers. subj. in pri-
ma persona πέτωμαι à verbo πέτωμαι.
Apoc. 4, 7. οὐκ οὐκ ἀπὸ πέτωμαι, si-
mile agibile volanti. πετωδὴς à nomi-
nativo πετόμενος, contractum ex
πετόμενος, à verbo πετόμαι, ἄ-
μα.

Ἐκπέτωμαι vel ἐκπετόμαι, ἄμα,
evolo, *Sir.* 43, 14. ἐξέπησαν (3. plur.
aor. 1. ind.) νεφέλαι ὡς πετεινά, evo-
lavunt nubes tanquam volucres.

Τὰ πετεινά, volucres, *Matth.* 6, 26.
semper legitur in pl. num. *Luc.* 12, 24.
Ἀφίγειν πετεινῶν, præstatis volucri-
bus. Singularis numerus esset πετι-
νός, ὅ, ὁ, volatile.

† ΠΕΤΡΟΣ, α, ὁ, lapis, idem
quod λίθος, lapis, quem tractare pos-
sumus. uti patet ex *iliad.* π. 734.
2. *Macc.* 1, 16. βήδοντες πέτρους, jaci-
entes saxa, *Cap.* 4, 41. Est etiam no-
men proprium, de quo vide supra Κε-
φᾶς. *Marc.* 3, 16. καὶ ἰπέθηκε τῷ Σί-
μων ὄνομα πέτρον, cui imposuit (Jesus)
nomen Petri.

Πέτρα, αι, ἡ, petra, rupes, saxum
ingens & immotum. *Germanicè*
Hort 9. d. hoher Ort. *Matth.* 7, 24.
25. πετρελίωτο ἥ ἐπὶ τῷ πέτρῳ,
fundata enim fuerat supra petram.
1. *Cor.* 10, 4. ἡ ἢ πέτρα ἣ ὁ Χρι-
στός, & petra illa erat Christus, hoc
est, significabat Christum. Per ele-
gantem & Scripturam familiarem me-
taphoram solus Deus vocatur. *Ps.* 18, 3. & 6. 34. ὣς rupes nostra.
Pf. 19, 15. ὣς passim. Sic solus CHRISTVS est rupes seu
fundamentum Ecclesie sue. *Matth.*
16, 18. ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ, super hac
petra, hoc est, super me Christo, quod
solus sum fundamentum Ecclesie, 1.
Cor. 3, 11. & tantū edificii lapis an-
gularis, *Matth.* 21, 42. 1. *Pet.* 2, 7.

Πετρώδης, ὁ, ὁ καὶ ἡ καὶ ὁ πε-
τρώδης, petrosus, 2. um, *Matth.* 13, 5.
ἄλλα ἢ ἵππον ἐπὶ τὸ πετρώδες, alia
verò ceciderunt in petrosū. ἐπὶ ὁ πε-
τρώδης, scilicet χωρίον in petrosū
locum. Hoc sensu accipiunt *Græci*
τὸ χωρίον.

ΠΗΓΗ, ἡ, ἡ, (à πηγνύμι) fons,
Job. 4, 6. πηγὴ ἀνυδρῶ, fons sine a-
quā. fluxus, *Mare* 5, 29. πηγὴ αἵμα-
τος, fluxus sanguinis.

ΠΗΓΝΥΨ, vel πηγνύμι: idem
πηγνύω, compingo. in *Ful.* πηγνύω. *Præf.*
πίμπλημι. aor. 1. ἵπτην. *Heb.* 8, 2. ἡ
ἵπτην ὁ κύριος, καὶ σὺν αἰ. θρωπῶ, &
quod fixit seu compegit Dominus, &
non homo. a. 2. act. ἵπτηται. a. 2. pass.
ἵπτηται. *Ilia.* 6, 616. νεαυρὸν δ' ἐν γα-
στρί παρὰ δαλιχόωνιον ἐκχέου, inferi-
ori autem vātri defixa fuit longa ba-
sta. πηγνύω pro ἵπτηται propter metrum.
Præf. med. πίμπλημι. Dorice πίμπλημι. Hinc

Πήγος, α, ὁ, collis. *Al.* 17, 19 πα-
γος *Ex.* 16, 14. & Latinum vocabu-
lum pagus hinc ortum est, sic dictus,
quod

quod ibi sint villa complures, veluti A
in unum corpus compacta.

Παγό, α, β, γ, δ, gelu, humor frigo-
re adstrictus, Nab. 3, 17.

Παγεῖς, α, β, γ, δ, glacies, compacta
αφθα, Sir. 3, 15. Hinc φθογή

Πηγή, η, θ, ζ, fons, quod pagi iuxta
fontes & aquarum salubrium scaturi-
gines solit fuerint construi.

Σκηνοπηγία, α, β, γ, δ, tabernaculorum
fixio, seu compactio. Job 7, 2. δὲ τῆς
πηγῆς τῆς σκηνῆς, uti loquitur Apo-
stolus Hebr. 8, 2.

Σκλωπηγία, α, β, γ, δ, tabernaculorum
structor. Sic ἀναλόγως dirimus

Βιβλιοπηγία, α, β, γ, δ, bibliopægas, li-
brorum compactor.

Πεσσηγισμός. Fut. πεσσηγήσω. aor.
ι. πεσσηγήσα. Prat. αἰ. πεσσηγήσῃ.
affigo, Att. 2, 23. ὁ χερσὶν ἀνέμου
πεσσηγήσας ἀνέλετε, manibus scela-
ratorum affixum interemistis.

Πήγαναι, α, β, γ, δ, ruta, herbae genus,
παρὰ τὴν πηγινὴν ὅτι παρὶν αὐτῶν τῶν
Luc. 11, 42.

Παγίς, ἰδ, α, β, γ, δ, laqueus. Luc. 21, 35.
Rom. 11, 9. 1. Tim. 3, 7. proprie laqueus
in terram depulsus; decipulum, 1.
Macc. 5, 4. οἱ ἦσαν τῷ λαῷ εἰς παγί-
δα καὶ σκάνδαλοι, qui erant populo in
laqueum & scandalum.

Παγιδύω, proprie illaqueo, laqueo
capiō, Eccles. 9, 12. σὺν ἔργῳ ὁ ἄνθρω-
πος ἔχει καὶ παγιδεύει, αἷς οἱ ἰχθύες οἱ θη-
ρῶν, καὶ αἷς ὄρεα τῶν θηροπόρων
εἰς παγίδα, αἷς αὐτῶν παγιδεύει. Ecce ne-
scis homo tempus suum, sicut pisces ca-
piuntur, & sicut aves capiuntur la-
queo, sic illi illaqueantur. Per me-
taphoram captiosa & sophistica ar-
gumentatione aliquem ed redigere, ut
nihil respondere possit, tanquam cap-
tius & viduus. Idque sophista in pri-
mis suis dilemmatis (quos cornutos vo-
cant syllogismos) machinantur. Matth.

22, 15. ὅπως παγιδεύσωσιν (3. plur. a.
1. aet. subj.) ἐν λόγῳ, quomodo nam-
eum illaquearent in sermone, quod pa-
elo eum irretire possent, ne sese capere
caret.

Πήξ, ι, α, β, γ, δ, fixio, Sir. 41, 24.
δὲ τῶν πήξεως ἀγκῶν ἐπ' ἄρτους, a fixi-
one cubiti supra panes.

ΠΗΔΑΪΩ, α, β, γ, δ, (a πήδω) salio, sal-
to.

Ἀπαπηδαῖω, α, β, γ, δ, subsilio. Tob. 6, 2.

Ἐκπηδαῖω, exilio, profilio. Judith.
14, 17.

Ἐισπηδαῖω, α, β, γ, δ, insilio. F. ἔσσω. Prat.
ηκα. α. ι. εἰσπηδήσω. Att. 16, 27. εἰσ-
πῆσαι ὅτι φῶτι εἰσπηδήσει, petitis lumini-
bus insiliit.

ΠΗΔΟΣ, α, β, γ, δ, ligni species.

Πηδόν, α, β, γ, δ, remus.

Πηδάλιον, α, β, γ, δ, clavus navis, guber-
naculum, Att. 27, 40.

ΠΗΛΟΣ, α, β, γ, δ, (Hesych. a πε-
λάω, in vino) lutum, Job. 9, 6. 11.
14. 15. πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ἐφθαλ-
μῆς μου, lutum imposuit oculis meis.

ΠΗΜΑ, α, β, γ, δ, damnum, exi-
tium, clades. Hinc

Ἀπήμων, ο, ι, α, β, γ, δ, illæsus.

Ἀπήμαντος, α, β, γ, δ, ἡ, idem. Sap.
7, 22.

ΠΗΡΑ, α, β, γ, δ, pera, Matth. 10, 10.

Luc. 22, 35. ἄνευ πήρας, sine pera. ibid.

β. 36. μηδὲ πήραν. neque pera.

ΠΗΡΟΣ, α, β, γ, δ, mutilus.

Ἀπάπηρος, α, β, γ, δ, idem, Luc. 14, 13.
β. 21. καὶ τῶν πτωχῶν, ἀπαπήρους, vocat
mendicos, claudos.

ΠΗΧΥΣ, ι, α, β, γ, δ, cubitus, item
mensura sesquipedalis. Matth. 6, 27.
τὴν δυνάμιν τῆς δυνάμει ἐπὶ τῶν ἰσχυρίων αὐτῶν
πηχυνῶν, a quo potest apponere ad sta-
turam suam cubitum unum? Job. 21,
8. ἀλλ' αἷς δυνάμει πηχῶν ἀνέκοιται, sed cir-
citer cubitis ducentis aberant a terra.
πηχῶν contradicere pro πηχῶν.

ΠΙΑΨΩ, prehendo. Fut. πιάσω. A duodecies legitur, & tantum in a. 1. αἰ. & a. 1. pass. ἵπιασαν, prehendi, Joh. 8, 20. καὶ εἰς ἐκείνην αὐτὸν ne-
moprehendit eum. Apoc. 19, 20. καὶ ἡ θῆριον ἐπάδθη, & bestia capta fuit.

ΠΙΕΨΩ, premo. Fut. έσω. Præf. πιπίκα. Præf. pass. πιπίσμαι, Luc. 6, 38. μέτρον πιπίσθρον, mensuram pressam.

Πιστῆρ, ἤρ, ὁ, torcular, præ-
lum, per simplex e. q. premulum à premo.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ, ὄν, amarus, (γλυ-
κός, dulcis) propriè de sapore, Jac. 3, 11. item virulentus, Jac. 3, 14.

Πικρῶς, amarè. Adv. Luc. 22, 62. ἡ κλαυσι πικρῶς, sēbit amarè.

Πικρία, σι, ἡ, amarulentia, Rom. 3, 14. Eph. 4, 31.

Πικραίνω, amaritudinem affero. Fut. πικραίω, Apoc. 10, 9. καὶ πικρα-
ίνῃ σι τὸν κοιλίαν, amaritudinem af-
feret ventrituo. πικραίνομαι, amaru-
lentus sum, exacerbor. Col. 3, 19. μὴ πικραίνετε τὰς ψυχὰς, ne estote amarulenti erga eas. Apoc. 10, 10. ἡ πικρογῆνη (aor. 1. pass.) ἡ κοιλία μου, amaruit venter meus.

Παραπικραίνω, exacerbo, Hebr. 3, 16. παραπικράναν, (3. plur. aor. 1. in-
dic.) exacerbavunt, nempe Dominum.

Παραπικρυσμός, ὁ, ὁ, exacerbatio, D Hebr. 3, 8. 15.

† ΠΙΛΑΤΟΣ, ὁ, ὁ, (pro πλά-
τος) Pilatus. nomen praesidis & ju-
dici Hierosolymitani à Romano Cæ-
sare constituti. Luc. 3, 1. qvī CHRI-
STVM innocentem in gratiam Juda-
orum condemnabit, Matth. 27, 2. 26. Est verò Pilatus nomen Latinum, q. d. pilo seu telo armatus, pilum, i. hoc est, telum sagitta, jaculum. pilus, i, verò idem est qvōd crinis.

ΠΪΜΠΡΑΜΑΙ, vide πῆψω.

ΠΙΝΑΣ, α, ὁ, tabula. item qvadra, patina, Matth. 14, 8. Luc. 11, 39.

Πινυλίδιον, ὁ, ὁ, tabella, Luc. 1, 63.

ΠΙΝΩ, bibo, Matth. 26, 29. & πῶ-
νω, non bibo. εὐαγγελῇ presentis pro futuro. Marc. 10, 39. ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, poculum, qvōd ego bibo, imperf.

ἔπινον, bibabam, Luc. 17, 27. ἡ δὲ τὸν ἔ-
πινον, edebant, bibebant. Fut. 1. αἰ. πῶσω, bibam. Præf. perf. αἰ. πῶ-
κα, bibi, Apoc. 18, 3. πῶσαντες πάντες πῶ-
κα ἔθνη, biberunt omnes gentes. aor. 1. αἰ. ἔπωσα, pro qvōd usitatus aor. 2. αἰ. ἔπιον, bibi, Marc. 4, 23. Imperf. aor. 2. αἰ. πῖς, bibe, Luc. 12, 19. φάγω πῖς, ἐφελικ, ede bibe, & genio indul-
ge. Matth. 26, 27. νῖντι (2. pl. aor. 2. αἰ. imperf.) ἐξ αὐτῶ πῖντι, bibite ex

eo omnes. πῖς etiam adferit syllaba-
m δι πῖντι, unde per crasin πῖντι idem qvōd πῖς, bibe: unde est illud veterum

βελουοντι, ἡ πῖντι. ἡ ἀπῖντι aut bibes aut abi, aor. 2. αἰ. opt. πῖομι in N. Test. non legitur. aor. 2. subj. πῖω

bibero, Matth. 26, 29. ὅν ἂν μὴ πῖω (1. sing. aor. 2. αἰ. subj.) non bibero.

vertunt non bibam. Marc. 14, 25. Job. 18, 11. πῖς, Luc. 1, 15. Job. 4, 14. πῖωμι, Matth. 6, 31. πῖντι, Job 6, 13.

Luc. 12, 29. πῖωσι. Marc. 16, 18. καὶ πῖωσι θανάσιμον, & si biberint lethale qvīd. aor. 2. inf. πῖν, bibere, Job. 4, 7. δός μοι πῖν, da mihi, qvōd bibam. aor. 2. αἰ. part. πῖν, Luc. 5, 39. πῖντε, Heb. 6, 7. ἡ γῆ πῖνται ὑμῖν, terra, qvā imbibit pluviam.

πῖν, terra, qvā imbibit pluviam. Præf. pass. πῖνμαι, bibor. Præf. pass. πῖνμαι, (unde est

Πομα, τ, ὁ, potus, 1. Cor. 10, 4. mutat. e in o ad differentiam & πῖ-
κα, τ, ὁ, operculum, ἰλαδ. d. 116.

πῖνται, (unde est

Πομα, τ, ὁ, potus, 1. Cor. 10, 4. mutat. e in o ad differentiam & πῖ-
κα, τ, ὁ, operculum, ἰλαδ. d. 116.

πῖνται, (unde est

Πομα, τ, ὁ, potus, 1. Cor. 10, 4. mutat. e in o ad differentiam & πῖ-
κα, τ, ὁ, operculum, ἰλαδ. d. 116.

π. 221. Ἐ. c. proprie operculum poculi.) πίπτω (unde oritur
Πόσις, εως, ἡ, potio.) πίπτω, unde

Ποτήριον, ὃ, ἡ, poculum, Matth. 26, 27. ubi metonymice intelligitur vinum poculo contentum. modus peccata, qvā peccatis nostris infligitur Matth. 26, 29. ubi Christus cū sponsor noster, personam nostram sustinens, consideratur. modus afflictionis, qvā ad nos probandos & confirmandos à Deo immittitur Matth. 20, 23. cujusque fors & conditio Ps. 16, 5. translatione sumpta à familiis, in qvibus pro varia domesticorum conditione distribuitur cibus & potus. aor. 1. pass. ἐπόσω. Fut. 1. pass. ποθήσω. Fut. med. πίωμαι, bibam, ex qvō in N. Test. legimus secundam singularem & secundam pluralem, πίν, bibes, pro qvō πίωμαι, Luc. 17, 8. φάγεσθαι καὶ πίωσαι, edes & bibes tu. πίνετε, bibetis, Matth. 20, 23. Marc. 10, 39. part. fut. med. πόμεν.

Ἐπίω, ebibo. Draco. 6. 15. κατὰ φάγον πάντα καὶ ἐπίω, devoravit omnia & ebiberunt.

Καταπίω deglutio, devoro, Matth. 23, 24. aor. 2. κατίπων, 1. Pet. 5, 8. τίνα καταπίη, (3. sing. a. 2. subj.) qvēm devoret. aor. 1. pass. καταπίω, absorptus fui, Hebr. 11, 29. εἰ Αἰγύπτιοι καταπόθησαν, b. e. κατεκλύθησαν, Aegyptii absorpti seu submersi fuerunt. 1. Cor. 15, 54. καταπόθη ὁ θάνατος, absorpta est mors. 2. Cor. 2, 7. μήπως καταποθή, (3. sing. a. 1. pass. subj.) ne absorbeat.

Συνπίω, unā bibo, Act. 10, 41. συναπίωμεν αὐτῷ, unā cum eo bibimus.

Πότος, ὃ, ἡ, symposium (idem qvōd συμπόσιον, ὃ, τὸ, compotatio, convivium), qvā vox legitur Marc. 6, 39.

Α συμπόσιον συμπόσιον, ein Tisch voll nach dem andern. Hebraismus.)

Συμπότης, ὃ, ὁ, compotator, com-bibo, 3. Marc. 2.

Συμπότης, ἰδὲ, ὁ συμπότης, ἡ, compotatrix.

Πότην, ὃ, ἡ, potus, 1. Pet. 4, 3.

Ποτίζω, potum praebeo, Rom. 12, 20. ἰδὲ δαδῶ, πότιζε αὐτὸν, si sinit, praebe ei potum. aquarum ducō, Luc. 13, 15. imperf. ἐπότιζον, Matth. 27, 48. ἐπότιζεν αὐτὸν, dabat ei, qvōd biberat.

Fut. ποτίσω. Praet. πότισκα, Apoc. 14, 8. πότισκα πάντα τὰ ἔθνη, potum praebeis omnibus gentibus. aor. 1. act. ἐπότισα, alui. 1. Cor. 3, 2. γάλα νηδὺς ἐπότισα, lactis potui vps alui. Hellenismus. Regis geminum accus. irrigo, 1. Cor. 3, 6. ἐπότισε, rigavit. Matth. 10, 42. ὃς ποτίσῃ (3. sing. a. 1. act. subj.) ἑνὶ ποτήριον ψυχῆς, qvī dederit uni poculum frigidum. a. 1. pass. ἐποτίσθω 1. Cor. 12, 13. πάντες εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν, omnes in unum Spiritum potionati sumus.

Πόσις, εως, ἡ, potus, Job. 6, 35. τὸ αἷμα μου ἀληθὲς ἐστὶ πόσις, sanguis meus verē est potus.

Οἰνοπότης, ὃ, ὁ, vinosus, temulentus, Luc. 7, 34. φάγος καὶ οἰνοπότης, edax & vinipotor.

Ἰδεγοπίω, ὦ, aquam bibo, sum abstemius 1. Tim. 5, 23.

Ἰδεγοπότης, ὃ, ὁ, aqua potor.

Πίπτω, cado, labor, Marc. 5, 22. πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ, accidit ad pedes ejus. Fut. 1. πτώσω, cadam. Praet. perf. πίπτωκα, cecidi, unde est part. praet. πίπτων, qui cecidit, Apoc. 9, 1. εἰς τὸ πᾶν πίπτωκα εἰς γῆν, (stellam) ē caelo delapsam in terram. inf. 8. πίπτωκα, Act. 15, 16. ἀνοικοδομήσω τὸ σκηνώ Δαβὶδ τὸ πίπτωκα, insinurabo tabernaculum Davidi collapsum. aor. 1. act. ἐπίπ-

τε

σα,

est incidere in manus Dei viventis. Παρεμπίπλω, intervenio, interlabor, irrepro, Sap. 7, 25. ἄδιν μεμαμ-
βρον εἰς αὐτὴν παρεμπίπλω, nihil im-
mundum in eam irrepit.

Παρεμπίπλωσις, εἰς, intervenientia, interventio.

Ἐπιπίπλω, irruo, incido, Marc. 3, 10. Luc. 1, 2. illabor, Act. 11, 15. ἐπέ-
πλω τὸ πνεῦμα ἅγιον ἐπ' αὐτοῖς, illa-
plus est Spiritus Sanctus in eos incum-
bo. Job 13, 25. ἐπιπέσαν δὲ εἰς αὐτὸν ἐ-
πὶ τὸ εὐσεβεῖν ἢ ἰσοῦ, ἢ verò, quum se
inclinaisset in petrus Jesu.

Κατεπίπτω, decido. a. 2. act. κα-
τίπτω. Act. 26, 14. πάντων δὲ κατεπέ-
σεντων (part. aor. 2. act. g. plur.) ἡμῶν
εἰς γῆν, quum autem omnes decidisse-
mus in terram.

Παρεπιπίλω, prolabor, Hebr. 6, 6.
plus est quam πταίνει ἢ πταρόπτεν.
Hinc

Παρεπιπίλω, ar. 6, 6, proprie la-
psum. Matth. 6, 14. vide paulo post.

Περίπιπλω, incido, cum Dat. Luc.
10, 30. λατρεῖς ἐλάττειν, (3. sing. a. 2.
act.) in latrones incidit. Jac. 1, 2. ὁ-
των περισσοῖς ἐλάττειν (2. plur. a.
2. act. subj.) περικλοῖς, quum in ex-
plorations incidere variis. part. a.
2. act. ἐλαττων, ὁτι, Act. 27, 41.
ἐλαττωνόντις εἰς τόπον διήλαστον,
quum incidissent in locum bimarem.

Περίπιπλω, procido, cado; οἱ περὶ-
πίπλωσιν, qbi ceciderunt in praelio,
2. Macc. 12, 39.

Περίπιπλωσις, εἰς, prolapsio, pro-
cidentia, 2. Macc. 3, 21.

Ἀπεπιπίλω, ἢ, οἱ, ἢ, in quem im-
petus fieri nequit, quum adoriri tutum
non est, 3. Macc. 3.

ὑποπιπίλω, decido, me submitto,
3. Esd. 8.

Προπιπίλω, accido, irruo, cum
Dat. Matth. 7, 25. ἐπιπίπτει τῇ οἰκίᾳ

Ἀοκίῃ, irruerunt in domum illam.
Luc. 8, 47. ὡς αὐτοῦ αὐτὸς προβολ-
bens se ad pedes ejus. peculiariter ad
aures accido, innotesco, 2. Macc.
5, 11.

Πτώσις, εἰς, casus, ruina, Matth.
7, 27. καὶ ὡς ἡ πῶσις αὐτὸς μογάλη,
Et fuit ruina ejus magna. Sic do-
mus dicitur Latine ruinam minan-
ti.

Πῶμα, 70, τὸ, cadaver, Matth.
24, 28. Apoc. 11, 8.

Παράπταμα, τὸ, τὸ, lapsus, per
metaphoram peccatum (παράπταμα
non dividatur, prout non nemo putat
bit, à παρὰ πῶμα seu παρὰ πταμα
tangendo aberro. Ich misjühle. Sic
enim diceretur παράπταμα vel παραφά-
μα. Sed à παραπίπλω, prolabor. in prat.
pass. παραπίπτω. Et Rom. 4, 15.
ὅς παρεδόθη διὰ τὸ παραπίπτω ἡ-
μῶν, qbi traditus est propter lapsus
nostros. Matth. 18, 35. τὸ παραπίπτω
αὐτῶν, lapsus eorum. Metapho-
ra. hoc est, peccata eorum. Compo-
sita ex inusitato πῶμα, unde tamen
ipsum πῶμα saltum est.

Ἀεραπτάσις, εἰς, οἱ, ἢ, ex aëre dela-
psum.

Περαπτάσις, εἰς, οἱ, ἢ, καὶ ὁ περα-
πτάσις, πρᾶξας, Act. 19, 36. μηδὲν περα-
πτάσις, nihil precipitanter fa-
cere.

Γονυπέτω, ὡς, ad genua accido, ad-
volvor, provolvor. Matth. 17, 14.
cum Dativo, γονυπέτωσιν, part. aor. 1.
sequente ad. ἡμῶν, ad genua ad-
volutus, Matth. 27, 29. Et cum Accus.
Marc. 1, 40. Et c. 10, 17. γονυπέτω αὐ-
τῶν, ad genua ejus accidens. Gestus hic
supplicanti elegantissime depingi-
tur illud. 2. 5. Hinc γονυπέτω vel γονυ-
πέτω cum Acc. accido, ad genua, geni-
bus advolvor, supplico, illud. 2. 1. 427.

[illegible]

dem invenire i. e. assensum mereri
aut reportare. Græci eamtem cum
volunt exprimere, utuntur sæpe verbo
πισθάνω, quod est à πίσω, fidem facio.
Dominus ergo, si id, quod illi
volunt, significare voluisset, potius di-
cturus fuerat: ἄγε πισθάνωμαι ὑμῖν
mē vns i. Deinde præfixus Articulus
facit, ut credam, eam hic fidem intel-
legendam esse, ejus haud obscura,
præcessit mentio in elictis, quæque si-
militudinem quandam habet cum
vidua petacæ: quæ non nisi in falsifi-
cam fidem & cum Deo luctantem
competunt. Tercio in locis supra ad-
ductis, ubi eadem locutio extat, non
alia interpretatio obtinere locum pot-
est, quam quæ de fide falsifica vñ
nō exponit: ergo nec hic quærenda
alia, cum ad hoc fatiscendum nulla
utiq; idonea ratione impellamur.
At, inqvis, fideles semper aliqui sunt
futuri, in quibus utiq; fidem falsifi-
cat Dominus deprehendet, cum ge-
niet. Ita est; sed non reperiet illum
fiducie gradum, illum luctantis fidei
virtutem heroicam, quam in imagine
vidue petacæ expressam voluit. Erunt
utiq; sub mundi finem aliqui fidei
præditi; sed quorum fides afflictionum
magnitudine sic infirmabitur, ut, ni-
si Dominus advenit suo illorum fide-
nam anteverterit, metuendum sit, ne
prorsus excidant. conf. Matth. 23, 35. [
Sed non ille quæquam supra vires ten-
tari finet. Quare, ut concludamus,
allati dicti paraphrasis hæc est: filius
hominis cum venerit, an eum fide-
cie gradum in quoquam hominum
est reperiurus?

πιστός, ὁν, fidelis. Matth. 24, 45.
 πρὸς δὲ, fidelis servus. Luc. 12, 42.
 πρὸς οἰκονομῶν, fidelis aconomus. 1.
 Cor. 10, 13. πρὸς ὃ ἡ θεὸς, Deus verò
 est fidelis. certus, indubitatus, ἀκρί-

Α πρὸς, hoc est, fide dignus. 1. Tim. 4.
9. πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάντες ἀπολαύουσιν
αὐτοῦ, certus est hic sermo, & omnino
dignus, q̄ui recipiatur, credens in
Christum, seu Christianus, Act. 10, 45.
1 Tim. 6, 2.

Πισή, ἡς, ἡ, mulier credens in
Christum. Act. 16, 1. 1. Tim. 4, 3. τοῖς
πιστοῖς καὶ ὑποτασσέσι τῷ ἀληθεῖ, *fi-*
delibus, Et iis, q̄bi agnoverunt veri-
tatem. 3. Job. 6, 5. πιστὸν ποιῆς, *fideli-*
B *ter agis, pro p̄stōs p̄stōs.*

ΠΙΣΤΟΣ, ἢ, οἱ, sincerus, purus, fidei explorata. Marc. 14, 3. Job. 12, 3. ἡ ἀρ-
δὴ πικρὴ, nardi parti. Quidam
entim plures & diversissima circa hanc
vocem sunt interpretum sententiae: hac
tamen derivatio à πικρὸς omnium vide-
tur optima. Quidam vocem hanc
deducunt à πρὸς, quod idem sit quod
πῶν & potabilis, potui aptus, à ver-
bo obsoleto πῖν, bibo, sed hi non at-
tendunt, quod, quāquam negentium
hoc fuerit liquidum; propterea tamen
potabile dici statim non debeat. Quidam
putant πικρὸς mendose descri-
ptum pro ὀσμικὸς (seu pro ὀσμικῶς
sive ὀσμῶν) omisso ὀσμῶν, vel sic
per aphoresin fuisse vocem illam ap-
pellatam, prout legitur ὀσμῶν Rom. 15,
24, 28. pro ἰσχυρὰ &c. Dictam ve-
ro fuisse nardum opificam ab oppido
Opis, prope Babylonem, ubi pretiosissi-
ma nardi unguenta confecta & in
alias regiones transportata fuerint.
Sed illi vocem nimis torquent: Omni-
um igitur optime per sincerum seu pu-
rum nardum exponitur cum Theo-
phylacti & Hieronymo. Belga cum
Luthero Syrum quogue paraphrastem
secuti dexterrime: Universalisch.

Πισών, ὦ, confirmo, stabilio. Fut.
 ὦσω. Præst. πιστήσωκα. Præst. passi. πε-
 πιστήσωμαι. aor. 1. pass. ἐπιστάθην, 2.
 Tim. 3, 14. σὺ δὲ ἰδὲς ἐν οἷς ἔμενης καὶ
 Ττ 3

πιστός, tu vero maneto in iis. quæ didicisti, & de quibus fides tibi facta est.

πιστός, ὁ ἰσχυρὸς ἢ infidelis, alienus à fide Christiana. 1. Cor. 6, 5, 2. Cor. 4, 4. 1. Tim. 5, 8.

Ἀπιστία, as, ἡ, incredulitas opposita fidei Christianæ. Rom. 11, 23. 2. Tim. 1, 13. infirma fides. Marc. 9, 24. Κύριε, βοήθη τῇ ἀπιστίᾳ ὡς, Domine, succurre infirmæ meæ fidei.

Ἀπίστος, incredibile, Act. 16, 8.

Ἀπίστω, ὦ, sum infidus, diffido, non credo, fidem dérogo. 2. Tim. 2, 13. εἰ ἀπίστους, οὐκ ἐστὶν πιστοὶ, si infidus sumus, ille tamen fides manet. imperf. ἡπίστων, ut, Luc. 24, 11. καὶ ἡπίσταν αὐταῖς, & non credebant illis mulieribus. Act. 28, 24. οἱ μὲν ἐπίσταντο τοῖς λόγους, οἱ δὲ ἡπίσταν, (3. plur. imperf. act.) & alii quidem credebant ea, quæ dicebantur, alii vero non credebant. Fut. ἀπιστήσω. Præter. act. ἡπίστηκα, non credidi, Marc. 16, 11. & 10. ὁ δὲ ἡπίσταντο κατακαύθησαν, quæ vero non crediderit, condemnabitur. ἀπιστήσω, mihi non creditur, fides mihi non habetur.

Ὀλιγοπιστός, s, ὀ, ἡ, exigua fide præditus, Matth. 14, 31.

Πιστός, credo, fidem habeo, 1. Cor. 11, 18. καὶ μὴ πᾶσι πιστός, & aliquatenus credo. uirgo pro καὶ μέγα, ellipsis Græcæ usitata, Luc. 8, 50. μόνον πιστός, tantummodo credo. Marc. 1, 15. πιστοὶ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, ubi ex Hebraismo redundat. credite evangelio. Sic Luc. 24, 25. πιστοὶ ἐν παντί, credere omnibus, ubi insimiliter redundat, confido, fiduciam pono, 1. Joh. 5, 13. ἵνα πισθόνται, (2. pl. pres. act. subj.) ut credatis. Phil. 1, 29. ὁ μόνος τὸ εἰς αὐτὸν πισθεῖν, (pres. inf. act.) non tantum credere in eum. Joh. 6, 47. ὁ πισθὼν (part. pres. act.) οἱς ἐγὼ ἐξωλέω αἰώνιον, quæ credit in

me, habet vitam æternam. imperf. act. ἐπισθόν, credebam, Act. 18, 8. ἐπισθόν καὶ ἰσχυροῦσθε, credebant & baptizabantur. Joh. 2, 24. οὐκ ἐπισθόντων αὐτοῖς, non credebant seu committebat se iis. Fut. πισθήσω, credam, Luc. 16, 11. τί ἀλλήλῳ τὸ εἰς ἑαυτὸν πισθόν; verum quæ credet vobis? Præter. perf. ἐπισθόμην, credidi. 2. Tim. 1, 12. οἶδα ὅτι, ὃ ἐπισθόμην, νοεῖ enim, cui crediderim. Joh. 20, 29. ὅτι ἐπίσταντες καὶ ἐπισθόμην, quia vidisti me, credidisti. 1. Joh. 5, 10. ὅτι ἐπισθόμην εἰς τὸ μάρτυρας, Hebraismus, pro τῇ μαρτυρίᾳ, quod non crediderint testimonio. 1. Joh. 4, 16. ἐπίσταντο καὶ ἐπισθόμην, cognovimus & credidimus. Joh. 16, 27. ἐπισθόμην, ἵνα ἐγὼ πιστῶς ἦν ἐξελθὼν, credidisti me à Patre exisse. Part. præter. ἐπισθόμην, quæ credidit Deo cum tota domo. οἱ ἐπισθόμην, Act. 15, 5. Genit. pl. ποιοῦντες ἐπισθόμην, multi ex iis, quæ crediderunt, Act. 19, 18. Dat. plur. ἐπισθόμην, Act. 18, 27. Accus. ἐπισθόμην, Joh. 8, 31. plusquamperfectum, credideram, Act. 14, 23. εἰς ἐν ἐπισθόμην, in quem crediderant, ubi augmentum plusquamperfectum abjicitur. Simile exemplum vide in πιστός. aor. 1. act. ἐπισθόν, 2. Cor. 4, 13. credidi, Luc. 1, 20. οὐκ ἐπισθόμην τοῖς λόγοις, non fidem habuisti verbis meis. Rom. 4, 3. Ἀβραάμ ἐπισθόν τῷ Ἰσῶ, Abrahamus credidit Deo. Gal. 2, 16. ἐπισθόντες, plur. aor. 1. act. indic.) eis ἰσχυροῦσθε, credidimus in Jesum Christum. Marc. 16, 14. Joh. 2, 23. πολλοὶ ἐπισθόμην, multi crediderunt. aor. 1. act. imp. πισθόν, Joh. 10, 38. πισθόντες, credite, h. e. certo statuite, & in Messiam olim promissum, & in me fiduciam vestram collocate. Subj. a. 1. act.

act. πισύω, credam, Joh. 9, 36. πισύω, Rom. 10, 9. πισύω Joh. 17, 21. πισύω Marc. 15, 32. Joh. 6, 30. 1. Joh. 3, 23. Joh. 6, 29. ἡ πισύω (2. pl. a. 1. act. subj.) eis ὃν ἀπιστεύει. pro eis ἐμῶν ὃν ἀπιστεύει. Omititur & ἐμῶν, quia sequitur ἐμῶν, ut credatis in eum, quoniam misit ille. 3. pl. aor. 1. act. subj. πισύω, Joh. 11, 42. aor. 1. act. inf. πισύω credere, Matth. 21, 32. Joh. 5, 44. Part. aor. 1. act. πισύων, Act. 11, 21. πισύωντες, Eph. 1, 13. τοῖς πισύουσιν, Act. 11, 17. Jude 6. 5. τῶν μὴ πισύουσιν ἀπαλάσσει, eos, qui non crediderunt, perdidit. Praes. pass. πισύομαι, credor, Rom. 10, 10. καρδίᾳ ᾧ πισύεται, corde enim creditur. item, concreditur mihi. Praet. perf. πισύομαι. 1. Cor. 9, 17. οἰκονομῶ πισύομαι, dispensatio mihi est concredita, mihi isti ambert. traquet. Singularis haec est in lingua Graeca elegantia, quoniam verba passiva regunt casum sui activi. Sic Gal. 2, 7. πισύομαι & ἰσχυρίομαι, (Accus. casus) Evangelium mihi est concreditum. aor. 1. pass. πισύομαι legitur in eadem significatione, Tit. 1, 3. & (Accus. casus) πισύομαι ἰσχυρίομαι, quae praedicatio mihi est concredita. 1. Thess. 2, 4. πισύομαι, eodem sensu adhibetur. Rom. 3, 2. ὃν πισύομαι περὶ λόγου (Accus. casus) & ἰσχυρίομαι, quia iis concredita sunt eloquia DEI. item, fides mihi habita fuit. 1. Tim. 3, 16. πισύω ἐν ἐκείνῳ κόσμῳ, fides illi habita fuit in mundo. Sic 2. Thess. 1, 10. ὃν πισύω ἐν ἐκείνῳ κόσμῳ, quod fides habita fuerit testimonio nostro apud eos. πισύω eis θεόν, eis χριστόν, credere in Deum, in Christum, est phrasis novi Testamenti, quae extra illud non reperitur alibi, & ne quidem apud LXX. ut vocant. Genuina ejus phrasis expositio ex novo, & veteris

A Testamenti lingua Hebraea petenda est. πισύω eis θεόν, non instantiam fidem habere Deo, quod etiam demonia faciunt, Jac. 2, 19. sed Deo confidere, fiduciam suam in Deo collocare, inniti Deo, acquiescere in Deo, tanquam in vita ac salute nostra omni sustentante. Deut. 30, 20. adherendo ei, nam ille est vita tua. Gr. ἐχέω αὐτόν, ὃν αὐτός ἐστι ζωὴ ἐγώ. Hinc fides haec vivifica dicitur in N. T. πισύωσις fiducia, πληροφροσύνη, plena assensio Rom. 4, 21. Col. 2, 2. πλήρησις, fiducia Eph. 3, 12. 1. Pet. 1, 13. 1. Joh. 5, 13. 14. ὑποστάσις confidentia, subsistentia. Heb. 11, 1. πισύω etiam apud praefatos scriptores idem esse quod ὑποστήναι, ἰσχυρίζεσθαι, πισύω, hoc est, fidere, viti, fretum esse, fiduciam collocare, Hanricus Stephanus aliquot exemplis demonstrat. Cum Dativo construitur. In N. T. verò πισύω eis χριστόν, eis θεόν, Hebraismus est, ad formam verbi ΠΙΣΝΗ heemin, quod construi solet cum praepositione ἐν cui in lingua Graeca respondet eis. Ex. 14, 31. legimus, πισύομαι τῷ θεῷ καὶ Μωϋσέϊ, in Hebraeo est ἰσχυρίομαι eis θεόν καὶ Μωϋσέϊ, hoc est, crediderunt DEO & Moysi, si sunt Deo & Moysi. Deo tanquam Patri caelesti, omnipotenti, cujus veritas est prima, summa & immutabilis, imò qui est ipsa veritas. Moysi verò, non tanquam homini nudo, sed legato Dei, in cuius ore Deus posuerat verbum suum, seu per quem Deus tanquam per os suum loquebatur. Sic Jeremias (c. 15, 19. τὰ μὲν ἔσονται) vocatur os DEI. Hoc est, ut clarius dicam, si sunt non Moysi, sed promissionibus DEI, quas Moyses iis annuntiabat. Mercerus annotat in Thesaurio Santis Pagnini pag. 120. ΠΙΣΝΗ sequente ἡ articulo Dativi casus, esse fidem habere, sed sequente

propositione (q̄ba Gracē per eis reddi soleat) majorem vim habere, & vertendum inniti, fidere. In Gracis tamen discrimin hoc usq̄veq̄baq̄ba non observari, patet ex Joh. 8, 30, 31. & ex collatione dicti Rom. 4, 3. cum Gen. 15, 6. unde Apostolus illud allegavit. conf. etiam 1. Joh. 5, 10. & Luc. 24, 25. illic πιστεύειν eis μαρτυρίας pro τῇ μαρτυρίᾳ: hic πιστεύειν ἐν πίστι pro πιστεύειν τοῖς πᾶσι legitur. Quocumq̄ve verò accipiantur passim, quoties post πιστεύω, sequitur eis vel ἐν, id fieri per Hebraism. tenendum est. Es. 28, 16. וְיִשְׁתָּכַח לְנֶאֱמָרִים, hoc est, Rom. 9, 33. & πιστεύω ἐν ᾧ (idem q̄d eis autē) & καταχωρήσεται. juxta Hebr. Qui credit non praefectinat, hoc est, licet Dei promissiones & vestigio non impleantur, tamen idcirco animum despondere non solet. Nunquam confundetur. Scilicet fundamentum fidei nostra (τὴ πίστις) est voluntas seu promissio Dei, & potentia Dei. Non tantum nosse nos oportet promissiones Dei, sed etiam certo confidere, Deum posse ea nobis prestare, q̄ba promissu, q̄ba fide Abrahamus pater credentium prae-ditus fuit. Gen. 15, 6. Qui ergo in Jesum Christum credit, is non tantum certò statuit Jesum Christum esse servatorem hominum, sed etiam esse servatorem suum, atq̄ve ita fide illi adheret, in eoq̄ve spem & omnem fiduciam reponit. Quicunq̄ve fide non adheret Jesu Christo, atq̄ve ita Deo, is adhuc versatur in regno Satanæ, & spiritualiter mortuus est. Justus enim (Rom. 1, 17.) ex fide, q̄d solā Deo, q̄bi ipsa vita est, unitur, vivit. Phrases ergo sunt ἰσχυροῦσθαι & ἰσχυρῶς ἔχειν adherere DOMINO. Deut. 4, 4. Jos. 23, 8. 2 Reg. 18, 6. בְּיָהוּא בְּטָח confidere in Do-

MINO, 2. Reg. 18, 5. Ps. 25, 2. & 118, 8. בְּיָהוּא בְּטָח Gen. 15, 6. Deut. 1, 30. credere in DOMINUM.

Εὐπιστεύω, fido, concredo, fidei committo.

Εὐπιστεύουμαι, fidem invenio. Sir. 36, 15. καὶ οἱ θεοφῆται οὐ ἐπιστεύοντες, & Propheta tui fidem inveniunt.

ΠΙΤΥΠΟΝ, π, τ, farfar; q. ἄ πῖτα pro πῖτῳ, cado: est enim id q̄d πῖτῳ, i. e. excidit à frumento, cum molitur. πῖτῳ, τῷ, cortices frumenti vel hordei, quibus grana integuntur. Epist. Jer. 6. 43. ὑμῶν τῷ πῖτῳ, ad succendendum fursures. Fursurus contemptim appellat placentulas ex hordeo aut alio sarris genere paratas, q̄bus diis deabusve immolabant allane à Christo mulsercula. His fursuraceus magis q̄m hordeaceus ipsos deludenti diabolo vicissim illudebant, vel q̄via pinguis aonum paupertas negaret, vel q̄d pro avaritia sua meliori munere deos dedignarentur.

ΠΙΩΝ, ο, ω, ὁ, ἡ, pingvis.

Πῖν, ὁ, π, pingvedo. (ἀ πῖν multiplicari.)

Πῖν, π, ἡ, idem, Rom. 11, 7.

Πῖνω, pingvescacio, fut. πῖνω, Sir. 26, 13.

ΠΛΑΓΙΟΣ, π, ὁ, ἡ, obliquus, transversus, Sus. 6. 18. καὶ τὰς πλαγίαις ὑπῆλθεν, per obliquas portas. q. ἀ πλάζω, erro.

ΠΛΑΝΗ, π, ἡ, (ἀ πλάζω, errare facio.) error, 1. Job. 4, 6. ὁ πῖν, π, πλάνης, spiritum erroris, hoc est, ductorem. 2. Thess. 2, 11. αἰμαίνεσθαι πλάνης, mittere (tanquam iustus iudex) efficaciam erroris.

Πλάττω, π, ὁ, impostor, deceptor, planus prima brevis. 2. Job. 6. 7. Adje-

εἶνδ q̄boq̄be capitur πλάνθ, η, ον, A
1. Tim. 4, 1. πεισίζοντες πνεύμασι
πλάνοις, attenti spiritibus, deceptoribz.

Πλανάω, ᾧ, seduco, facio, ut alii
erreip, in errorem alios induco. 1.
Job. 1, 8. ἐαυτὸς πλανώμενος, nos ipso
fallimus. Fut. πλανάσῃ πολλούς, sedu-
cent multos. Præf. ἀπ. πλάνηκα,
seduxi. aor. 1. ἀπ. ἐπλάνησα, de-
cepi, Apoc. 19. 20. Præf. pass. πλανά-
μαι, ᾧμαι, Matth. 22, 29. πλανάδε,
μὴ εἰδότες πὺς γεγραφάς, erratis, nescien-
tes scripturas. 1. Pet. 2, 25. ὡς πλάνησα
πλανώμενος, sicut oves errantes. Præf.
pass. πλάνημαι, seductus sum, Job.
7, 47. μὴ ἔγωγε οὐκ ἐπλάνησα; An
etiam vos seducti estis? erravi, Matth.
18, 13. τοῖς μὴ πλάνησάντων, q̄ba non
aberrarunt. aor. 1. pass. ἐπλάνηθην,
seductus fui, Apoc. 18, 23. ἐπλάνηθη-
σαν πάντα τὰ ἔθνη, seductæ sunt o-
mnes gentes. Luc. 21, 8. βλέπετε, μὴ
πλάνηθῃτε, (2. pl. aor. 1. pass. subj.) vi-
dete, ne decipiāmini. Fut. 1. pass. πλα-
νήσονται, errabo.

Πλανήτης, η, ο, erro. item stella.
Jude 13. ἀσῖτες πλανήται, stellæ erra-
tica.

Πλάνητος, ιδθ, η, errabunda, Job.
2, 9.

Ἀποπλανάω, ᾧ, in errorem im-
pello, à recta via abduco. Marc. 13,
22. ἀποπλανήσομαι, ᾧμαι, aberro, 1.
Tim. 6, 10. ἀποπλάνησαν (3. pl. a. 1.
pass.) οἱ αἱ τῆς πίστεως aberrarunt à fide.

ΠΑΛΕ, ἀκός, η, (πλάτος) tabula.
Heb. 9, 4. αἱ πλάκες, tabulae. 2. Cor.
3, 3. οὐκ ἐν πλατὶ λίθιναις, non in ta-
bulis lapideis. Ex. 31, 18. πλάκας λι-
θίνας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ
θεοῦ, tabulas lapideas scriptas digito
Dei.

ΠΑΛΕΣΣΩ, ἔ Attice πλάττω,
(ἀ πλός, lutum, in q̄bo tractando fi-
guli occupantur) fingo. Fut. ἄσω.

Præf. πλάκα. aor. 1. ἐπλάσα. Gen.
2, 7. Rom. 9, 20. aor. 1. pass. 1. Tim.
2, 13. Ἰδοὺ ὃς ᾧπρωτος ἐπλάσθη, A-
dam enim prior formatus.

Πλάσμα, τθ, ἔ, figmentum, Rom.
9, 20. μὴ ἐρί τὸ πλάσμα τῷ πλάσαν-
τι, τί με ἐπέησας ὅτως; Num dices
figmentum figulo, cur me tale feci-
sti?

Πλάσος, η, ον, fictus, 1. Pet. 2, 3.
πλαστοῖς λόγοις ὑμῶς ἐμπερεύοντες,
B fictis sermonibus vos negotiabun-
tur.

Ἀναπλάσσω, refingo, reformo. I-
tem fingo. Sap. 15, 7.

Πρωτόπλασθ, ὅς, qui primus fictus
est. Epitheton Adami, factum ex ver-
bis Apostoli 1. Tim. 2, 13. Ἀδάμ ὃς
ᾧπρωτος ἐπλάσθη, εἶπα ἔνα, Adama
enim prior formatus est, postea E-
βας.

Ἀπλάσθ, η, ο, ἡ, sincerus, candi-
dus, sine fūco, apertus, Gen. 25, 29.

Χαλκοπλάτης, η, ο, faber ararius,
Sap. 15, 9.

ΠΑΤΥΣ, ἑα, ὁ, latus, amplus,
spatiosus, a, um, Matth. 7, 13. ὅπ
πλατεῖα ἡ πόλις, q̄via lata est por-
ta.

Πλατεῖα, εἷς, η, platea, Matth.
6, 5. ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν,
in angulis platearum. Apoc. 21, 21. ἡ
πλατεῖα τῆς πόλεως, platea civitatis.
D Apoc. 11, 8. ἐπὶ τῆς πλατείας πόλεως,
in platea civitatis. forum. Apoc. 22, 2.
ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτοῦ, in medio
foro ejus.

Πλατώνω, dilato, Matth. 23, 5. πλα-
τύνει τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, dilatant
phylacteria sua. Fut. πλατύνω. Præf.
perf. πηλάνηνκα. Præf. pass. πλατύ-
νομαι, dilator, Perf. πηλάνυμαι. 2.
Cor. 6, 11. ἡ καρδία ἡμῶν πηλάνυται,
cor nostrum dilatatum est. Hebrai-
smus, hoc est, laticia perfulsum.

Πλατυμοῖς, ὅ, dilatatio, Sir. 47, 12. κατίλυσιν ἐν πλατυμοῖ, *diversatus est in latitudine seu dilatatione, i. e. late regnabit, postquam regni fines pervensit extendere.*

Πλάτος, e , g , latitudo, Eph. 3, 18.

Πλάτος, e , g , latitudo, Eph. 3, 18.

Πλάσιγξ, ἡ, lanx est jugo sus-
spensa, cui pondus imponitur; Itac-
ta, Sap. 11, 23. ὡς ροή ἐκ πλασέβην
ἀλ. ὁ κόσμος, tanquam momentum
est lateris totius mundi. (Est & πλά-
σιγξ pro πλάσιγξ, ἡ, ferula, fla-
gellum; ἀπλωτος, percussio)

Πλάτανος, α, ή, *platanus arbor*;
q̄uia late diffusa ramis. Sir. 24, 14.

ΠΑΕΚΩ, (*unde est Latinorum,*
plico.) contexo, connecto. Fut. πλε-
ξω Perf. πῆπλεχα. aor. 2. ἔπλεκον.
Perf. pass. πῆπλεγμαι. Job. 40, 12. a. 1.
ἐπλήκην. aor. 2. ἐπῆλκην. Thro. 1, 14.
Perf. med. πέπλεκα. Hinc est

Плоскѣ, ѿс, ѿ, contextura. Ex. 28,
14. uexatio Ez. 7, 7.

Πλόκιον, u, ⑥, caesaries. *Cant.* 7, 5.

Πλίγμα, τ⊕, τῶ, in pl. num, πλίγ-
ματε, cincinnati. 1. Tim. 2, 9.

Ἐμπλεκόμεναι, implicor, 2. Tim 2, 4.
ἐμπλέκεται τοῖς ὅβρις πραγμάτων,
implicatur hujus vitæ negotiis. 2. Pet.
3, 20. ἐμπλεκέσθης. (cor. 2. pass. part.)
implicati.

Ἐμπλοκή, ἤε, ὅ, implicatio, nodus,
1. Pet. 3, 3.

Ἐμπλοκίον, 8, τ , torques, *Nim.*
31, 50.

Πλακία, αε, ι, delictum, erratum;
ἀπλίκω, quod instar laquei hominem
implicet.

* Αὐπλὰς, αἰ, ἡ, idem, 3. *Macc.* 2.

*Αμπλακίω, ᾶ, ὄ ἀμπλακίσκω,
 περσο; πρηθ' ὅ ἀναπλίκω, qhob

A peccatum homines misere involvat. S: d
Ἀμπαλύνει, υ, ό, ὅ
Ἀμπαλύνει, υ, ό, ὅ, peccato ca-
rens, justus; ex a privat. cum infer-
to μ, ὅ πλακλα.

Περὶ πλίκω, circumplico, implico,
circumplector, 3. Ματθ. 2. δικαίῳ
περὶ πλεγυδῶν κείσθ, *justo implica-*
tum judicio.

ΠΛΕΪΟΣ, *Pœtice* πληῖος, ὁ, ὁ
Attice πλείως, ὁ, ὁ, *plenus, refestus.*
B compar. *πλείϊτος*, *plenior.*

Πλήρης, α, um, Joh. 1, 14. πλήρης χά-
ριτος καὶ ἀληθείας, plenus gratia
& veritate. Act. 6, 3. ἄνδρα πλὴν πί-
στεως, virum plenum fide. Act. 9, 36.
ὡν τὸ πλήρες ἀγαθῶν ἔργων, hac-
erat dives bonorum operum. in pl. num.
πύργους contraccé πλήρεις, pleni, x.
τὰ πλήρη η, plena, Act. 6, 3. Accus.
πύργους, contraccé πλήρεις, plenos, vel
C plena, Matth. 14, 20. & c. 15, 37. Marc.
8, 19. πλήρεις κλασμάτων plenos fra-
gmentis.

Πληρωω, impleo. & propriè dicitur
de mensura impletionè. per synecd.
metaphoricam de quacunque alia im-
pletionè. omnis abundantia, Hebraei
significatur verbo מָלַא. omnes offi-
cii partes obo. Col. 4, 17. βάλει τὴν
ἀγκυρὰν, καὶ παρέλθεις εἰς Κουεῖν· ἵ-
να αὐτὸν πληρῆς (pro πλήρης con-
traclitè 2. sing. præs. act. subj.) vide ut
minister. un, qvòd recepisti in Domi-
no, impleas. imperf. act.) ἐπλήροος,
3v, οὐκ ἔς, οὐ κ. At. 13, 15. ἐπλήρω
3. sing. imperf. act.) explet. Fut. 1.
πληρώσω, implebo. At. 2, 28. πλη-
ρώσεις με εὐφροσύνης, implebis me
laetitia. Phil. 4, 19. πληρώσθι πνεύμα
ἡτοῦ ὑμῶν, supplebit (Deus) qvòd
qvòd vobis opus fuerit. Præter. act. πῶ-
πλήρωκα, Rom. 13, 8. ὁ ὅς ἀγαπᾷ τὸν
ἐπὶ πᾶν, γενοὶς πεπλήρωκε, qvòd diligat al-
terum,

terum, legem implevit. aor. 1. aet. ἱ-
 πλήρωσε, implevi. *Act. 2, 2.* ἐπλήρωσεν
 ὅλον τὴν οἶκον, implevit totam domum.
 prorsus occupavit, *Act. 5, 3.* Ἀλλ' ὅτι ἐ-
 πλήρωσεν ὁ σκεπτικὸς τὴν καρδίαν σου;
 cur implevit seu prorsus occupavit Sa-
 tanas cor tuum? finio, *Luc. 7, 1.* ἐ-
 πλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα, quum ad
 finem perduxisset omnia verba Latine,
 quum perorasset. perorare enim τὸ ἐ-
 πιδείκναι est orationi finem imponere.
 aor. 1. aet. imper. πλήρωσον; ἄνω.
Matth. 23, 31. πληρώσεται (2. plur. aor.
 1. aet. imper.) τὸ μέτρον τῶν πατέρ-
 ων ὑμῶν, implete mensuram patrum
 vestrorum. Est ironice dictum. *Eph.*
4, 10. ἵνα πληρώσῃ (3. sing. aor. 1. aet.
 subj.) τὴν πύλιν, ut impletet omnia,
 scilicet corpore suo, quod in caelos ascen-
 dit, licet indivisibile, ut jam presentissi-
 me dominetur omnibus creaturis. 2. 1.
 aet. inf. πληρῶσαι perficere. *Matth.*
3, 15. πληρῶσαι πάντων δικαιοσύνην,
 perficere omne officium scilicet a DEO
 mandatum. Praef. pass. πληρῶμαι, ἔ-
 μαι, impleor, *Gal. 5, 14.* ἐν ἐνὶ λόγῳ
 πληρῶται, uno verbo (Lex) impletur.
 Est etiam verbum med. & Activè ac-
 cipitur *Eph. 1, 23.* *Act. 13, 25.* imperf.
 ἐπληροῦμαι, ὑμῶν, 2. sing. ἐπληροῦ,
 contr. ἀπὸ ἐπληρῆ. *Act. 7, 23.* ὡς δὲ ἐ-
 πληρῶτο, quum verò, expletur. Perf.
 pass. ἐπλήρωμαι, impletus fui. 2.
Cor. 7, 4. ἐπλήρωμαι τῇ παρακλήσει,
 impletus fui consolatione. 1. *Joh. 1, 4.*
 ἵνα ἡ χάρις ὑμῶν ἢ πεπληρωμένη, ut
 gaudium nostrum sit consummatum.
Psal. 1, 11. πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιο-
 σύνης, repleti fructibus justitiae. Plusq.
 pass. ἐπεπληρώμην, ὥστε, ὥτο. 2. *Macc.*
3, 30. aor. 1. pass. ἐπληρώην, idem. *Jac.*
2, 23. καὶ ἐπληρώθη ἡ χάρις, & imple-
 ta fuit scriptura. 2. *Tim. 1, 4.* ἵνα χα-
 ρὴς πληρωθῶ (1. sing. aor. 1. pass. subj.)
 ut gaudio replear. *Matth. 13, 35.* ὥστε

A πληρωθῇ (3. sing. aor. 1. pass. subj.)
 τὸ ῥηθὲν, ut impleatur dictum. *Col. 1,*
9. ἵνα πληρωθῇτε (2. plur. aor. 1. pass.
 subj.) τὴν ἐπιγνώσιν & ἡλέματ' αὐ-
 τοῦ, ut impleamini agnitione voluntatis
 ejus. Scilicet verbum passivum e-
 leganter regit casum sui activi. Conf.
Act. 18, 25. & *c. 21, 3.* 1. *Cor. 9, 17.* & c.
 ubi est eadem Syntaxis. *Luc. 21, 24.* καὶ
 πληρωθῶσι (3. plur. aor. 1. pass.
 subj.) καιροὶ ἰδιῶν, usque quod imple-
 antur tempora gentium. Conf. *Rom.*
11, 25. Scriptura dicitur saepe imple-
 ri, hoc est, executioni mandari. Im-
 pletur verò vel historicè, ut *Pf. 23, 17.*
 foderunt manus meas & pedes meos,
 quæ in solo CHRISTO fuere impleta.
 2.) typicè *Ex. 12, 46.* non frangeis ei
 (agno) os. 3.) analogicè. *Hos. 11, 1.*
 ex Aegypto vocavi filium meum. Conf.
Matth. 2, 15. 4.) vel per allusio-
 nem, seu ὡς σύντοιχοι per conjugatum.
 C. ut *Matth. 2, 23.* Ναζωρεὺς καλεῖσθαι
 τὸν Ἰησοῦν Nazarethum, & τὸν συρ-
 τῆρος, prout CHRISTVS nominatur
Rf. 11, 1. sunt conjugata, συνάμυν
 τὸ γένος germen de eodem uno nostro
 Servatore legitur *Zach. 6, 11.* Eut. 1. pass.
 πληροῦνται, implebor, *Luc. 1, 20.*
 & *c. 3, 5.* Notentur Hebraismi,
 quid sit implere legem, nempe eam
 servare. Sic implentur prophetiae
 divinae, quum executioni mandantur.
 D Sic implentur alia, quum sunt. Sic
 manus implemus, quum illo fideliter
 fungimur. *Num. 3, 3.* juxta Hebr. ἵνα
 ἐπλήρωσι τὰς χεῖρας scilicet μωσῆς,
 quorum manus implevit Moses, h. e.
 ministerio consecravit. Vide ver-
 bum τελεῶν, ubi haec phrasia exponi-
 tur.

Πλήρωμα, τοῦ, ὅ, plenitudo, *Joh.*
1, 16. ἐκ τῆς πληρώματος αὐτοῦ, ex a-
 bundantia & divitiis ejus. Quicquid
 conti-

continetur. 1. Cor. 10, 20. ὁ ἦ Κυρίου
ἢ γῆς καὶ τῆς πληρώμας αὐτῆς. DOMINI
est terra, & quicquid continetur in ea.
ut sunt animantes, stirpes, fruges, me-
talla &c. Sic Pf. 98, 8. ἡλόσσα καὶ
πληρώμα αὐτῆς, mare & quicquid con-
tinet. supplementum, Matth. 9, 16.
impletio, perfectio, Rom. 13, 10. πλή-
ρωμα ὃν ἵκου ἢ ἀγάπη, impletio igitur
legis est charitas.

Ἀναπληρῶ, ὦ, compleo, 1. Cor. 14,
16. ὁ ἀναπληρῶν τὴν τόπην Ἰδιώτης, qđi
implet locum idiota. aor. 1. aē. ἀναπλή-
ρωσα. 1. Cor. 16, 17. Gal. 6, 2. ἀναπληρῶ-
σαι (aor. 1. aē. imper.) implere, hoc
est, reipſa exequimini. Phil. 2, 30. ἵνα
ἀναπληρώσῃ (aor. 1. aē. subj.) ut im-
pleat, 1. Theſſ. 2, 16. εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι
(aor. 1. aē. inf.) ad implendum. pass.
ἀναπληροῦμαι, ἔμα, compleor,
Matth. 13, 14. ἀναπληρῦται ἢ ἀσφη-
τεία, impletur prophetia.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἢ, impletio. 1. C
Esd. 1, 58.

Ἀντιαναπληρῶ, ὦ, vicissim expleo,
Col. 1, 24.

Προσαναπληρῶ, ὦ, suppleo, 2. Cor.
9, 12. aor. 1. προσαναπληρώσας, supplevi,
2. Cor. 11, 9.

Ἐκπληρῶ, ὦ, expleo. Præter. perf.
ἐκπλήρωκα. Aē. 13, 33.

Ἐκπληρωσις, εως, ἢ, expletio, Aē.
21, 26.

Συναπληροῦμαι, ἔμα, compleor, D
Aē. 2, 1. ἐν τῷ συναπληρῶδὲ τῷ ἡμέ-
ρῳ, quōtum completeretur dies, hoc est,
quōtum advenisset dies. Luc. 8, 23. καὶ
συναπληρῶντο (3. plur. imperf. pass.)
& complebantur, Metonym. adjun-
cti, pro complebatur, nempe navis.

Πλήθω, impleo. Fur. πλήσω. Præter.
πλήσκα. aor. 1. aē. ἐπλήσα, implevi,
Joh. 19, 29. εἰ δὲ πλήσταις ἀόζον ὀ-
ξος, illi vero impleta spongia aceto.
Luc. 5, 7. ἐπλήσαν ἀμφοτέρωσιν πλοῖα,

impleverunt ambo navia, pro πλή-
θω dicitur etiam πύπλημι, unde
est

Ἐμπύπλημι & ἐμπύπλω, ὦ,
impleo, Aē. 14, 17. ἐμπύπλωι τροφῆς,
implens cibo, ubi τὸ μ. abjicitur.

Διαμπύπλημι, repleo. Pass. δια-
μπύπλεμαι, repleor. 2. Mac. 4, 40.
ταῖς ὀργαῖς διαμπύπλωμένων (ὀχλῶν)
ira repleta cum essent (turba.) aor. 1.
pass. ἐπλήθην, impletus fui, cum
Genit. ἀ πλήθουμαι, impleor, in ter-
tia persona ἐπλήθη, Matth. 22, 10.
Luc. 1, 67. ἐπλήθη πνεύματι ἁγίῳ, re-
pletus fuit Spiritu sancto. ἐπλήθησαν,
repleti fuerunt. Luc. 5, 26. ἐπλήθησαν
φθοῶς, repleti fuerunt timore. Aē. 3,
10. ἐπλήθησαν ἡμέτερος, impleti fue-
runt pavore, hoc est, obstupuerunt &c.
in subj. ἐπλήθω, ἤ, ἢ, Aē. 9, 17. in
part. ἐπλήθεις, εἶτα, ἐ, impletus, Aē.
4, 8. & c. 13, 9.

Ἀπληστῶς, ἢ, ὁ, ἢ, insatiabilis, in-
explebilis. Prov. 28, 25.

Ἀπληστόμενος, sum inexplebilis,
sum avidus. Sir. 31, 17. μὴ ἀπληστός
ἐν πύσῃ τυφῶν, ne esō inexplebilis in
quibuscunque deliciis.

Ἀπληστία, εως, ἢ, inexplebilis, in-
satiabilis. Sir. 37, 31.

Ἀπληστῶς, pro ἀπληστῶς, ἢ, ὁ, ἢ,
idem quod ἀπληστῶς, inexplebilis,
infinitus, grandis, ingens, 3. Mac-
cab. 4.

Ἐμπλήθω, impleo, cum Genit.
Luc. 1, 53. κενῶντας ἐμπλήσῃ (aor. 1.
aē.) ἀναθῶν, famelicis implebit bo-
nis. ἐμπλήθουμαι, impleor. Perf. ἐμπέ-
πλησμαι, impletus fui. Luc. 6, 25.
αὐτῶν οἱ ἐμπλησθησῶσι, pro οἱ ἐστὶ
βέβοθις saturis, βέβοθις, qđi impleti
estis, aor. 1. ἐπέπλήθην, impletus fui,
Joh. 6, 12. ὡς δὲ ἐπέπλήθησαν, ut au-
tem saturati fuerunt, prout poeta ait
iliad. 6. 221. αὐτὰρ ἐπεὶ ποσὶ καὶ
ἔδῃ.

ιδὴ πῶς ἐξ ἔργου ἐστὶν, sed postquam potius & cibi desiderium eximerunt.

Πλήσμα, τῷ, ἔ, explementum.

Πλήμα, τῷ, ἔ, idem. πλήμη seu πλῆμη, maris aestuantis accessus.

Πλημύρρα vel πλῆμυρρα, idem. tem inundatio, Luc. 6, 48. ἔκρουστος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν, effluxio maris in terram. (Cui opponitur ἀμπώτης, ὁὖς, ἡ, maris aestuantis recessus.)

Πλησμονή, ἡς, ἡ, satietas, Col. 2, 23. ὡς πλησμονὴ τῆς σαρκὸς, quibus satiatur caro, ut sunt cibi & potus.

Πλῆθος, τοῦ, ἔ, multitudo, Marc. 3, 7. πολὺ πλῆθος ἀκολούθησαν, magna multitudo sequebatur. Anomalia numeri. Luc. 19, 37. ἤρξαντο ἅπαντες ὁμιλεῖν τῶν μαθητῶν, χαίροντες ἀντὶ τοῦ θείου. pro ἤρξαντο ἔ, πλῆθος χαίρειν, incepit tota multitudo discipulorum gaudere & laudare Deum. Duplex anomalia generis & numeri. Luc. 1, 13. πλῆθος στρατῶν ἑβραίων, multitudo exercitus caelestis. Luc. 1, 10. πλῆθος λαοῦ, multitudo populi. Job. 21, 6. δὴ πλῆθος ἰχθύων, pra multitudo piscium. Jac. 5, 20. πλῆθος ἁμαρτωίων, multitudo peccatorum. Act. 19, 19. ὡπτιον ἔ, πλῆθος, coram vulgo, ibidem 23, 7. ἐχρίθη ἔ, πλῆθος scissa est multitudo, hoc est, dissidium in populo ortum fuit.

Παμπληθής, τοῦ, ὁ, ἡ, permultus, quamp plurimus; numerosus, 2. Macc. 10, 24.

Πομπληθής, τοῦ, ὁ, ἡ, multus numero.

Πολυπλήθεια, ἡ, & πολυπληθία, αἱ, ἡ, magna multitudo, frequentia, cor. 1. Macc. 8, 16.

Πολυπληθία, ὡ, multus numero sum, cresco sive augeor numero, Ex. 5, 5.

Πολυπληθία, f. οὖς, multiplico, Ex. 32, 12.

Παμπληθεῖ Adv. quod sit ab universatibus, Luc. 23, 18. ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεῖ, exclamavit autem universatibus. παμπληθεῖ ponitur pro πᾶν πλῆθος. Verbum plural. convenit cum nomine multitudinis singulari. ejusdem forma est παιδομαεῖ, Adv. cum omni populi totius frequentia. Ex πᾶν ἔ, δῆμος. in plur. num. legitur Act. 5, 14. πλῆθος (contracte pro πλῆθια) ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, multitudines virorum simul & mulierum.

Πληθύνω, τοῦ, ἡ, multiplico. 3. Macc. 4, 2. τὴν ἀμείτητον αὐτῶν πληθύν, propter immensam eorum multitudinem.

Πληθύνω, multiplico. Fut. act. πληθύνω, Hebr. 6, 14. πληθύνει πληθύνω σι, multiplicans multiplicabo te, hoc est, valde te multiplicabo. item intransitive cresco, Act. 6, 1. πληθύνοντων τῶν μαθητῶν, crescentibus discipulis. aor. 1. act. ἐπληθύνω, 2. Cor. 9, 10. πληθύνω (3. sing. aor. 1. opt. Act. 4, 1. pers. πληθύνωμι) Praes. pass. πληθύνωμαι, multiplicor, cresco, imperf. ἐπληθύνωμαι. Act. 6, 7. ἔ, c. 9, 31. ἐπληθύνοντο, multiplicabantur. aor. 1. pass. ἐπληθύνω, multiplicatus fui, crevi, Act. 7, 17. ἡνέχθη καὶ ἐπληθύνθη λαός, crevit & multiplicatus fuit populus. 1. Pet. 1, 2. χάρις ὑμῖν πληθύνειν (aor. 1. opt.) gratia vobis multiplicetur. Matth. 24, 12. ἡ δὲ ἔ, πληθύνω (aor. 1. pass. inf.) τὸ ἀνθρώπων, crescente hominum malitia.

Πληθύνω, plenus sum, abundo, frequentens sum; confluens, 2. Macc. 3, 19. καὶ τὸς ὁδὸς ἐπληθύνον, per vias confluebant.

ΠΑΕΥΡΑ', αἵ, ἡ, latus, costa. A Joh. 19, 34. λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἐνέσχε, lanceā latius ejus fodit. Act. 12, 7. πατάξαι τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, percussio latere Petri.

ΠΑΕΩ, navigo, in prima persona non contrahitur. παῖ pro πλῆ apud Eurip. item πλεῖν pro πλῆν λεγέται Act. 27, 2. μίλοντες πλεῖν τὴν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἵππου, incipientis navigare loca secundum Asiam. Notetur syntaxis, ubi πλεῖν cum accusativo constructum. Sic Cic. 2. de Fin. quum Xerxes maria ambulasset, & terram navigasset. in part. πλεόν, ον-
το, Luc. 8, 23. in n. g. πλείον, Act. 27, 6. πλείον εἰς Ἰταλίαν, navigans in Italiam. Act. 27, 24. πάντες τὰς πλείοντας μετὰ σὺ, omnes navigantes tecum. Fut. πλεύσω, navigabo. aor. 1. ἐπλεύσα, navigavi.

Πλῆον, υ, ῥ, navis, Luc. 5, 2.

Πλοικελον, υ, ῥ, navicula, Joh. 6, 22. Joh. 21, 8. τὸ πλοικελὸν ἦλθον, navigio venerunt ubi πλοικελόν est dativus instrumenti.

Πλέω, αἵ, Genit. ὄν ῥ, ὅ, navigatio, Proverb. 11. πᾶσι τοῖς ἀνδράσι ἐκ κόρου οἶδ' ὅτι πλέω, non cuius homini contingit adire Corinthum. verbotenus. Non omnis viri versus Corinthum est navigatio. in Accus. πλέον, ἐν, Act. 21, 7. & c. 27, 10. ἔπειδ' ἔτι πλεον, futuram navigationem. Sicut pro 18, 1000, ita quod pro πλεῖ legitur πλοῖς, Act. 27, 9.

Πλωτός, ὁ, ο, navigabilis, 2. Macc. 5, 21.

Πλωπός, ὁ, ο, navigationi aptus, quib. nauticae rei dat operam; it. mercator, ἀ πλώμι seu πλώω, Poët. pro πλώ.

Ἀποπλώ, abnavigo. Act. 27, 1. ὡς ἐνεβλήθη τῷ ἀποπλεῖν ἡμᾶς, postquam autem decretum fuit, ut abnavigare-

Amus τῷ ἀποπλεῖν, de qua syntaxi lege in voce ἀποπλεῖν. Act. 13, 4. ἀπὸ πλοῦσιν (3. plur. aor. 1.) eis τῷ Κύπρῳ abnavigaverunt in Cyprum.

Βραδυπλοῖω, tardè navigo, Act. 27, 7. βραδυπλοῦντες, pro βραδυπλοῖσιν, tardè navigantes.

Διαπλώ, pernavigo, navigando emensior, Act. 27, 5. ἀπὸ πλοῦσιν κατὰ τὸν ἁλῶνα, emensi (pelagus) devenimus.

Ἐπιπλώ, adnavigo. Part. aor. 1. ἐπὶ πλοῦσιν, 2. Macc. 14, 1.

Ἐκπλώ, enavigo, Act. 18, 18. ἐκπλῆ (3. sing. imperf.) enavigabas, pro ἐξέπλε. Act. 20, 6. ἐκπλοῦσιν (1. pl. aor. 1.) enavigavimus. Act. 15, 38. ἐκπλεύσας (aor. 1. inf.) enavigare.

Καταπλώ, transnavigo, pro quō Latini dicunt trajicio. Luc. 8, 26. κατέπλοσαν, trajecerunt.

Κατέπλοος, cont. κατέπλους, navigatio, quā descendimus seu devenimus aliquo. Dat. sing. κατέπλω, 3. Macc. 4.

Παράπλεω, αἵ, praeter navigatio; it. trajectory, 3. Macc. 4. τῷ παραπλεῖ (gen. sing.) παραπλεῖ, navigatione trajecta, postquam trajecissent; seu in adverso litore appulissent.

ὑπεπλώ, subnavigo, Act. 27, 40. ὑπεπλοῦσιν τὴν Κύπρον, sublegimus Cyprum.

ΠΑΗΘΟΣ, quere in πλῆ.

ΠΑΗΝ. Adverb. praeterquam. Modò cum casu legitur, modò sine casu. Quam variae ejus sint significationes, nec non syntaxes, ex seqq. exemplis apparebit. Act. 8, 1. πάντες διασπαρμένοι πλῶ τῷ δαίμονι, omnes dispersi fuerunt praeter Apostolos, seu praeterquam Apostoli. πλῶ οἱ δαίμονες. Habet vim excipiendi, & ut plurimum casum exigit superiori similem. Sophocles: οὐκ ἀρ' ἀχαιοῖς ἀνδρες εἶσι, πλῶ δὲ;

adā; annon Achivis alii viri sunt, praterquam iste? Sic Deut. 1, 36. εἰ ὁ-
 Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, ὅς ἐσθ' οὐκ. nullus videbit terram &c.
 praterquam Caleb, filius Jephunne.
 Hic praeceps nominativus, & proinde
 post & πῶλυ seqvitur etiam nomina-
 tivus, more Latinorum. Aliquando
 subintelligitur praecedens nominati-
 vus, ut 2. Reg. 24, 14. ὃς ἐστὶν ὁ
 Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, nullus reli-
 quus fuit praterquam pauperes, prae-
 ter. cum Genitivo. Marc. 12, 32. εἰς ἵ-
 Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, nullus est Deus, & non est alius prater
 eum. Sic Ex. 20, 3. εἰς ἵ Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, non erunt tibi
 dii alii prater me. Sed Luc. 6, 24.
 πῶλυ εἰς ὁὐκ, sed & vobis. Verun-
 tamen Matth. 18, 7. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, Veruntamen & illi ho-
 mini. Luc. 22, 22. ὁ ἰδὼς ὅς ἐστιν ὁ
 Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, filius quidem hominis abit, prout de-
 cretum est: Veruntamen & homini
 illi, per quem proditur. Scilicet non
 hic arcana & absoluta Dei voluntas
 indigitatur, quasi Deus scandala fieri
 absolute velit: sed praeponitur pii
 partim, ut ab ipsis sibi caveant, par-
 tim ut forte sua contenti credant, &
 citra divinam permissionem & prae-
 scientiam non fieri, de qua certi sunt,
 quod pessimas impietatis actiones sem-
 per in bonum finem dirigat. Atque
 sic divina illa praescientia nullam rebus
 praescitis inferi necessitatem: Non e-
 nim ideo Deus scandala praevideat, ut
 fierent: sed tanquam futura praevideat.
 Scribo (ut haec obiter dicam) verun-
 tamen, non veruntamen, quia non & r
 litera ejusdem organi. Sic ἰσχυρῶς,
 non ἰσχυρῶς, quia μ & ρ sunt literae
 ejusdem organi, nempe labii. Sed

A tantam Ach. 27, 22. ἀπὸ τοῦ ὅς
 ὁ Jetaί πς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, nullus enim nullaverit cuiusquam ex
 vobis, sed tantum navis. Attamen,
 Phil. 1, 18. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, Quid igitur? Attamen quod vobis
 modo &c. 1. Cor. 11, 11. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, attamen neque vir
 absque uxore &c. tamen Luc. 10, 11.
 πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, tamen hoc scitote.
 Quinetiam Matth. 11, 22. 24. πῶλυ
 εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, quin etiam dico vobis, imo
 Luc. 11, 41. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, imo
 ea, quae penes vos sunt, date. ceterum
 Luc. 22, 21. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, ceterum ecce manus ejus, quae me pro-
 det; mecum est in mensa. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, pro praevideantur est enallage
 temporis, itaque Eph. 5, 33. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, ut
 vobis, ut & vobis, itaque & vos singu-
 li. Erasmus vertit quancquam. Sed
 C textus coherencia plane ostendit esse
 hic illativam particulam. Aristoph.
 ἀπὸ τοῦ ὅς (τοι) πῶλυ τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, sed non est fas cuiquam dicere,
 praterquam discipulis. Hic prae-
 die dativus subintellendus, & seqvitur
 dativus. Idem fit in accus. Apoc. 2,
 25. πῶλυ εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, tamen id, quod habetis, firmiter tene-
 te. Jos. 11, 13. εἰς τῷ γῶ κλ. πῶλυ χάλαβ, non
 tunc a vobis mori, autem vobis mori, non
 alias urbes, &c. sed solum Asor incen-
 dio vastabit. videtur πῶλυ ortum ex
 πῶλυ, sicut Gallorum mais ex magis,
 & Germanorum (quos alii Belgas vo-
 cant) maer ex melior.

ΠΑΗΡΗΣ vide paulo ante πῶλυ
 &c.

ΠΑΗΡΗΣ vel πῶλυ, (affine
 Heb. $\sqrt{\text{p}}$ contremiscere) percussio.
 Fur. πῶλυ. perf. πῶλυ. aor. 1.
 πῶλυ. aor. 2. πῶλυ. & πῶλυ.
 pass.

pass. *πῶλῃσμαι*, percutior. perf. *πῶλῃμαι*. aor. 1. *ἠπῶλῃμην*. Fut. 1. *πῶλῃσμαι*. aor. 2. pass. *ἠπῶλῃμην*. Præf. perf. med. *πῶλῃμαι*. 2. Sam. 4, 4. *πῶλῃσας τὴς πόδας*, claudus.

Πληκτής, ὁ, percursor; pugnaz, 1. Tim. 3, 3.

Πληγή, ἡ, plaga, Act. 16, 33. *Απορ.* 22, 18.

Ἐκπῆσσω, percello, *ἐκπῆσσομαι*, percellor, adverbum excurior. Nam in, *ὅτε* obstupefunt, mens veluti ictu valido excutitur. Matth. 7, 28. *ἔκπῆσσαν* (3. plur. imperf. pass.) percellabantur, non sine stupore admirabantur. Matth. 13, 54. *ὥστε ἐκπῆσσαν* ὡς αὐτὸς λέγειν, adeo ut percellerentur & dicerent. Act. 13, 12. *ἐκπῆσσομένη* (part. praes.) percellus. *ἐκπῆσσομένη* ἐπὶ τῇ προφητεῖᾳ, percellere aliqua. imperfect. *ἔκπῆσσομένη*, 1. Tim. 1, 18. *πᾶς ὁ ἔχλη* *ἔκπῆσσαν*, totus populus percellabatur. Luc. 2, 48. *ἰδόντις αὐτὸν ἔκπῆσσαν* (3. pl. aor. 2. pass.) & viso coparentes obstupuerunt.

Ἐπιπῶλῃω, increpo. 1. Tim. 5, 1. cum Dat. *πρὸς ὄντιν* *μὴ ἐπιπῶλῃς* (2. sing. aor. 1. subj. act.) *seniorem ne increpa, ne ei plagam infer, ne eum perstringe mordacibus verbis, scilicet peccata subinde iterando. Verbera juvenis, verba dura senes affligunt; inprimis à juvene profecta, quælis erat Timotheus. Differunt ἐπιπῶλῃω, μίμνῃω, ἰππῆω, λοιδορεῖν. ἐπιπῶλῃω est acerbè reprehendere cum nimia, & subinde repetita exaggeratione. μίμνῃω est reprehendere, ut simul conqueramur de injuriis. ἰππῆω est reprehendere, ita ut comminemur mulctam, quæ à Græcis dicitur ἰππῆμων. item interminor, hoc est, interdico additis minis, λοιδορεῖν verò est reprehendere, ita ut mi-*

Ascramus conficia. Omnia illa regunt Dat. praterquam & μίμνῃω, quod tamen Hebr. 8, 8. etiam cum Datiō jungitur. οἰκτιζω cum Acc. cum probris increpo. Matth. 11, 20.

Ἐπιπῶλῃς, εως, ἡ, increpatio. 2. Macc. 7, 33. *χάρις ἐπιπῶλῃς καὶ παιδείας*, objurgationis & castigationis gratia.

Καταπῶλῃω, vel εως, percello, obstupefacio. Præf. pass. *καταπῶλῃσμαι* vel *πῶλῃμαι*, percellor, stupeo, admiror. 2. Macc. 3, 24. *καταπῶλῃσται τῇ Θεῷ δυνάμει*, admirati DEI virtutem. Cap. 15, 24. *καταπῶλῃσται* (3. plur. aor. 2. opt. pass.) percellantur.

Καταπῶλῃμός, ὁ, objurgatio, Sir. 21, 5.

ΠΑΟΥΤΟΣ, ὁ, (ex πάλῃ & ἴτος, εως, & annus, q. d. reditus ex multis annis collecti) ἀψος, ὁ, εως, & annus, q. d. reditus ex uno anno, ἀψὲς ἱὸς ἑνός, ex uno anno, ἑνός, ὁ, annus) divitiarum, singularis num. tantum. Luc. 12, 19. *definit ἀγαθὴ κέρματα εἰς ἑνὶ πολλὰ. bona reposita in multis annos. 1. Tim. 6, 17. Jac. 5, 2. ἡ ἀνὴρ τῷ πλούτῳ, hypallage Hebraica, hoc est, divitiarum deceptor. Matth. 13, 22. 1. Tim. 6, 17. *μὴδὲ ὑποκίμεναι τῷ πλούτῳ ἀδηλότητι, neque spem ponere in divitiis incertis. Per metaphoram tribuitur aliis rebus. Rom. 2, 4. & c. 11, 33. Eph. 1, 7. 18. & c. 2, 7. & c. 3, 8. 16. Phil. 4, 19. Col. 1, 27.**

Παῖς, ὁ, dives sum. 1. Tim. 6, 9, 18. Fut. ἦμα. Præf. *παῖς*, *Απορ.* 3, 17. aor. 1. act. *παῖς*, dives fui. 1. Cor. 4, 8. 2. Cor. 8, 9. *Απορ.* 18, 3. 15, 19.

Παῖς, ὁ, divitem reddo, dico, locupletor. Fut. εως. Præf. κα. *Prov* 11, 27. *ἐνδοξία Κυρίου αὐτὴ πᾶσι δίδωται*, ditatio Dei ipse datat, πᾶσι δίδωται. 2. Cor.

2. Cor. 9, 11. αὐτοῖς, i. ἐκαστῷ αὐτοῦ, dicitur A
fui, 1. Cor. 1, 5.

Πλούσιος, ὁ, (habens πολλὰς ὑπερ-
τας, multas opes) dives, locuples, opu-
lentus. Matth. 27, 57. ἀνδρῶν πλούσι-
ος, vir dives. Luc. 16, 1. ἀνδρὶς πρὸς
τὸ πλούσιος, vir quidam dives erat.
Matth. 19, 23. δυσκόλως πλούσιος εἰσε-
λεύσεται εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ θεοῦ, ὁ
difficiliter dives intrabit regnum celo-
rum. 2. Cor. 8, 9. δι' ἡμᾶς ἐπὶ πτωχότη-
τι, ὡς, propter nos pauper factus
est, quodum effect dives. Eph. 2, 4. ὁ θεὸς
πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, Deus, qvī dives est
misericordiā. Jac. 2, 5. πλούσιος ἐν πί-
στει, divites fide. Luc. 18, 23. πλούσιος
ἐφοδῶν, dives valde.

Πλούσιος, copiosè. Col. 3, 16. ὁ λόγος
τοῦ Χριστοῦ οἰκοιεῖται ἐν υμῖν πλούσιος,
sermo Christi inhabitet inter vos co-
piosè.

ΠΛΥΝΩ, lavo vestimenta. Fut.
πλυνῶ. Lev. 11, 25. αὐτοῦ, i. ἐκαστοῦ, lavi,
Apoc. 7, 14.

Ἀποπλυνῶ, abluo, Luc. 5, 2.

Πλύω, ὁ, ὅς, fullo.

Πλυνθῶ, ὁ, ὅς, merces, qvā pro lo-
tura solvitur.

ΠΝΕΩ, flo, spiro, Luc. 12, 55. πνεύ-
μα, non πνέω. Job. 6, 18. πνέοντες.
Ait. 27, 40. τῇ πνεύματι. Tertia tamen
persona contrahitur in indic. Job. 31, 8.
τὸ πνεῦμα ὅπου ἦλθ, πνέ, ventus, qvō
vult, spirat. in subj. secus, Apoc. 7, 1. D
ἵνα μὴ πνίγ, ne spiret. aor. 1. ἐπνέσαν,
spiravi (ā fut. πνέσω) Matth. 7, 25.
ἐπνέσαν οἱ ἄνθρωποι, flaverunt venti.

Πνεῦμα, ὁ, ὅς, pulmo.

Πνεῦμα, τὸ, πν, ventus, Job. 3, 25.
Spiritus, ē tribuitur Deo, Job. 4, 24.
πνεῦμα ὁ θεός, Deus est spiritus. Et
ita vocatur tertia persona SS. Trini-
tatis 1. Job. 5, 7. Ait. 5, 3. Apoc. 1, 10.
ἐν πνεύματι ἐν πνεύματι, fui Spiritu cor-
reptus. Gal. 5, 16. πνεῦματι ὡς πνεύματι,

Spiritu incedite, hoc est, vivite ex in-
stinctu Spiritus S. secundum legem
DEI. Angelus bonus sic dicitur,
Heb. 1, 14. ἐξ ὧν πάντες εἰσι πνεύματα
ἀγγέλων; Nonne omnes sunt spiritus
ministerii? Malus angelus, Matth.
12, 43. Eph. 2, 2. τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ,
pro τὸ πνεῦμα ἐνεργεῖ, Spiritus
operans. Antiptosis, ubi Genitivus
ponitur pro Accusativo. Anima ho-
minum, Ait. 7, 59. δεῦτε πνεύμα μου,
recipe animam meam. Interpreta-
tio Scripturae prophetica 1. Cor. 14, 32.
πνεύματα προφητῶν ὡς φάταις ὑποτάσσονται,
hoc est, interpretationes prop-
hetarum subjiunguntur ipsis prophetis
nempe scriptis prophetarum seu nor-
mae regulae. 1. Cor. 14, 15. ὡς οὐκ ἐπα-
ύει τὸ πνεῦμα ὁρᾷ Spiritu est, ora-
re lingua peregrina, qvā Spiritus
dictaverit, prout Apostoli ex afflante
Spiritu S. omnibus loquebantur lin-
guis, doctrina Evangelii. 1. Joh. 5, 6.
2. Cor. 3, 6. is, qui Spiritus dono se
præditum esse jactitat. 1. Joh. 4, 1.
μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ne cuiusvis
spiritui (hoc est, doctori revelatio-
nem Spiritus sancti jactanti) cre-
dite.

Πνέω, ὅς, ὅς, flatus, halitus, (ā pres.
med. πνέω) Ait. 17, 23. διδὼς πᾶσι
ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὸ πνεῦμα, dans
omnibus vitam & halitum, & omnia
nempe Deus.

Ἀπνέω, ἄπνους, ὁ, ὅς, in acc. sing.
ἄπνοος, ἄπνους, flatu seu respiratione
carens; mortuus, exanimis. Sap.
15, 5.

Ἐμπνέω, ἔμπνους, ὁ, ὅς, spirans,
vividus. Ab ἐμπνέω.

Πυρπνέω, idem qvōd πυρπνέω
contr. πυρπνέω, ignem spirans. Di-
citur etiam πυρπνέω, accentu in pen-
ult. Sap. 11, 18. πυρπνοὶ φουώντες
ἄμα, ignivorum spirantes halitum.

Πνέω

Πνέω

Πνευματικός, ὁ, ὁ, spiritualis, e. *A partem accipitur, Sed contra.*
Rom. 7, 14. ἰσχυρὸς πνευματικός ἐστὶ, lex
 spiritualis est. Per Spiritum sanctum
 regeneratus, 1. Cor. 2, 15. ubi ὁ πνευ-
 ματικός opponitur τῷ ψυχικῷ, b. e.
 homini non renato. Qui virtute Spi-
 ritus S. sustentetur, quem Apostolus
 Rom. 15, 1. εὐαγγελίζεσθαι vocat. Gal. 6, 1.
 εὐαγγεῖοι πνευματικοὶ καταργήσετε τὸν
 αἰσθητὸν ἐν πνεύματι περὶ τῶν, vos
 spirituales instaurate huiusmodi ho-
 minum cum spiritu mansuetudinis. *B*
 edoctus de doctrina Christiana, 1.
 Cor. 3, 1. praeclatus donis spirituali-
 bus, 1. Cor. 14, 37. Gloriosus, 1. Cor. 15,
 44. Aliquando opponitur rebus pro-
 fanis, Eph. 5, 19. τὰ πνευματικά, res
 spirituales, 1. Cor. 2, 13. dona spiritu-
 alia, 1. Cor. 12, 1. Eph. 6, 12. πάλιν ὡς
 τὰ πνευματικά τῆς πνεύματι, lucta ad-
 versus spirituales improbitates. Hel-
 lenismus, quem etiam imitatur A-
 pul. 1. metam. 1. ardua montium pro
 arduos montes. Lege Vechneri Hel-
 lenismum, ubi alia id genus exempla
 ex classicis autoribus allegantur pag.
 97. Quisdam verò voluit, τὰ πνευ-
 ματικά τῆς πνεύματι positum esse pro
 τὰ πνεύματι τῆς πνεύματι, & hoc per
 Hebraismum pro τὰ πνεύματι τὰ πο-
 νητὰ spiritus malos.

Πνευματικός, spiritualiter, 1. Cor.
 2, 14. item non propriè, sed per me-
 taphoram, Apoc. 11, 8. ἡνὶ καὶ τῶν
 πνευματικῶν δόξα, quæ vocatur spi-
 ritualiter Sedom.

Ἐκπνέω, exspiro, efflo, exhælo a-
 nimam, hoc est, morior. Marc. 15, 37.
 ἀφ' οὗ φωνὴ μεγάλη ἐκπνέουσα, emissæ
 vocis magna exspiravit.

Ἐμπνέω, inspiro, regit Accus. Philo
 de vita Moysi lib. 1. ἵνα ἐμπνέω-
 σαι τοῖς Ἑβραίοις, inspirata Hebræis
 audacia, seu potius inspirato Hebræis
 animi robore. ἵνα ἐμπνέω, enim in bonam

Sed contra. 9, 1. ponitur pro simplici πνέω,
 & construitur (more verborum desi-
 derii) cum Gemit. ἐμπνέω ἀπελθὼς καὶ
 φέρε, spirans minas & cadens.

Ἰνσπνέω, adspiro, Act. 17, 13.

Θεοπνεύματος, ὁ, ὁ καὶ ὁ, divinitus
 inspiratus, 2. Tim. 3, 16.

ΠΝΙΓΩ, suffoco, strangulo, (q-
 d. πνέω ἀγῶ, spiritum frango) item
 simpliciter premo, camprimo. Fut.
 πνίξω. Pres. πνίγῃ. aor. 1. ἐπνίξα.
 Perf. pass. πνίγηναι. aor. 1. ἐπνίχθην.
 Fut. 1. πνίξηναι. aor. 2. ἐπνίχθην.
 Fut. 2. πνίξηναι. πνίγῃ, suffoco
 & suffocor. Matth. 18, 28. ἐπνίξα 3.
 pers. imperf. αἰ. hoc est, premebat
 fauces illius debitoris, tanquam eum
 suffocaturus. Erasmo. oborto collo
 traherat. Marc. 5, 13. καὶ ἐπνίγαντο
 τῇ θυλάκῃ, & suffocabantur in
 mari.

Πνέθω, ὁ, ὁ, animal suffocatum,
 Act. 15, 29.

Ἀπνέθω, suffoco. aor. 1. ἀπνί-
 ξα. Matth. 13, 7. ἀπνέθον αὐτοὶ, &
 suffocarunt ea semina. Luc. 8, 33. καὶ
 ἀπνίχθη (3. pers. sing. a. 2. pass. indic.)
 & suffocatus fuit.

Ἐμπνέω, suffoco, coarcto, Luc.
 8, 7. ἐμπνέει 3. pl. a. 1. αἰ.

Συμπνέω, una suffoco, Matth. 13,
 22. Marc. 4, 19. imperf. συμπνέει,
 Luc. 8, 42. οἱ ἐχθροὶ συμπνέει (3. pl.
 imperf. αἰ.) αὐτῷ, turba premebat
 seu coarctabat eum. aor. 1. αἰ. συμ-
 πνέξα, suffocavi, Marc. 4, 7. Pres.
 pass. συμπνίγηναι, suffocor, Luc.
 8, 14.

ΠΟΘΕΩ, ὁ, ὁ, desiderium. item
 amor. (ab inusitato πνέω desidero, unde
 est Latinorum peto.)

Ποθίω. Fut. ποθῶ, cupio.

Ἐμποθίω, desidero, expeto, pro-
 pensè amo, maximo amore comple-
 ctor,

ποιῶν καρπὸν, ferre fructum, *Matth.* A
3, 8. Ὁ c. 7, 17. ποιῶν ἀλιεῖς, constituere
piscatores, *Matth.* 4, 19. ποιῶν ἀπο-
στόλους, constituere apostolos. *Marc.* 3,
14. καλῶς ποιῶν πνα, alicui beneface-
re. *Matth.* 5, 44. καλῶς ποιῶν τοῖς
μισοῦντας, benefacite osoribus seu ho-
stibus vestris. Sic *Marc.* 14, 7. δυνά-
μις αὐτῶν δὲ ποιῶσιν, eis potestis be-
nefacere. Apud Lucam tamen more
Latinorum legimus c. 6, 27. καλῶς
ποιῶν τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, benefacite.
ἵς, qd̄i oderunt vos. ποιῶν ἐλεημοσύνην
πνι, erogare in aliquem elemosynam,
Matth. 6, 2. *Act.* 9, 36. πλῆρης ἐλεημο-
συῶν, ὧν (pro ἅς) ἐπλεῖς, dives elee-
mosynarum, qd̄as erogabat. Helleni-
smus. *Act.* 10, 2. ποιῶν ἐλεημοσύνας
πολλὰς, praeftabat elemosynas multas.
δυνάμεις ποιῶν, edere miracula.
Matth. 7, 22. Ὁ c. 13, 58. ποιῶν σημεῖα,
idem, *Joh.* 2, 23. Ὁ c. 3, 2. τίς ποῖ, *Act.*
7, 36. ποιῶν πνα φανερόν, δῆλον, pro-
dere aliquem, *Matth.* 12, 16. Ὁ c. 26,
73. ποιῶν ἀνομίαν, perpetrare, com-
mittere facinus, iniquitati operam
dare, peccatis indulgere. *Matth.* 13, 41.
ποιῶν οἰκώας, extruere tabernacula,
Matth. 17, 4. ποιῶν idem qd̄od κτίζειν,
create, condere, Ὁ tribuitur Deo,
Matth. 19, 4. *Marc.* 10, 6. *Act.* 17, 24.
26. *Hebr.* 1, 2. ποιῶν πάσχα, celebrare
pascha. *Matth.* 26, 18. ποιῶν πνα αὐτι-
μιον, securum aliquem praestare.
Matth. 28, 14. συμβῆλιν ποιῶν κατὰ
πνι, consilium inire contra aliquem.
Act. 23, 12. ποιῶν συσπῆλιν, item ποιῶν
συνωμοσίαν, inire conjunctionem, con-
spirare. δειπνῶν ποιῶν, caenam parare,
Marc. 6, 21. ποιῶν ἄριστον, prandium
parare. *Luc.* 14, 12. δοχὴν μεγάλην ποι-
ῶν πνι convivium magnum alicui
apparare, *Luc.* 5, 29. Ὁ ἱκανὸν ποιῶ-
σιν πνι, satisfacere alicui, *Marc.* 15,
15. ποιῶσιν ἔλεος κατὰ πνι, exercere

misericordiam in aliquem, *Luc.* 1, 72.
ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτῷ, redemit
populum suum, *Luc.* 1, 68. ποιῶν καρ-
πὸν, potentiam demonstrare, *Luc.* 1,
51. δέσεις ποιῶσιν, preces fundere,
Luc. 5, 33. *Phil.* 1, 4. 1. *Tim.* 2, 1. ποιῶ-
σιν πνι ποιῶσιν, aliquid amplius fa-
cere, *Luc.* 12, 4. πορεύσιν πορεύσιν, iter
facere, *Luc.* 13, 22. φειγίμωσιν ποιῶν
prudenter facere, *Luc.* 16, 8. ὑγιᾶν πο-
ῶν, sanitati restituere, *Joh.* 5, 15. κλῶν
ποιῶν, iudicium exercere, *Joh.* 5, 27.
ἐκδικῶν ποιῶν, vindictam exercere,
Act. 7, 24. τὰ δέσιν ποιῶν πνι, facere
qva alicui arident, *Joh.* 8, 29. δαρ-
σιν ἀγωγῶν ποιῶν, synagogā exclude-
re, excommunicare, *Joh.* 16, 2. ἀρ-
θρακίαν ποιῶν, pruinas congerere,
focum extruere luculentum, *Joh.* 18,
18. ποιῶν πνι χαρὸν μεγάλην, aliquem
ingenti afficere seu perfundere gau-
diō, *Act.* 15, 3. ποιῶν χερόν, idem
qd̄od κατατρεῖν χερόν, consumere,
terere tempus. *Act.* 15, 33. 2. *Cor.* 11,
25. *Jac.* 4, 13. ποιῶν ἐπουσίαν ὄχλιν
facere, ut populum concurrat, con-
volet, confluat, hoc est, ut *Plautus* lo-
qbitur *Amph. arg.* 2. v. 6. turbas cie-
re; Ὁ *ibid.* v. 14. turbas conciere.
idem *Bacch. arg.* v. 6. turbas move-
re. Idem *Pers.* 1, 19. turbam facere,
Terent. in *Eunuch.* turbas dare. ποι-
ῶν μνείαν πνι, facere alicuius men-
tionem, *Rom.* 1, 9. εἰδῶν ποιῶν πνι
insidias alicui struere. *Act.* 25, 3. ἐκ-
βολὴν ποιῶν, iacturam facere, *Act.*
27, 18. Ὁ σπερὸς τοῦ πνι ποιῶν, car-
nis curam habere, *Rom.* 13, 14. πο-
ῶν τὰ ἡδύματα σπερὸς, facere, qva
carni placeant, allubescunt, *Eph.* 2, 3.
ποιῶν τὰ ἡδύματα Ὁ ἡδύ, *Eph.* 6, 6. h.
e. facere, qva Deus vult. ἔργον ποι-
ῶν, officium facere. 2. *Tim.* 4, 5. πο-
ῶν πνι πνι, bellum cum
aliquo gerere, *Apoc.* 19, 19. ποιῶν πνι
δ

Ἀντιποιόμας, ἔμας, vendico, capessio, acqviro. cum Genit. 1. Macc. 15, 3. ἀντιποιόμας τῆς βασιλείας, acqviere regnum.

*Ευπρίω, ᾧ, efficio, induco, ac-
quiro. Sir. 39, 11.*

Ποίημα, τῷ, τῷ, opus, Eph. 2, 10.
res condita, Rom. 1, 20.

effectōr, Rom. 2, 13. Jac. 1, 22. 25. ob-
servator. 2.

Ἀγαθός, ὁ, ὁ, beneficus.

Αγαθοποιῶ, ὧ, bene facio, bene a-

60 cum Acc. Luc. 6, 33 ἐὰν ἀγαθοποι-
ῃτε (2. plur. pres. act. subj.) τοὺς ἀγαθ-
οποιήσαντας, ἵι benefeceritis iis, q̄bi vobis
benefaciunt. 3 Joh. 11. ὁ ἀγαθοποιῶν,
ἐκ τῆς οὐσίν, q̄bi bene agit, ex Deo
est.

Ἀγαθοποιία, benefactum i. Pet.
4, 10.

Χειροποιήσας, α, δ, η, manu fa-
ctus, Marc. 14, 58. Act. 7, 48. Eph.
2, 11.

Ἀχειροποίητος, ὁ, ὁ, ὁ, sine manu
factus, Marc. 14, 58. 2. Cor. 5, 1.
Col. 2, 11.

*Ἐφ' ὧν ποιεῖται, ὡς, reconcilio, pacem
firmo, stabilio, Cel. 1, 20.*

*Eυνοίας, ω, benefacio. f. ἵσα. 4. I.
imper. Εὐνοῖσον, bene facito. Siv.
12, 3.*

'Ευποιός, ὁ, beneficus, idem q̄vov
ἀποικητός.

'Ευποιία, beneficentia, Heb. 13, 16.

Κακοποιός, ὁ, maleficus, Joh.
18, 30.

Κακοποιήσις, εως, ἡ, maleficium, 3.
В Мал. 3.

Κακοποιία, ας, ἡ, idem.

Kακοποιῶ, *ω*, malefacio, *Euc* 6, 9.
augetur à principio. item noceo, *la-*
do, *Gen.* 31, 29. καὶ νῦν ἰσχυρὸν ἔχει
μὲ κακοποιῆσαί σε, *E* nunc valet ma-
nus mea nocere tibi, hoc est, satis sum
instruendus ad te ledendum.

Καλοποιέω, *ō*, benefacio, 2. *Theff.*
3, 13. μη ἐγκακήσητε (σor. 1. subj)
καλοποιήτις, *ne signescatis in bene-*
faciendo.

Μεγαλοποιῶ, ὦ, magnifice ago,
magnas res gero, Sir. 50, 22 τῷ μεγα-
λοποιῶντι, res magnas gerenti.

Ὀλιγοποιῶν, ὦ, paucos facio, diminuo, *f.* ἦσα, *aor.* 1. ὠλιγοποίησα, *Sir.* 48, 2.

Ὁπλοποιεῖν, ὦ, arma fabricor, ex
ὁπλων ὁπλοποιῶ; armo, Sap. 5, 18.
ὁπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἀμυνὰν ἐ-
θρῶν, armabit creaturam in ultionem
inimicorum.

'Οψωνιός, ὅ, ὅ, qvi opsonia appa-
rat.

'Οψοποιία, αἰ, ῑ, opsoniorum seu
popinalium delictiarum apparatus.

Ὁψοποιῶ, ὦ, ὅ ὄψοποιόμα, ἡ-
μα, orlonia coqno, paro.

'Οψοποίημα, ατθ, ὄ, obsonium,
cibaria, Judith 12, 1. ἀπὸ πάντων ὀψο-
ποιήματων αὐτῆς, de cibariis ejus.

Παιδοποιέω, ὦ, libero; precor, z.
 Масс. 14, 25. а

И к 3

Παιδ-

Παιδοποιός, ὁ, liberis procreans; παιδοποιηκὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis.

Συμπούω, ὦ, adjuvo, auxilior, 3. *Ibid.* 6, 28. cum Dat.

Τετραποιοῦς, ὁ, prodigia faciens, *epith. Dei*, 2. *Macc.* 15, 21.

Μοχοποιῶ, ὦ, vitulum conflo, facio, aor. 1. *μοχοποίησα*, *Act.* 7, 41.

Ὀχλοποιῶ, ὦ, turbam cogo, *Act.* 27, 5. *ὀχλοποιήσωτες* (pari. aor. 1. act.) *as si* sequatur κόμῳ, ut impleris q̄ue exemplaribus, legendum ὀχλοποιήσωντας, ab aor. 1. indic. ὀχλοποιήσαν.

Παραποιῶ, ὦ, comparo, 1. *Macc.* 6, 44. *παραποιῶμαι* ἑαυτῷ ὄνομα αἰώνιον, comparare sibi nomen aeternum. *sermo*, 2. *Macc.* 3, 35. *τῷ ὅτι* *παραποιῶμαι*, ei q̄bi vitam servaverat.

Παραποιῶμαι, ἔμαι, acquiro, cum *Accus.* 1. *Tim.* 3, 13. aor. 1. *παραποιητέμην*, acquisivi, *Act.* 20, 28.

Παραποιῶντι, *σας*, ἡ, acquisitio, 1. *Thess.* 5, 9. peculium, *Eph.* 1, 14. q̄ba voce intelligitur populus DEI. *conf.* 1. *Pet.* 2, 9. conservatio. *Hebr.* 20, 39.

Παραποιῶ, ὦ, propriè q. d. facio ut meum sit; in potestatem meam veniſco, acquiro, *Sir.* 31, 30. *παραποιῶ* τραύματι acquiro vulnera: item, simulo. *Præf. med.*

Παραποιῶμαι, ἔμαι, simulo, præ me fero, *Luc.* 24, 28. *παραποιῶμαι* (3. *ſing. imperf. med.*) præ se ferebat. præ se ferre, Latine est dicto, silentio, factis vel gestu aliquid ostendere, q̄bam significationem inter multas alias etiam habet verbum *παραποιῶμαι*, q̄ba huic loco optime convenit. Nam Christus gestu seu ambulatione ostendebat, q̄basi aliò esset iturus, q̄bòd fieri potuisset. Sic DEVS saepe præ se fert, q̄basi nos velit exaudire, præ-

craspinando auxilium, q̄būm tamen nos sit adiuturus. Scilicet ut nos excitet ad preces. Nihil h̄c est simulationis.

Ζωοποιῶ, ὦ, vivifico, *ζωοποιῶμαι* ἔμαι, vivificor, 1. *Cor.* 15, 22.

Συζωοποιῶ, ὦ, unà vivifico, *Eph.* 2, 5. *ἡμᾶς* *συμζωοποιοῦναι* (3. *ſing. aor. 1. act. indic.*) *Χριστῷ*, nos unà vivificabit cum Christo. Scilicet Resurrectionis Christi fructus etiam ad nos membra redundat.

Σιτεποιῶ, ὦ, pistor. *Ἀρχιεπιστοποιός*, ὁ, princeps pistorum, *Gen.* 40, 1.

Σκηνοποιός, ὁ, tabernaculorum confector, *Act.* 18, 3.

Σκηνοποιῶ, ὦ, tabernacula seu umbracula fabricor.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, ἡ, or, varius, 2. um, *ſec.* 1, 2. 1. *Pet.* 1, 6. *ὡς ποικίλοις* *πειρασμοῖς*, in variis temptationibus. *C. 1. Pet.* 4, 10. *ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλων χάριτων* *ἡμῶν*, tanq̄bam boni dispensatores variæ Dei gratiæ. Item versutus, q̄basi à πύκα λῶν, prudenter valdd.

Ποικιλία, *αι*, ἡ, varietas, *Sir.* 43, 25.

Ποικίλως, *adv.* variè.

Ποικίλως, variog. *perf. p.* *ποικίλως*, *part.* *ποικιλόμενος*, ἡ, or, *Pf.* 45, 15.

Ποικιλὴς, ὁ, a, variegator, q̄bi versicolore ornatu vestes elaborat, *Sir.* 45, 10.

Ποικιλὴς, ὁ, a, variè pictus, versicolor. *ποικιλῶ* ὑφάνω, variegatam texere, *Ex.* 35, 33.

Πολυποικίλος, ὁ, ἡ, admodum varius, *Eph.* 3, 10. ἡ *πολυποικίλος* *σφύρα* τῷ *ἡμῶν*, multiformis illa sapiens tia Dei.

ΠΟΙΜΗΝ, ὁ, pastor, *Marc.* 6, 34. *ὡς ποιῶντες* *μὴ* *ἔχοντες ποιμένας*, sicut

sicut oves non habentes pastorem. Joh.
10, 11. ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός,
ego sum bonus ille pastor. Heb. 13, 20.
ποιμήν ἡ μύθη, pastorem illum
magnum. 1. Pet. 5, 4. ποιμαίνετε
τὸ ἑκκλησίαν, (in nominativo)

Aexinolubus, αἰξινολύβος, ὁ,) quam conspicuus factus farris ille pastorum princeps.

Πασκάνω, pasco. Et per metapho-
ram curo, item doceo. Joh. 21, 16.
ποιμαίνε τὰ πρόβατά μου, pasce oves
meas. Metaphora allegorica. Eut.
ποιμῶν, gubernator, rego. Matth. 23, 6.
οὗτοι ποιμαίνε τὴν λαὸν υἱς, qđi pascent
populum meum, hoc est, qđi gubernab-
unt. metaphora desumpta à πασcere,
cui rex similis esse debet. Sic Home-
rus reges ποιμήνας λαὸν vocat. Et
præclarum est illud Xenophontis di-
ctum, ποιμαίνοντα ἑρῶα ἰεὺ νομῆας ἐ-
λάδω regi pascendos ἀγᾶδω. Et Ger-
mant eleganter alunt, duo regiri in
viro principe. Waters Hergh und
Girtten Gorg; item rego ita, ut com-
pescam, coërteam, puniam. Apoc. 2,
27. καὶ ποιμαίνε αὐτοὺς ὡς πρόβατα ἐν
ἐσθρᾷ. Et reges eos virga ferrea. Pro
ποιμαίνε legitur μὲν καὶ νομαίνε εν, Apoc.
12, 5. αὐρ. 1. act. ἐκπομαίνε, pasci, hoc
est, doceri. 1. Pet. 5, 2. ποιμαίνετε (2. pl.
αὐρ. 1. act. imper.). τὴν ἐκ υἱὸν ποιμαίνε
ἐν γῆ, pascite Dei gregem, qđi apud
bos est.

Παῖνον, καὶ ἡ, grec, Job. 10, 16.
 Ζηῖσται μὴ παῖνον, sci grec minus.

Παρισσοί, ε, ε, idem. Luc. 12, 32.
 μή φεσθὶ τί μικροὶ πολυίων, ne putetis
 pusille grec. τί μικροὶ πολυίων pro ὅ
 μικροὶ πολυίων est Atticifinus. Att.
 20, 29. μή φεσθὲντοι ὅτι παρισσοί, non
 parcentes gregi.

ΠΟΛΕΜΟΣ, u, u, bellum. (E-
tyrn. πρὸς τὸ πᾶσι πόλεσι μετὰν, ἡ
municipalis urbis. Tzetz. q. d.

ἄπολαμναι, multos demetens, πολυ-
 μναι, multos evomens, vel πωρὰ τὴν πῶς
 πῶς αὐτῶν vel εὐεν, à demetondie
 vel evomendis verbis, alitè ἔδωκεν
 perdo, ὅρασι ὄληται. Adde magnam
 esse affinitatem in verbis παλαίξω
 bellum gerò, ἔ παλαίξω quassio, ὅσod
 Enslath. à παλάμην derivat. mit der
 Faust/ prout Hesiodus lry. 190. διὰ
 δ' ἐὼ χειρὶ, Fauststreift. Nec inopè
 dectaretur à πῶλτω everso, verso, ὅτι
 bellum omnia sursum atqve deorsum
 versat, Aristoph. ὅσα κτὶ κατοκυδοί-
 δοπα πῶλτω, sursum atqve deorsum
 confundit omnia. εἰρήνην contra ab
 εἰρῇ connexo. item πῶλται, q. παλαί-
 μται, à πῶλται. in aor. τ. αἰ. ἔπαλει ἔ
 sic à πῶλται à ὀπασσάνdo.) Ματθ.
 24. 6. μεθίστητε ἵνα μὴ πῶλησθε, nu-
 dituri estis bella.

Πολυμικός, ὁ, bellicus, 1. Μερ-
3, 3. πὸ σκοπῇ πὲ πολυμικὰ, inſt-
Cmentia bellica ſὺδα αἶμα.

Πολέμιος, ὁ, ὁ, hostis, inimicus.
Πολέμια, αἱ, ἡ, sibi χρώμεν, solutus
hostile, ager hostilis ὁ πολέμιος χρώ-
μεν, in hostica.

Πολεμιτικός, ὁ, bellicosus, bellator, *Sep.* 18, 15.

Πολέων. ὦ, bello, pugno, praeli-
 on, *Αρσ. 19, 11.* πολέμει, *ρηγκαι.* Euc.
 πολέμειω, *Αρσ. 3, 16.* πολέμασμαι
 αὐταῖς, (*ἐντὶ τοῖς αὐταῖς*) *ρηγκαι*
 cum illis. *Εκ. 14, 14.* Κύμα πολέ-
 μος ἐστὶ πῆμα. DOMINVS bellabit
 pro nobis, *α. 148.* ἐπολέμηται, praelia-
 tus sum, *Αρσ. 12, 7.*

Ἐκπολεμῶ, ὦ, debello, expugno
1. Mass. II, 10. Ἐκπολεμῶσιν (Aor. 2,
Inf. Act.) πρὸς ἄλλους, ad expugnandum
procedo, cap. 15, 31. ὁκπολεμῶ-
μεν ὑμῶς, vos expugnabimus.

Συναπολογία, ὡ, una pugna, πρὸς
bellum gero, Sap. 5, 20.

Συμπελεγμένον, ὡ. Γρα. ἡσ. 3ος 10, 41.
Πα 4

ὅτι ὁ θεὸς σωτηροῦσιν αὐτοὺς (3. sing. imperf.) Ἀ-
πὸ τοῦ Ἰσραὴλ, quia Deus pugnavat pro
Israële.

ΠΟΛΕΩ, ὦ. fut. ἤσω. 4or. 1. ἐ-
πύλησαι, verro, varso. It. pascō. Un-
de est

Ἀιπόλῳ, ὦ, ὁ, caprarius. Amos 7,
14. ἀπὸ αὐτοῦ, capra, ὅτι πολίω.

ΠΟΛΙΟΣ, ὦ, ὁ, canus, albus; q.
ἀ παλαιός, vetustus: vetusta enim
solent esse cana, Lev. 19, 32. δὲ πρὸς
σώματι πολὺ ἐκαστήσῃ, in conspectu
senis assurgens. πολὺ δὲ ἐξ, canus ca-
pillus.

Πολίς, ὦ, ὁ, canities, pl. πολίαι,
cani. Sap. 2, 10. πολίαι πολυχρόνους,
canos multi temporis.

ΠΟΛΙΣ, εὐς, ἡ, urbs. ἀ πολίω ver-
sare, quod ibi multi homines versantur.
ὅτι ἡ πόλις ἐστὶ πολυαἰδέου, quia urbs
est populoσα. Act. 14, 19. ἔξω τῆ πόλεως,
extra urbem. Matth. 10, 23. ἐν τῇ πό-
λει ταύτῃ, in hac civitate. Marc. 1, 45.
οἱ πολῖται εἰσέρχονται, in urbem ingredi.
Jud. 6, 7. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτι
finitima urbes. Luc. 5, 12. ἐν μιᾷ τῇ
πόλει, in una urbe. Act. 20, 11. εἰς τὴν
πόλιν, in exteras urbes. Matth.
23, 34. δὲ πόλις εἰς πόλιν, oppida-
tim. per metonymiam subiecti cives,
Matth. 21, 10.

Πολίτης, ὦ, ὁ, civis, Luc. 19, 14. pl.
οἱ πολῖται, cives.

Πολίτης, ἰδού, ἡ, civis femina.
Ἰσοπολίται, cives aequales, 3.
Macc. 2. ἰσοπολίτης Ἀλεξανδρινὸς
ἦν, aequales cives Alexandrinis es-
se.

Ἰσοπολίται, εὐς, ἡ, par jus civitatis,
ἰσοπολίται μετὰ αὐτοῖς, pari jure ci-
vitatibus uti, ejusdem in republica juris
participem esse.

Συμπολίτης, ὦ, ὁ, concivis, Eph.
2, 19.

Φιλοπολίτης, amans civium, civi-
tatis commodis studens, 2. Maccab.
14, 37.

Πολιτεύω, Remp. administro. πο-
λιτεύομαι, idem, item gubernor,
2. Macc. 6, 1. in N. T. in media voce
aliquando idem est, quod versor, vivo,
me gero. Phil. 1, 27. μὴ ὡς ἐξ ἑσ-
θίας πολιτεύεσθε, tanquam digni
Evangelio vos gerite. Lucian. de lucem,
ἀστὴρ ὡς πολιτεύεσθαι, sine cibo in-
ter eos versatur. Servio, πολιτεύο-
μαι propriè magistratu fungor. per
synecdoch. verò speciei, officio meo
quocunque fungor. Act. 23, 1. ἰσχυ-
ρίστη σιμωδὶς ἀπὸ τοῦ πολιτεύεσθαι
τῷ θεῷ, ego omni bona conscientia sit-
tibi (vel munere meo functus sum.)
Dico.

Πολίτευμα, τὸ, ἡ, vita civilis, ci-
vitas, Phil. 3, 20. ἡμῶς τὸ πολίτευμα
ἐν τοῖς ἑρανοῖς ὑμῶν, nostra civitas
in caelis est.

Πολίτεια, εὐς, ἡ, Respublica. Eph.
2, 12. civitas, jus civium, Act. 22, 28.
Ἀρχή, εὐς, ἡ, arch, 2. Macc. 4,
27. ἡ αρχὴ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, prae-
fatus eius arch.

Ἀπολις, ἰδού, ὁ, ἡ, extorris, patriā
orbatus. propriè urbe expulsus.

Ἀμφίπολις, εὐς, ἡ, nomen urbis
quam utrimque aqua alluit, Act.
17, 1.

Ἐλίκολις, εὐς, ἡ, machina obsidio-
nalis, capiendis urbibus apta. 1. Macc.
13, 43. 44. Ab αἰρίω, capio, ὅτι
αἰρίω.

Δεκάπολις, εὐς, ἡ, nomen prop-
riè regionis, ita dicta à decem urbi-
bus, Matth. 4, 25.

Πεντίπολις, εὐς, ἡ, sic appellatur
Sap. 10, 6. quinqve illa urbes, quae
quatuor igne calitis delapsa consti-
tuerunt, servata Zoar, quae esset ho-
spitium iusti. Sola enim Deus pro-
pitius

pter Ecclesiam & impiis sepe parce.

Ἱερὸς νεῖς, εὐς, ἡ, sancta civitas, nomen urbis. Col. 4. 13.

Κωμόπλις, εὐς, ἡ, oppidulum, Marc. 1. 38. Vel vicus oppidi æmulus, qbi alias vocatur μετρηχωμία vicorum mater.

Μητροπόλις, εὐς, ἡ, urbs princeps, metropolis, q. d. ὑπὲρ πόλεως ἔχου- κλάρον ἑαῖν, mater urbium finitimarum. (Florus lib. 3. c. 7.) Vox hæc legitur in fine prioris epistole ad Timotheum. Eadem metaphora Hebrai oppida, παγὸς ἑστὶν πόλις, ἡ πόλις ἑστὶν παγὸς, Jud. 11. 26. 1. Chr. 5. 16. & urbem primariam, ἡ πόλις ἑστὶν μητέρα, Num. 21. 25. 32. Es. 7. 8. 9. 1. Sam. 20. 19.

Παραπόλις, τὰ, suburbana, suburbium, 1. Macc. 11. 4.

ΠΟΛΥΣ, πολλή, πολὺ, (2 πύλω sum) multus, a; um, Matth. 9. 37. 2. Cor. 7. 4. Genit. πολλῶν, πολλῆς, πολλῷ, Αἰ. 24. 2. & c. 27. 10. magnus Luc. 21. 27. & δόξης πολλῆς, cum ingenti gloria. Dat. πολλῶν, πολλῇ, πολλῷ, 2. Cor. 6. 4. & πολλῶν admodum. Pre- ponitur comparativis. Job. 4. 41. πολ- λῶν πόντων, multo plures. Accus. πολ- λῶν, πολλῶν, πολὺ. Matth. 13. 5. Marc. 6. 34. Nom. pl. πολλοί, πολλαί, πολλά. Matth. 8. 11. Job. 21. 25. Hinc ortum est verbum Latinum polleo. omnes. Rom. 5. 15. οἱ πολλοὶ ἀπίθανον, omnes mortui sunt. Comparat. πλείων, οὐ, ὅ, ἡ, amplior, copiosior, Heb. 11. 4. πλείονα θυσιῶν, majoris pretii sacrifici- um. Αἰ. 27. 20. ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, ad complures dies. pro πλείονας verò le- gimus etiam πλείους contrariè Αἰ. 21. 10. & c. 25. 6. In neutro genere πλεί- ον, plus, Matth. 6. 25. ἔχῃ ἡ ψυχὴ πλείον ἐστὶ τῷ τρεφῆς Nonne vita est

aliquid prastantius alimento? Pro πλείον legitur etiam πλίον, Luc. 3. 13. μηδὲν πλείον παρὰ τὸ ἀσφαγεῖν, nihil amplius prater id, quod constitu- tum est.

Ἐπὶ πολὺ, diu. Αἰ. 28. 6. ἐπὶ πολλῶ- ον, amplius, 2. Tim. 3. 9. Αἰ. 4. 17. diutius, Αἰ. 20. 9. & c. 24. 4. Ποτὶ πλείον, sequitur genitivus, more com- parativorum, aut adverbii & quàm, Luc. 11. 31. πλείον ἐδοκίμασεν ὧδε, plus quàm Salomo hic est, hoc est. ego Salomoni longè sum antiferendus. Luc. 21. 3. πλείον πάντων ἱσθαι, plus quàm omnes immisit, scilicet pauper vidua. Job. 21. 15. ἀγαπᾷς με πλείον τῶντων; an me plus diligit, quàm hi? Luc. 9. 13. εἰς ἡμῖν πλείον, ἡ πέντε ἄρτοι, non sunt nobis plus, quàm quini- qve panes. Matth. 21. 36. πλείονας πρῶ- των, plures prioribus. Αἰ. 25. 6. πλείους ἢ δέκα, plures quàm decem. Αἰ. 13. 31.

Ἐπὶ ἡμέρας πλείους (pro ποικίλς) per dies multos, ponitur hic comparativus gra- dus pro positivo. Enallage. Vide Syn- taxin meam N. Test. de comparativò. Αἰ. 24. 17. δι' ἱπὶ πλείων, interjectis pluribus annis, h. e. post multos an- nos. 2. Cor. 4. 15. ἀλλὰ πλείωνας per plures. 2. Cor. 2. 6. ὑπὲρ τῶν πλείωνων, ab amplioribus, hoc est, presbyteris, qbi alius dignitate antecellunt. ἐν πλείοσι, in pluribus, 1. Cor. 10. 5. λόγους πλείους, verbis pluribus, Αἰ. 2. 40.

Πλῆρες, ἡ, ον, plurimus, a, um, Matth. 11. 20. πλείους δωάνεις, pluri- mas virtutes, hoc est, miracula. Matth. 21. 8. πλείους οὐχ ἔρεσαν, pluri- ma turba straverunt anomalia nu- meri.

Ποικίλ, sæpè, Adverbialiter, Rom. 15. 21. valdè, Marc. 3. 12. multum, 1. Cor. 16. 12. ποικίλ παρεκάλουν αὐτόν, multum precatus sum eum. Etiam cum præposito articulo, Rom. 15. 21.

Uu 5

en

cibi- daccab.

πο. πο-

ορνός,

α βορε

ορ, vivo,

αἰέτως &

n digni

e lucu,

cibo in

λατινῶ-

ορ. per

io meo

1. ἰγὺ

ἰσάμω

itia (or-

sum.)

rilis, ci-

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

αἰσάμω

ἐπεκοπήσω τὰ ποταμὰ, *preeditus fui* A
sapienter.

Ποταμὸς, idem, *Matth. 17, 15*, ποτα-
 λὰς πλάτῃ εἰς πύρ, *sape cadit in i-*
gnem. Poëte etiam ποταμὸς.

Πλεῖσταίς, *sapissimè*.

Τὸ πλεῖστον, *ad plurimum seu sum-*
um, *1. Cor. 14, 27*.

Πλεονάζω, *augeor, abundo, exu-*
beo, *2. Thess. 1, 3*. Fut. πλεονάσω.
 aor. 1. ἐπλεόνασα, *2. Corinth. 8, 15*. ὁ
 πλεὺ (scilicet *εὐμαρῶν*) ὅν ἐπλεό-
 νασι, *qñ plus colligit, plus non habuit*.

1. Thess. 3, 12. πλεονάσαι (aor. 1. αἰ.
 opt.) Dominus facit, ut *abundeia*.
Rom. 8, 1. ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ (3.
 sing. aor. 1. subj.) ut *gratia superabun-*
det.

ὑπερπλεονάζω, *superabundo*, *1. Tim.*
1, 14. in medio *augeur*.

Πάμπλοος, *permultus*. in Gen.
 πλουτίων, *Matth. 8, 1*. πλουτίων δὲ
 λυ ὄντων, *qñum esset multa turba*.

Πολυπλάσιος, *8, 6*, *multiplex*, *2.*
Macc. 9, 16.

Πολυπλάσιος, *8, 6*, idem.

Πολλοπλασιάζω, *multiplico*. *Deut.*
8, 1. πολλοπλασιασθήσιν (2. plur. aor. 1.
 subj. pass.) καὶ εἰσέλθῃτε, *multiplice-*
mini & ingrediamini.

Πολλοπλασιάζω, idem.

Πολλοπλασιών, *orō, 6 καὶ ἡ*, *mul-*
tiplex, admodum vatiis, *Luc. 18,*
30.

ΠΟΝΗΡΟΣ, *poneria* vide *suprà*
Th. πίνουα.

† ΠΟΝΤΙΟΣ, *8, 6*, *Pontius*,
praenomen praefidis Romani, Judaeis
praefidi. Sic *dictus fuit à ponto*. *Act.*
4, 27. *1. Tim. 6, 13*. vide *voce* πλώ-
 ρος.

† ΠΟΝΤΟΣ, *8, 6*, *Pontius*, *la-*
ta Asia minoris regio ad mare Ponti-
cum, qñod ipsum & Euxinum appella-
tur, sita. Vox est *origine Graca, &*

significat mare. *Ovidius in Iulio*,
ubt scribit, *Omnia pontes erat. Act.*

2, 9. *1. Pet. 1, 1*. Hinc *derivatur*.

Ποντικός, *8, 6*, *Ponticus, hoc est, in-*
cela Ponti, *Act. 18, 2*.

ΠΟΝΤΟΣ, *8, 6*, (παρὰ τὴ ποιῶν
 à *laborando*) *mare, pontus*.

Ποντήν *dicatur è mari*. *πρωμάλιος*
pro πόντῳ. *Ιλιάδ. 5*.

Πονήζω, Fut. *ισω*. Prat. *πιπότηκα*,
mergo.

Καταπενήζω, *demergo*. Fut. *ισω*.
 P. *καταπιπότηκα*. Prat. pass. *καταπο-*
νήζομαι, *demergor*. Prat. pass. *κατα-*
πιπότησμαι aor. 1. pass. *καταπενήδην*,
nsi n. Matth. 18, 6. καὶ καταπενήδῃ
 (3. sing. aor. 1. pass. subj.) & *demer-*
gatur. Singulare fuit *supplicii genus*,
ubi collo fontis saxum alligabatur,
atqñe in profundo maris demergeba-
tur.

† ΠΟΠΑΙΟΣ, *8, 6*, *Publius*.
 C *Nomen viri Latinum, q. publicus*,
qñod dicitur q. populeus. *Est verò*
πίπλιος, qñi populo gratus est. Act.
28, 8.

† ΠΟΡΚΙΟΣ, *8, 6*, *Porcius, prae-*
ses Judae, cognomento Festus, *Act.*
24, 28. *nomen origine Latinum à por-*
co, vel à Graca voce πόρκα, 8, 6, *re-*
te piscatorium. Sic *πέγκος*, idem
foret qñod πορεός, 10, 6, *pisca-*
tor.

D ΠΟΡΡΗ, *nsi ἡ*, *fibula*. Item,
annulus clypei. Hinc

Πορρῶν *sive πορρῶν, 8, 6*, *fibulo*.

Ἐκπορρῶν *vel 8, 6*, idem.

Ἐμπορρῶν *vel 8, 6*, *infibulo, fibula*
alligo seu subnecto. Pass. *ἐμφορρῶμαι*
ἡμαι, *infibulor*, *1. Macc. 14, 44*. *ἐμ-*
φορρῶν *πάρειν χρυσῶν*, *infibulari fi-*
bula aurea.

ΠΟΡΡΑ, *procul, longè, (à πρὸ*
ante, unde πρὸς (ἐπίστω, retrorsum)
pro πρὸς per metathesin dicitur πρὸ-
ς

πὺς ἀνδρῶν, pes viri. Sunt enim mancipia pedes dominorum suorum, quos pro capitibus agnoscunt.

Δαίπυς, οὐδ', ο, lepus.

Ὁρθήπες, οὐδ', ο, rectos pedes habens.

Ὁρθήποδις, ὦ, rectis pedibus incedo, Gal. 2, 14.

Ἰσποπόδιον, η, τὸ, (q. d. τὸ ὑπὸ τῶν ποδῶν οἷ, quod est sub pedibus) scabellum pedum, Matth. 5, 35. & c. 22, 44.

Τετραπύς, οὐδ', ο, η, quadrupes, in n. gen. τετραπύ. in nom. pl. οἱ καὶ αἱ τετραπόδες, quadrupedes, καὶ τὴν τετραπόδα, quadrupedia, Act. 10, 12. Rom. 1, 23.

Ἀναποδίω, retrocedo, retroagor. Sir. 46, 5. ἀναπόδιον ὁ ἤλιος, retrocessit sol.

Ἀναποδισμός, ὦ, ο, retrocessio, remeatio. Sap. 2, 5.

Ευποδίω. Fut. σω. impedio, proprio pedes involvo seu implico. cum Accus. pro quo in novo Testamento legitur ἰγκέπειν, 1. Thess. 2, 18.

Ἀνυπόλιν, η, ο, η, non impeditus, liber. Sap. 17, 20.

Ἀνυποδίω, adβ. nullo negotio, sine impedimento.

Περεποδίω, idem quod ἱμπεδίω.

Ἀπυροπόλιν, η, ο, η, non praepeditus, non interruptus, 3. Mac. 6.

Συμποδίω, pedes colligo. Gen. 22, 6.

† ΠΟΥΤΙ'ΟΛΟΙ, οἱ, Puteoli, orum, Act. 28, 13. civitas Campania ab aqua calida putore sic dicta, ut conjecit Festus. Alii eam sic appellatam putant à puteorum multitudine. (Itali vocant Pozzolo) Hinc Adjectivum Puteolanus.

††† ΠΡΑΙΤΩΡΙΟΝ, η, ἡ, praetorium. Marc. 15, 16. à nomine.

A praetor, q. d. praetor, à praetundo, quod juri dicendo praeset, aliisque justitiae laude praeiret. In Graeco Novellis, Authent. coll. 4. de praesid. Pisd. tit. 3. nov. 24. leguntur haec verba: αὐτὸς δὲ καὶ πραιτωρὲς ἐκάλειν, ἐν τῷ αὐτῷ ἀδων ἀπάντων ἰσχυρὴ καὶ παρὰ τὸν νόμον, hoc est, quos praetores vocabant, eò quod omnibus praeirent & mandata darent. Praetor ergo apud Romanos fuit civilis & militaris magis.

B gistratus. Et Authent. coll. 4. de praet. Thrac. tit. 5. nov. 26. ὁ πραιτωρ ὁ Ῥωμαίων ἐξαρχὸς τῆς ἐκκλησίας, hoc est, prator Romanus dux simul exercitus & legislator. Hinc Act. 16, 20. praetores dicuntur ἐξαρχοὶ. Magna ergo fuit praetorum dignitas. πραιτώριον, adjectivum est gen. neut. (in masculino πραιτώριος) & subauditur δῶμα, Latine domicilium. Sic cohors praetoria, hoc est, quae praetoria est & ad belli imperatorem spectat. sic navis praetoria, ad regem seu principem pertinens. Germani vocant Schultes; ab Hebraea voce שולית scholét imperans. Phil. 1, 13. per praetorium intelligitur Caesaris regia.

ΠΡΑΪΟΣ, α, ον. Legitur etiam sine subscripto ἱμπεδίω, quod more Hebraici dagesch in pluribus solet excidere. (videtur alius esse à πραι) apud, vel à πῑς, ante) Vertitur mitis, lenis, mansuetus, Matth. 11, 29. μάχητι ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πῑός ἐστι, discite ex me, quod lenis sim. in Genit. πῑός. in fœm. gen. πῑαία, mansuetata, quod est à masculino πῑός, ἰσχυρὸς, in neut. gen. πῑόν. Matth. 5, 5. μακάριοι οἱ πραῖς, beati mites. 1. Pet. 3, 4. ὁ πῑός. mansueti. Comp. πῑαίνεσθαι. Superl. πῑαύτως.

Πραῖω, manifestacio.

Καταπραῖνω, mitigo, lenio, demulceo,

mulceo, 2. Macc. 13, 26. σωπνεσι, κα-
ππεύει, dēpēs tēnos, persuasit,
demulsi, benignos fecit.

Καταπνεύσις, eis, η, mitigatio, se-
datio.

Πραότης, η, mansuetudo, 1. Cor. 4, 21. πιδματ πραότη, est

Hebraismus, pro πιδματ πεινι vel
πιδω spiritu mihi, Gal. 5, 23.

Πραότης, η, idem, Jac. 1, 21.

ΠΡΑΣΙΑ, α, η, areola in horto.

Sir. 24, 31. πιδμα τὴ κῆπει, κα με-
γισω με τὴν πρασίαν, potum dabo bor-
to meo, & inebriabo aream meam.

Marc 6, 40. πιδμα πιδμα. per are-
olas q. d. areolatim. Grace dicere-
tur πιδμασίς. Distributa enim tur-
ba super viridi gramine videri poterat

hortus in totidem areolas distinctus.
Hebraismus. Videtur oriri à πιδμα, η, η, potum. Hinc est

Χρυσόπιδμα, ο, ο, chrysoprasus,
gemma viridis, & prafum colore refe-
rens, ex χρυσις aurum, & πιδμα por-
rum. Apoc. 21, 20.

ΠΡΑΤΤΩ vel πιδμα, facio, a-
go. Rom. 7, 19. ο ε πιδμα κακόν, Ito
πιδμα, malum qd nolo, hoc ago.

Act. 26, 31. πιδμα pro πιδμα per-
petrabit. enallage temporis, Act. 5,
31. τί κιδμα πιδμα, qd facturi si-
tis. Act. 19, 36. μηδιν εσπετες πιδμα-
τειν, nihil precipitanter, temere age-
re, 1. Theff. 4, 11. πιδμα πιδμα, res

vestras agere. Sic iliad. ζ. 490. τὴ
σωνῆς ἴππε κιδμα, rerum tuarum
satage item in N. T. exigo. Luc. 3, 13.

πιδμα, exigit. Fut. πιδμα. aor. 1.
αἰ. ἴππε. Luc. 19, 23. σὺ τικα αὐ
ἴππε (pro ἴππε) αὐτῷ, cum fe-
nore ipsam exegissem Luc. 13, 41. ἀἴμα
τῷ (αὐτῷ) ὡν ἴππε αὐτῷ ἀπολαμβά-
νομε, nam digna factu recipimus, ὡν
ἴππε αὐτῷ pro à πιδμα, Helleni-
smus. Articulus convenit cum pra-

Acedenti nomine vel expresso, vel subin-
tellecto, ut hic, neglecto verbo. perf.

πιδμα, (non πιδμα, qd est à
πιδμα, vendo.) Unde

Κακαπιδμα, ο, confictor malis,
infelix sum; malè ago.

Κακαπιδμα, α, η, infelicitas in reb9
gerendis; Item mala actio, maligni-
tas, Sap. 5, 24. Praef. pass. πιδμα.

Praef. pass. à πιδμα, πιδμα. Luc.

23, 15. εἰδὲν ἀἴτιον θανάτου (εἰ πιδμα-
μα αὐτῷ, nihil dignum morte perpe-
tratum est ab eo. αὐτῷ pro ἰα' αὐτῷ,
Attid.

Ἀνπιδμα, repugno, 3. Esd. 2,
26. πόλις ἐαῖν βασιλεῖσιν ἀνπιδμα-
σεν, civitas illa regibus resistens Hip-
pocr. ἐν νόμῳ τῆς φύσεως ἀνπιδμα-
τῆς πάντες κενά, natura repugnan-
ti omnia sunt frustra.

Πιδμα, ante vel prius ago, 3.

Esd. 1, 33. πιδμα πιδμα ἰα' αὐτῷ,
C prius ab eo gesta.

Πιδμα, η, res, Act. 5, 4. ne-
gotium, 1. Cor. 6, 1. opus, Jac. 3, 16.

καὶ πᾶν φωνὸν πιδμα, & omne
pravum opus. à secunda persona πιδμα
est

Πιδμα, eis, η, actio, Matth. 16, 27.

καὶ τὴν πιδμα αὐτῷ, secundum facta
ipsius. Rom. 12, 4. τὴ δὲ μὴν πάντες
εἰ τὴν αὐτῷ ἴππε πιδμα, membra
verò omnia non eandem habent actio-
nem. πιδμα, eis, η, acta, res gestae.

πιδμα δισκόλων, Acta apostolorum.

A tertia persona πιδμα derivatur

Πιδμα, ο, exactor, Luc.

13, 58.

Πιδματόμα, negotiorum aor. 1.

med. ἴππε, negotiatus fui, aor. 1. med. imper.

πιδματόμα αἰδω. in plur. nam.

πιδματόμα, negotiamini, Luc.

19, 13.

Προπρασία, ας, η, negotium, qua-
le esse solet mercatorum, aut foene-
ratorum, qui artem rem faciendo no-
runt. in pl. num. ας προπρασίας, 2.
Tim. 2, 4. ἐμπλέκεται τοῖς ἑβρίαις προ-
πρασίαις; implicatur vite huius nego-
tiis. videl. mercatura, agricultura,
&c.

Προπρατικός, ὁ, ferius, solers in
rebus tractandis. 3. Esd. 8, 22. idem
videtur esse quod

Προπρατικός, ὁ, vel

Προπρατορίας, ὁ, negotiator;
item, qui negotium administrat: c.
l. προπρατορίαις ἑβρίαις, iis, qui admi-
nistrant negotia templi.

Ἀπραγματούς, ας, ος, η, nihil agens. 2.
Macc. 12, 18.

Ἀπραγματος, adv. re infecta.

Διαπραγμάτω, perficio, perago. 2.
Macc. 8, 29. ταῦτα δὲ διαπραγματεύμενοι
(part. aor. i. med.) haec vero cum
perceperunt.

Εὐπραγία, vel ἥ, felix sum, se-
cundis rebus utor, bene rem gero.

Εὐπραγίας, ὁ, ος, η, felix.

Εὐπραγία, ας, η, idem quod

Εὐπραγία, ας, η, felicitas in rebus
gerendis.

Κακοπραγία, ας, η, infelicitas in
rebus gerendis; it. malignitas.

Κακοπραγμων, ος, ος, η, malefi-
cius.

Κακοπραγμοῦ, ὁ, improbe a-
go.

Κακοπραγμοσύνη, ας, η, nequitia,
improbitas.

Διαπραγματεύομαι, negotior, Luc.
19, 15. τίς τί διαπραγματεύεται, quid
quid negotiando lucratus esset.

Συνπραγματοδομεύ, una procuro
negotium, una versor sive conversor
cum aliquo, 3. Macc. 3.

Πολυπραγμων, ος, ος, η, qui vel quae
multis se implicat negotiis.

Πολυπραγμοῦ, ὁ, curiosus sum,
2. Macc. 2, 31. πολυπραγμοῦν ἐν τοῖς
ἡμῖν, curiosum esse in iis quae sunt
secundum partem, i. e. res particula-
res & minima quaeque curiose circu-
tari & persequi.

Πολυπραγμοσύνη, ας, η, vana curi-
ositas. ἡμέραν ἀπραγματοῦ, dies festi,
ubi feriamur, & labore abstinemus.
Plut.

ΠΡΕΠΩ, convenio, decorus
B sum, cum Dat. Eph. 5, 3. καθάως πρέ-
πει ἡμῖν, sicut convenit sanctis. Tit.
2, 1. οὐδὲ λέλειπται, ἀπὸ πρέπει, tu vero lo-
quere, quae decet. Heb. 2, 10. ἔκρινεν
ἡμεῖς, decebat enim eum. ibid. c. 7.
26. πῶς γὰρ ἡμῖν ἔκρινεν δεχέ-
σθαι, talis enim nos decebat ponti-
ficis.

Πρέπων, ος, ος, decorum, Matth.
3, 15. ἅπαντες γὰρ πρέπων ἐστίν, sic enim de-
cet, 1. Cor. 11, 13. πρέπων ἐστίν, deco-
rum est, & gravitati consentane-
um.

Πρεπόντως, Adv. cum Dat. conve-
nienter.

Διαπρεπής, ὁ, ος, η, admodum de-
corus. 2. Macc. 3, 26. τῇ βίῳ ἡμῶν
πρεπὲς διαπρεπὲς διὰ τὴν μεγαλειότητα
robore quidem praestantissimi, habitu
autem perdecoro.

Εκπρεπής, ὁ, ος, η, decorus, e-
legans.

Εκπρεπῶς, adv. decorè.

Θιονεπής, Dao conveniens. Mul-
ta de Deo dicuntur ἀποκαταστάσεως
quae intelligenda sunt & explicanda
θιονεπῶς, hoc est, divina maiestati
convenienter.

Ἰσθιονεπής, ὁ, ος, sanctimoniam
decens, Tit. 2, 3.

Ευπρεπής, ὁ, ος, η, valde de-
corus.

Ευπρεπεία, ας, η, decor, Jac.
1, 16.

Ευ-

Euprosios, adverb. decorè, descen-
ter.

Μεγαλοπρεπής, ἰ. , ὁ, magnificus,
2. Pet. 1, 17.

Μεγαλοπρέπεια, ας, ὅ, magnificentia.

Μεγαλοπρεπώς, *adv.* magnificè, z.
Matth. 4, 22.

ΠΡΕΣΒΥΣ, υἱοῦ, & Αἰνὸς αὐτοῦ,

o, senex, it. legatus, in fœm. gen.
neioGen, in neutro gen. neioGen. com.

Parat. *πρεσβύτερος*, senior, *Luc.* 15, 25.

25. ὁ δὲ πρεσβύτερος, filius major
natus, cui ibidem opponitur, ὁ δὲ νε-

... filius minor natus. (videtur a-

his periculis dictus ē πῶς ignis, ὃ σβέει
extinguit, quod in iis calor natus ex-

tingendi incipiat. Aliis magis & ceteris

ως βιβλικήν ἢ diuturna vita.) Εἰ
etiam nomen officii, Tit. 1, 5. καὶ

τάσης καὶ πάλιν πρεσβύτερος, *constituas*
oppidatim presbiteros. hoc est, ut

Ερβ. 6, 20. ὑπὲρ ἧς περιστάσεως οὐ αὐτὸς, eius (Evangelist) gratia liberatione.

cujus (Evangelii) gratia legatione
fungor catenatus. Scilicet ad lega-

liones adhibebantur viri primarii,
etate & ordine venerabiles.

Πρεσβύς, ἰσ, ο, senex; it. legatus.

Πιστεια, ας, η, ισταιο, Luc. 14, 32.
 Δ' οτι ειλας πιστειαν, hoc est, πιστεις,

missis legatis: metonymia adjuncti.
 Покрѣпѣнъ, и. *℥*. honorarium, quod

Πρεσβειον, u, 6, honorarium, quod meretur is, qui maximus est natu; it.

ΠΡΗ[⊙]Ω, incendio. item inflo

Ἰνφύον, incendio. item inflo.
 (ἀ κριν, quod est affine Hebr. כרם
 hinc, arborum, &c.

Εὐμερίω, idem quod ἐυμερίδω, in-

cendo, imperf. *ἰνενίμω* (3. sing. cont.

8, 6.) Fut. πρήσω, Præst. ἔειπται.

πρηνὴ ἔσάματ', prone corporis A
partes.

Πρηνέω, pronom deicio, præcipi-
to pronam, πρηνήδεis (part. a. i. pass.)
prone præcipitatus.

Πρηνυτός, ἔ, ο, præcipitatio, deje-
ctio in caput.

Πρηνός, adv. prone.

ΠΡΙΝ, Adv. prius, antè, item pri-
usquam, construitur in N. T. cum
optativo. Act. 25, 16. πρὶν ἢ ἔχῃ, an-
tequam habeat. cum subj. Luc. 2, 26. B
πρὶν ἢ ἴδῃ antequam vidisset. Sa-
pissime verò cum infin. Marc. 14, 72.
πρὶν ἀλκίτερον φωνῆσαι δὲs, antequam
gallus hic caneret. Joh. 4, 49. κατὰ
βῆθι πρὶν ἀπελθεῖν ἔ παῖδας μὲ, de-
scende priusquam moriatur filius me-
us. Joh. 14, 29. εἰρηκαὶ υἱὸν πρὶν ἔλθῃ
(idem quod πρὶν ἔλθῃ, quæ phrasis
eodem sensu legitur Joh. 8, 58. ἔ. c.
23, 19.) dixi vobis, priusquam fieret.
Eleganter additur ἢ, Marc. 14, 30.
Act. 7, 2. πρὶν ἢ κατακῆσαι αὐτὸν, pri-
usquam ille habitaret. πρὶν ἔ ὁ sape
coalescunt in unam dictionem, ut Sir.
51, 13. πρὶν ἢ πλανήσῃμε, antequam
ego sedulus essem. Cum Articulo, τὸ
πρὶν, olim 3. Macc. 6.

ΠΡΙΝΟΣ, ἔ, ο, ilex, arbor,
Sus. 58.

Πρινίδιον, ἔ, ο, parva ilex.

Πρινός, ἔ, ο, iliceus, iligneus.

† ΠΡΙΣΚΑΣ, ἔ, ο, Priscas. No-
men viri, origine Latinum à nomine
priscus, quod est ab antiquo pri. ἔ hoc
ex πρὶν, unde etiam est pridem. 2.
Tim. 4, 19.

† ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ, ἡ, ἡ, Priscilla.
Nomen mulieris Latin. q. d. priscilla,
antiqua, Act. 18, 2.

ΠΡΙΩ, ferrâ seco vel findo, divi-
do. πρῶμαι diffecor, Heb. 11, 37. ἐν-
θῆσαι, dissecti fuerunt.

Ἐκπρῶ, ferra excëco vel excido.

Sap. 13, 11. φυτὸν ἐκπρῶσαι (part.
aor. 1. act.) arborem cum excide-
rit.

Διπρῶσαι, per metaphoram fren-
deo, dentibus infrendeo, Act 5, 33.
διπρῶοντο, frendebant, præ iracun-
dia simul concussis ἔ frictis dentibus
vocem emittebant. Vel ut H. Steph.
vertit, cor illis fondebatur: quæ phrasi
Plautus utitur in Bacchidibus.

Πρῶν, οἷος, ο, ferra, Es. 10, 15. I-
tem, plures una serie monticuli, adin-
star dentium in ferra prominentes i-
dorsum montis prælongi variis balli-
um depressionibus interstinctum, ut è
longinqvo spectantibus ferra speciem
præbeat; Judith. 3, 11. ubi montes Gil-
boe designari putamus.

ΠΡΟ', præpositio, cum Genit.
ante, Job. 12, 1. πρὸ ἔξ ἡμερῶν ἔ
πύχα, sex diebus ante pascha. Jo-
han. 13, 1. πρὸ τῆς ἱερῆς ἔ πύχα,
ante festum pascha. 1. Cor. 4, 5. πρὸ
καρῆ, ante tempus. 1. Pet. 1, 20. πρὸ
καταβολῆς κόσμου, ante jactamundi
fundamenta. 2. Tim. 4, 21. πρὸ χειμῶ-
νος, ante hyemem. Eleganter cum
infinitivo tanquam nomine construi-
tur. Job. 1, 49. πρὸ ἔ σι Φίλιππος
φωνῆσαι, priusquam se Philippus vo-
caveret. Nec de tempore tantum dicitur,
sed etiam de loco, Act. 5, 23. πρὸ
θύρων, præ foribus, vel ante fores ibi-
dem. c. 12, 6. πρὸ τῆς θύρας. Luc. 7, 27. πρὸ
ώσων σου, ante faciem tuam He-
braism. ubi πρὸ ωσών σου idem est
quod ἵνα. Act. 13, 24. πρὸ ωσών-
τος τῆς εἰσόδου, pro πρὸ τῆς εἰσόδου, an-
te ingressum. Jac. 5, 12. πρὸ πᾶντι
δὲ, ante omnia verò, hoc est, inprimis
verò vobis est attendendum. item no-
ta est comparationis impatium He-
rod. πῶλκον πρὸ εἰρήνης αἰσίων
bellum pro pace eligit. idem quod
πρὸ

ἔπειτα pro apud profanos Auctores. Xenoph. i. ad. 1. ὅς τινος βελούδης, pro sese consilium capere. Euripid. ὅς παυδὸς ἰανείν, pro filio mori. Periphrasis ex hac præpositione, οἱ ὅς ἡμῶν, scilicet ὁπῆς, majores nostri, Matth. 5, 12. Lev. 18, 16. ὅς comparatur. in compar. ὅς περ, u, or, prior, prius, Ep. 4, 22. κατὰ τὴν ὁσέτι-
 ραν ὁσέτις φῶς, secundum, hoc est, quod attinet ad pristinam conversationem.

Τὸ πρῶτον prius. Adv. Job. 6, 62. Gal. 4, 13. vel simpliciter ponitur ὁσέτις adverbialiter, sine articulo, pro

Πρῶτος, prius, antea, 2. Cor. 1, 15. Heb. 4, 6 & 7, 27. vel subintelligitur verbum substantivum. Heb. 10, 32. τὸς ὁσέτις, scil. ὅρας pristinas.

Ἡ ὁσέτις scilicet ἡμέτερος dies antecedens, pridie. (ὕστερος, dies posterior, postridie.) Apud Herod. additur ὁσέτις ἡμέτερος τῆς μάχης, pridie quā pralium fieret.

Πρῶτος, (contractum ex πρῶτος) u, or, primus, 2, um, Apoc. 1, 11. ὁσέτις, u, or, primus & ultimus. 1. Cor. 15, 45. ὁ ὁσέτις ἄνθρωπος. Ἀδάμ, primus homo est Adamus. Apoc. 20, 5. ἄνασσις ἡ ὁσέτις, resurrexio prima, optimus. Luc. 15, 22. ἔσθιεν τὸν σὸλῶ τὸν ὁσέτις, proferre solam optimam. interdum idem. D ὁσέτις, prior, Job. 1, 15. ὁσέτις u, or, prior me erat. Job. 15, 18. ἡμεῖς ὁσέτις ὑμῶν μεμύνηται, me prius quā vos odio habuit, & c. 20, 4. ὁσέτις ἡμεῖς, & venit prior. Rom. 10, 19. πρῶτος μωσῆς λέγει, primus (fuit) Moses, qd dicit. Nam post eum Esaias idem dixit. J. Pisc. πρῶτος ponitur pro adverbio πρῶτον, primum. Sic πρῶτον, adverbium primò ponitur pro τὸ πρῶτον, Job. 15, 18. ἡμεῖς πρῶτον

ὑμῶν μεμύνηται, me prius quā vos odio habuit. Luc. 17, 25. πρῶτον ὃ δὲ αὐτὸν ποιεῖ παθεῖν, sed prius oportet eum multa pati & c. Arst. 7. polie. 14. τὸ μὴ οὐκ καλῶς ἀρχὴν δεχθῆναι φασὶ δὲ πρῶτον, ut recte quā prius amicos operet, oportere ajunt, ut prius hic imperto fueris subiectus. inprimis. Luc. 12, 1. πρῶτον ὁσέτις ὑμῶν, inprimis caveate vobis. Eodem sensu accipitur ἐν πρῶτον. Latinismus. 1.

B Cor. 15, 3. Πρῶτος, primarius, & refertur ad vitia. 1. Tim. 1, 15. ὡς πρῶτος εἰς ἡμῶν, inter quos ego præcipuus sum. Aut ad divitias & honorem, aliaque Dei dona. Rom. 3, 2. πρῶτον ἡμεῖς, primarium etenim & c. Act. 28, 7. τὸ πρῶτον τὸ ἡμεῖς, primario viro illius insule. Aut ad ordinem, seu seriem quācumque Marc. 12, 28. πρῶτον πάντων, primum omnium mandatum, hoc est, præcipuum inter omnia. Sic in plur. num. οἱ πρῶτοι, primates, magnates. Luc. 19, 47. οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ, primores populi, Act. 17, 4. ἡμεῖς τὸ πρῶτον οὐκ ὀλίγα, & ex primatis mulieribus non paucæ.

Πρωτεύς, u, or, principatus, primatus, u, or, primatus, i. e. πρῶτον, prima partes.

Πρωτεύω. Fus. ὁσέτις, primas teneo. Col. 1, 18.

Φιλεπρωτεύω, primatum ambio, 3. Job. 5, 9.

Δοτεπρωτεύς, u, or, alter primus, in neutro genere legitur Luc. 2, 1. παρὰ τὸν δότον πρῶτον, in sabbato altero primo, b. e. die ultimo festi azymorum, quā pari cum primo solennitate celebrandus erat, at proinde illi velut e regione respondebas.

Πρωτὸν Adv. pridem, diu, nuper, ante. Jos. 8, 5.

Ἐμπαρῶς cum Gemit. coramitem ante

ante (ἐμπροσθεν, retrò à tergo) 1. Thess. A
1, 3. ἔμπροσθεν ἔς θεόν, coram Deo.
Joh. 1, 15. ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ante-
positus mihi fuit, scilicet ut sponsus
et discipulus suo discipulo, ubi adver-
bium non tempus, nec locum, sed gra-
dum notat. Temporis significatio-
nem habet 3 Macc. 4. τὸν ἔμπροσθεν
ἑξαχθὺν πρεσβυτέρων λατρεύον, ante
paulo praesignificatam servitutem. Sed
tunc Adverbium est.

Ἐμπροσθεν, 2. Macc. B
3, 25. τὰς ἔμπροσθεν οὐλάς, antero-
res ungulas.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, 2, τὸ, (ἀπὸ προβαίων
progreior, venio, unde προβάσις,
eas, ἡ, proventus. Magnus reditus
ex ovibus. ὄδιος. 6.) ovīs, Luc. 15, 4.
Matth. 15, 24. οἱς τὰ προβάτα, Hebrai-
smus, pro τῶν προβάτων, ovibus. 1.
Pet. 2, 25. ἡνι ὅς τις προβάτω πλανώ-
μεθα, nam eratis velut oves errantes.
Num. 27, 17. ὡς τις προβάτω, οἱς οὐκ ἔστι
ποιμήν, sicut ovīs, ovibus non est pastor.
In Dativo pl. προβάτων Ex. 10, 9. κεί-
νοι τὰ προβάτω τένδοντες οὐδας. πενήτει-
νον ἀγνάτω ducere Ex. 2, 19. βοσκέν,
ποιμαίνεν pascere.

Προβάτειον, 2, 6, ovicula.

Προβάτειον scilicet πύλην, pecuaria
scilicet porta. Joh. 1, 4.

ΠΡΟΣ praepositio significat cum
GENITIVO Pro. Act. 27, 24. πρὸς τὴν
ἐμετέραν σωτηρίαν, pro salute vestra,
vel ad salutem vestram, hoc est, con-
servationem corporis spectat. Cum
DATIVO apud. Joh. 18, 16. πρὸς τῇ
θύρᾳ apud januam. Joh. 20, 12. πρὸς
τῇ κεφαλῇ, apud caput, seu in eo loco,
ubi caput fuerat repositum. usque
ad. Luc. 19, 37. πρὸς τῇ καταβάσει, us-
que ad descensum. Apoc. 1, 13. πρὸς
οἰς μαρτύρων, ad martires usque. supra,
2. Macc. 12, 20. ἰππεὶς δὲ δύο χιλίαι
πρὸς τοῖς πενήκονσι, equites vero bis

mille supra quingentos. Cum AC-
CVSATIVO ad. Joh. 14, 12. πρὸς τὸν
πατέρα μου πορεύομαι, ad Patrem
meum proficiscor. Luc. 15, 18. πορεύ-
σομαι πρὸς τὸν πατέρα, proficiscar ad
patrem. Joh. 13, 28. πρὸς τὸν ἑσθυσμένον.
Paulò aliter accipitur Matth. 27, 4.
Τὸ πρὸς ἡμᾶς; (quid ad nos? Latine,
Quid nostra refert? Joh. 21, 22. ἢ πρὸς
ἐμὴ; Quid tu refert? Erga. 2. Tim. 2,
24. ἡμῶν εἰναι πρὸς πάντας, placidum
esse erga omnes. inter. Act. 28, 25. ἀ-
σύμφωνοι ἦ ὅντες πρὸς ἀλλήλους, quum
autem inter se discordes essent. Marc.
16, 3. ἔλεγον πρὸς ἑαυτοὺς, dixerunt in-
ter se. in. Heb. 12, 11. πρὸς τὸ παρῶν,
in praesens. Apud. Matth. 13, 56. πρὸς
ἡμῶν εἰσι, apud nos sunt. Matth. 26,
18. πρὸς οἱς ποιῶ (pro ποιῶν) τὸ πά-
σχα, apud te celebrabo pascha. Marc.
6, 3. αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ πρὸς ἡμῶν, sor-
res ejus hic sunt apud nos. Marc. 9,
19. ἰσὺς πότε πρὸς ὑμᾶς ἵσταμαι; Quomodo
usque apud vos ero? Joh. 1, 1. ὁ λόγος
τὸν πρὸς τὸν θεόν, sermo erat apud De-
um. 1. Cor. 2, 3. πρὸς ὑμῶν, apud
vos. Luc. 18, 11. πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἑστηκὸς
ἐστίν, apud se orabat. Luc. 22, 56. πρὸς
φῶς, apud ignem. Luc. 24, 12. πρὸς
ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός, apud se
metipsum miratus. Secundum, jux-
ta, Luc. 12, 47. μηδὲ ποιήσας πρὸς
βίλημα, neque feceris secundum vo-
luntatem ejus. Gal. 2, 14. πρὸς τὸν ἀ-
λήθειαν, juxta veritatem, seu sicut ve-
ritati Evangelicae convenit. 2. Cor. 8,
10. πρὸς ὃ ἵσταμαι, congruenter ad id,
quod fecerit. Adversus, contra, Eph.
6, 11. πρὸς τοὺς μηχανήμας, adversus arti-
fices machinationes, adversus autem
Act. 23, 30. λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν οὖν
ut quae habent adversus eum, dicant a-
pud te. Act. 26, 14. πρὸς κίρην, con-
tra te. Luc. 20, 19. πρὸς αὐτοὺς
τὸν παρρησιολογῶν εἶπεν, contra illos pa-
rabolam

tabulam dixit. Hebr. 12, 4. πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιστοὶ, adversus peccatum decertantes. circiter, Luc. 24, 29. πρὸς ἰατρικὴν ἐστὶ, circiter versam est, ad versam est. Ex, Eph. 3, 4. πρὸς ὁ δυνάμεθα νοῦν, ex q̄bo potestis intelligere. De, πρὸς Heb. 1, 7. καὶ ἰδοὺ πρὸς τὴν ἀγγελίαν λέγει, propter quod angelis quidam dicit. Heb. 4, 13. πρὸς ὃν ἡμῶν λόγος, de q̄bo nobis est sermo. Propter, Matth. 19, 8. πρὸς τὴν ἐκλογὴν υἱῶν ἐκτελεσθῆναι, propter duritiem cordis vestri permittit. Cum, Rom. 8, 18. πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν, cum futura gloria collata. Abel ab. 2. Cor. 13, 7. ἀρχομεν πρὸς τὸ θεόν, opto enim a Deo. Eventum notat. 1. Job. 5, 16. ἀμαρτία πρὸς θάνατον, peccatum ad mortem. Finem, Luc. 14, 32. Ἐ. c. 19, 42. τὸ πρὸς εἰρήνην, q̄ba ad pacem spectant. Luc. 14, 28. εἰ ἔχη τις ἀκροπολιν, utrum habeat, q̄ba ad ejus (turris) perfectionem requiruntur. Rom. 15, 2. πρὸς οἰκοδομὴν, ad edificationem. tempus, 1. Cor. 7, 5. πρὸς καιρὸν, ad tempus. Hebr. 12, 10. πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, ad paucos dies. Dativum casum indicat, sicut etiam praepos. eis, de q̄ba supra, exprimens Hebraicum γ, articulum dativi casus. Luc. 1, 73. ἄμωσι πρὸς ἄβραάμ τὸ πατέρα ἡμῶν, pro ἄμωσι τῷ ἄβραάμ, juravit Abrahamo patri nostro. ibidem v. 80. πρὸς τὸ ἰσραὴλ pro τῷ ἰσραὴλ. Heb. 9, 20. ἵς ἐνετείλατο πρὸς υἱᾶς (pro υἱῶν) ὁ θεός, q̄d mandavit vobis Deus. Eleganter cum infinitivo construitur, ad notandum gerundium in dam. Matth. 5, 28. πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ad concupiscendum eam. Eph. 6, 21. πρὸς τὸ δοῦναι υἱᾶς ὑμῶν, ut possitis stare. Non enim dicimus Latine ad possendum stare. Luc. 18, 1. πρὸς τὸ εἶναι προσέχοντες, ed spectantem, q̄d

oporteret eos orare. Sape idcirco deficit. Luc. 10, 40. μόλις ἔτι κατεῖπεν Ἀλκονίην, pro πρὸς τὸν Ἀλκονίην, me solam reliquit ad ministrandum. Luc. 14, 31. βασιλεὺς πορεύσασθαι συνεκαλεῖν (pro πρὸς τὸ συμβαλεῖν) ἑτέρω βασιλεῖ εἰς πόλεμον, rex proficiscens ad committendum praelium adversus alium regem. Luc. 18, 10. ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι (pro πρὸς τὸ προσεύξασθαι) ascenderunt in templum adorandum. Scil. Infinitivus cum verbis motum ad locum significantibus vim habet prioris (supini Matth. 11, 7. τί ἐξέλθῃς εἰς τὴν ἐρημον ἠεὶ σκεῖς; Quid exis visum in solitudine? Matth. 10, 34. εἰ μὴ ἔλθῃς ἐμὴν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχην, non veni missum (ut mitterem) pacem, sed gladium. Rom. 15, 12. ὁ ἀνίστασθαι ἀρχὴν τῶν ἰδίων, q̄ba exsurgit ad imperandum gentibus. ἀρχὴν pro πρὸς τὸ ἀρχεῖν. Eadem Syntaxis etiam in verbis passivis elegans est. Matth. 20, 28. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, ἀλλὰ ἵνα ἁγιάσῃ, filius hominis non venit, ut sibi ministraretur, sed ut ministraret.

† ΠΡΟΧΟΡΟΣ, υ, ὁ, Prochorus, nomen diaconi ex πρὸς ante ἔχοντος, υ, ὁ, chorus, chorea, hoc est, expeditus, paratus, q̄si in choreā praeit, seu q̄si chorum ducit, praesultor. Act. 6, 5.

ΠΡΥΜΝΑ, υς, ὁ, puppis, idem q̄d καὶ πρυμνὴ, extrema navis pars. ἢ πρυμνός, υ, ὁ, extremus, a, um. Marc. 4, 38. καὶ ὡς αὐτὸς ἐστὶν ἐν τῇ πρυμνῇ, ἔτι ἵππερ ἐν τῇ πρυμνῇ, et ipse erat in puppi. πρυμνός ex πρύς finis ἔστω, maneo. Vide etiam Act. 27, 29, 41.

ΠΡΥΜΝΗΣ, υς, ὁ, gubernator in puppi sedens.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, praefectus, rector, administrator, Sap. 13, 2.

πρωταίους κόσμους ἡμεῖς ἐνόμισαν, recto-
res mundi Deos putaverunt. Vel quasi
πρωτότης, ut sit proprie frumentorum
præfatus; vel à πρώτῳ.

Πρωταύω, sum πρώταις, ago πρώ-
ταιν, rego, moderor, administro.

Πρωταγεία, αἰ, ἡ, dignitas seu pote-
stas prytanica. Decem erant tribus
Athenis, quibus hæc dignitas collata.
Ex illis itaque tribus una quotannis
fuit πρωταγούσα seu munere pryt-
anico fungens.

Πρωταεῖος, ὁ, locus Athenis, ubi
alebantur publice bene de republica
meriti, lucente ibi Veste perpetuo i-
gneo. Leges & instituta Prytanici,
nec non sobriam convivandi ratio-
nem; πῶν οὐ πρωταγείᾳ σιτηδίων
exponit Athenæus, Deipn. Lib. 4, 13.
pag. 149. seq. Adde Animadv. Ca-
sauboni, pag. 420. 993. quæ nullam
fuisse olim Græciæ urbem contendit,
quæ suam non habuerit πρωταεῖον,
i. e. locum, ubi ignis perpetuus Vestæ
πρωταγούδι sacer servabatur. Sed fe-
cit splendor Athenarum, ut ejus urbis
Prytaneum alia omnia obscura &
pene incognita redderet, Prytaniciqve
res & nomen proprium Atheniensium
putaretur.

ΠΡΩΪ mane. Adverbium tem-
poris. German. früh. (ὅψι vespere.)
Matth. 16, 3. ὡς πρωΪ (λίγην) & ma-
ne dicitis. Matth. 20, 1. ἐξ ἡλίου ἀνα-
τολῆς, exiit cum prima luce. Home-
rus: ἄμ' ἡοὶ φαινομένη, hoc est, prima
luce, summo mane. Marc. 1, 35. ὡς
ἔνυχον λίαν, mane valde multa nocte,
hoc est, quum nondum noctescere desi-
isset. Marc. 13, 35. ἢ ἀλεκτρυονίαις,
& ὡς, an in gallicinio, an mane.
Marc. 15, 1. ἡμεῖς ὡς, verbotenus
ad ipsum mane, hoc est, primo dilu-
culo sequenti diei. Marc. 16, 2. λίαν
ὡς valde mane. Act. 28, 23. ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμεῖς, à mane usque ad ve-
esperam.

ΠρωΪα, α, οἱ, matutinus, a, um.

ΠρωΪα, αἰ, ἡ, subaudi ὥρα matuti-
num tempus. Accipitur substantivè.
Joh. 18, 28. ὡς ὡς, erat autem
mane. Matth. 21, 18. ὡς ὡς ὡς ὡς
γὰρ εἰς πόλιν, mane autem revertenti
in urbem, pro ὡς ὡς ὡς ὡς. Vel ὡς
ἡμεῖς ὡς ὡς ὡς, quæ verba leguntur
Matth. 27, 1. quum autem mane esset.
Joh. 21, 4. ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς, ma-
ne verò jam exorto.

ΠρωΪα, α, οἱ, matutinus, a, um.
Jac. 5, 7. ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
pluviam matutinam & serotinam.
Hebr. וְיָקִיץ וְיָקִיץ, quæ vi-
dentur opponi pluvii meridiana, quæ
ut plurimum noxie sunt. Alii tamen
per matutinam (prout ipsa Hebræa
innuere videntur) intelligunt pluvii-
am, quæ paulò post sementem decidit:
per serotinam vero, quæ effuso humo-
re augescunt & maturascunt segetes
paulò post metenda. Hebr. וְיָקִיץ
est jacere, וְיָקִיץ verò demetere, de-
secare.

ΠρωΪός, ὁ, ὁ, matutinus, a, um.
Apoc. 2, 28. δώσω αὐτῷ τὸ ὄνομα
τοῦ ὡς, dabo illi stellam matutinam,
hoc est, concedam illi gloriosam resur-
rectionem, ubi corpus ejus instar stellæ
matutina fulgebit. Conf. Dan. 12, 3.
Scripti (ut hæc ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
propter juniores) vocem Latinam ma-
ne sine accentu, quia pro nomine ha-
beo. Est nomen ἀλκίον, ut Mari-
torum mane. Persius, clarum mane.
Plaut. à mane ad vesperam. Est verò
mane prima pars diei post tenebras
noctis.

ΠΡΩΪΑ, αἰ, ἡ, prora, Act. 27, 30.
dicta est πρυγὴ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
dando, quasi πρυγὴ contrā actē πρυγὴ
alii

1385 ПТА ПТЕ ПТО ПТО 1386
alii malunt à se ante & p̄a suo: A werden. proprie dici de eq̄is tradit
unde est

Πρωτεύς, ὁ, ὁ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ, ὁ,
 qbi proram regit. sicut peruenit ὁ
 κυβερνήτης, qbi puppim curat.
 Π. Τ.

ΠΤΑΙΩ, impingo, Jac. 3, 2. πολ-
λα γὰρ πταίωμεν ἅπαντες, *sapè enim*
impingimus omnes. Fut. πταίω. Jac.
2, 19. πταίος δὲ εἰναι, *impingerè verò in*
αὐτο. aor. 1. ἐπταυσε, *impégi*. Rom.
11, 11. ἐπταυσαν; *Num impege-*
run? hall

ἐκλαύω, 2 Macc. 14, 17. cado, inter-
cido, Sir. 2, 8. & μὴ κταίσῃς ὁ μισθὸς
ὑμῶν, nequaquam intercideris merces
vestra.

Παῖτα, τῷ. ἔ. lapsus, error.

Arctus ⑤, 8, 6, 4, 2, 1, 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 8

ΠΕΡΝΑ, ns, n, calx pedis, Job.
13, 18. ἐκπῆρα (aor. 1. act. indic.) ἐκ-
πῆρα τὴν πῆραν, sustulit adversus me
calcem suam.

ПТЕРΥΕ, γω, ἡ, ala, *Matth.*
 23, 37 q̄vater legitur in N. Test. De-
 ribatur à πτεγῆ, ἡ, ἔ, ala, q. per syn-
 copen dictum pro πτεγῆ, à verbo πί-
 ττω, volo, de q̄vo verbo supr.

Signaves velo πρὸς dicuntur; & homo dicitur πρὸς ἐνιδί, spe & gaudio exultare, per metaphoram.

Ανατίσθης, alatum facio. *Metaphor.* excito quempiam ad agendum; animum addo, in spem erigo. *Sir.* 34, 1.

Παράθυρον, α, ἑ, pinna ædificii,
Matth. 4, 5. Luc. 4, 9.

ΠΤΟΕΩ, α, terrefacio. (à πέτω, pro qđo usitatus est πέτω, cado, qđando ita aliquem terreficamus, ut animus ejus concidat, seu qđemadmodum Homerus loquitur, ut in pedes decidat) πτίνω, σκύνω, perterrefio, consternor, πτοέω, terreri, pavesceri, seu

verden. propriè dici de equis tradis
Joh Pifc. in 1. Pet. 3, 6. Luc. 21, 9. καὶ
πλῆθυνε (1. plur. aor. 1. pass. subj.) ne
expavescite, ne confternimini. Luc.
24, 37. πλῆθυνετος ὁ καὶ ἐκφοβοῦσθε
αὐτοὶ, territi verò & expavescati.

Πέντης, εως, ἡ, consternatio, ι.
Pet. 3, 6.

Πήσσω, *item* πτώσσω, *poëtice* pro
πτύσσω, *trepido*, *oberro mendicans*.

καταπνέσω, consternor, perterre-
 fio, f. καταπνέω, Sir 32, 18. ἔ κατα-
 πνέξῃ φόβον, non consternabitur me-
 tu. παρά τὸ πτώσω derivatur

Παζός, ή, ον.

Πτωχός, ὁ, ὁ mendicus, pauper,
humilis, Matth. 5, 3 οἱ πτωχοὶ τῷ
πνεύματι humiles animo idem quod
ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ. πτωχός n. ex He-
braismo respondet Hebræo עני conf.

Prov. 3, 34. 1. Pet. 5, 5. Sic Pf. 69,
 33. LXX. *Verterunt* ἡ ⲓⲛⲁⲓⲛⲓⲁ ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ
 xol. *Santes* Pagn. humiles. πτω-
 χῆ; ἡ; ἡ; egena, Marc. 12, 42. ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ
 πτωχῆ; *vidua pauper*. Gal. 4, 9. ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ
 ἡ ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ ἐν τῇ ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ
 (accus. pl. g. n.) ⲛⲓⲁⲓⲛⲓⲁ; *quomodo*
conversit vos *retorsum* ad *impotem-*
tia ἡ egena *elementa*?

Πτωχός, pauper sum, mendico.
2. Cor. 8. 9. δι' ἡμῶν ἐπλούησεν, (a. i.
αἰ. indic.) πλούησεν ὡς, propter
nos pauper fuit, quāvis dives ef-
fet.

Πτωχεία, αε, ή, paupertas, inopia,
2. Cor. 8, 2. 9. Αποκ. 2, 9.

† ΠΤΟΛΕΜΑΪΣ, Πτολ., 4, Pto-
lemais idis, civitas judææ maritima
prope montem Carmelum, quæ quon-
dam à quodam Ptolemaeo sic dicta fuit.
Αβ. 21, 7. 1. Macc. 5, 17. Derivatur
à nomine πτόλις, 4, 8, 4, bellum, po-
tèstè pro πτόλις. Sic dicitur πο-
τις, 4, 8, 4, bellum, potèstè pro πτόλις.

τίς πτόλις pro πόλις. Ptolemais ergo i-
dem valet q̄d bellatrix. Vel nomen
acceptis à Ptolemaeo, q̄d nomen belli-
cosum, seu bellipotentem significat.
Strabonib. ἡ Πτολεμαῖς μετὰ πόλιν ἢ
αἰκὴν ἀνοικαζον ἀπὸ τῆς πόλεως, Ptolemais
magna est civitas, q̄d iam impetum vo-
cassent primum.

ΠΤΥΡΩ, terreo, (ortum à πτύω,
ᾧ, vide paulò ante ejus ἵτοιμος, q̄d an-
do ita aliquem territamus, ut animus
in pedes condat, prout Homerus scri-
bit ἰλιάδ. ο. 280. τῆρβυσσας, πῶσιν δὲ
πυρρὴ ποτὶ κῆπτοις θυμός, trepida-
turus, omnibus enim in pedes decidit
animus. Proprie de equis consler-
natus dicitur. Diodorus lib. 17. πολλὰ
τῶν ἀρμύων, πυνυγόμενοι τῇ ἵππων
ἐκτρέφον, multi corrus conslernatis e-
q̄is evertuntur.) pres. pass. πτύε-
μαι terreor, percellor, Phil. 1. 28.
καὶ τὸ πυνυγόμενοι εὐ μὲν δὲ, na per-
cellim in uillare.

ΠΤΥΣΣΩ, complico. Fut. πτύ-
ξω. Prat. πύπτεχα. aor. 1. ἵπτεχα.
Luc. 4, 20 καὶ πύπτεχα (part. aor. 1.
aēt.) τὸ βιβλίον, & q̄dum plicuisses li-
brum.

Ἀναπτύσσω, explico, evoleo, a-
perio. aor. 1. aēt. ἀνῆπτεχα, explica-
vi, Luc. 4, 17. Verbum hoc referen-
dum est ad ejus temporis morem, q̄d
libri non erant distinctis foliis com-
positi, uti nunc sunt, sed in formam
cylindri convoluti. Hinc librum La-
tini nominantur volumen, & Hebraei
ספר, à פתח volvere. plura
lege in voce κεφαλῆς & ἑλίκων.

ΠΤΥΩ, spuo. Fut. πτύω. Prat.
πύπτεχα. aor. 1. πύπτεχα. Job. 9, 6. ἔ-
πτεχε χαμαί, spuit in terram.

Πύσσω, τῶ, τῇ, sputum. Job.
9, 6.

Πύσσω, &, &, venti abrum (Bursi-
schaußel) q̄d frumentum ex una par-
te arca in oppositam projicitur, ut glu-
ma & frumenti retrimenta à fru-
mento separantur. Et proinde & πύσσω
distingvendum est à nomine λικω, &
πύ, vannus, etne Banne, conf. suprā
λικω, &, &, Matth. 3, 12.

Εκπύω proprie exspuo, per mta-
phoram contumeliosè rejicio. aor. 1.
ἐκπύτω. Gal. 4, 14.

Εμπύω, inspui. Marc. 14, 56. ἡ-
ρώδης πύσσω ἐμπύων αὐτὸν, caperunt
q̄dādam inspuiere in eum. Fut. ἐμπύ-
σω. a. 1. aēt. εἰμπύσω, inspui, Matth.
26, 27. εἰμπύσω (3. plur. aor. 1. aēt.
indic.) εἰς τὸ πρὸς ὄψιν αὐτοῦ, tunc in-
spuerunt in faciem ejus. Fut. 1. pass.
ἐμπύσσωμαι, &, &, &, confuar. Luc.
18, 32.

ΠΤΩΧΟΣ vide in πτωχ.
† ΠΥΘΩΝ, αὐτῶ, &, Pytho. Sic
Caldus fuit Apollo, εὐαγγέλιον μακρόν
demonium vaticinans πύσσω τὸ πύσ-
σω, q̄d responsa daret interroganti-
bus & petentibus. Q̄dī talem spiri-
tum habebant, dicebantur ἱερεῖς πυ-
θῶν, ventriloqui. Act. 16, 16. puella
habens spiritum Pythonis, hoc est, A-
pollinis, demonii satidici. Vide πύ-
σσω.

ΠΥΚΑ, ad. dense, spisse; accu-
ratè, prudenter.

Πυκνέω, denso, stipio; munio;
coopero, 3. Macc. 4. ἡ πυκνὴ πόλις
& πυκνὴ πύπτεχα, senum mul-
tudo canitè coopersorum.

Πυκνός, &, &, densatio, densi-
tas.

ΠΥΚΝΟΣ, &, &, creber, &, um;
1. Tim. 5, 23. πυκνὴ ἀδελφείκη, crebra
agritudines. πυκνὰ, adverbialiter,
crebro, Luc. 5, 33. ἡσυχάζοντες πυκνὰ
jejunant crebro.

ΠΥΔΗ, &, &, porra. Matth. 7, 13.

ῥατὴν ἢ πύλην, lata porta. ibid. 6. A
 14. πύλη στενὴ, porta est angusta. Scil.
 αὐτὴ ἢ πύλη ἔσθ' ἡ, hac est porta.
 cali. Gen. 28. 17. Matth. 16. 18. πύ-
 λην αἰῶνος portae inferni, Hebraismus,
 hoc est regnum diaboli, ad quod per-
 tinent omnes Ecclesiae adversarii, quod
 sunt semen antiqui serpentis. Pau-
 lus 2. Cor. 4. 10. ὁπλοῦματι, mun-
 itiones vocat. In portis olim erant
 curia. Intelliguntur ergo Satanae &
 asecularum consilia & machinatio-
 nes.

Πυλῶν, ὠκυ, ὁ, atrium, vestibulum.
 Luc. 16. 20. περὶ τὴν πυλῶνα, ad
 vestibulum. Act. 10. 27. ἐπὶ τὴν πυλῶ-
 να, prope vestibulum. Act. 12. 14. πρὸς
 τὴν πυλῶνα, ante vestibulum. item
 πυλῶν, ὠκυ, ὁ, porta Apoc. 21. 21. Hinc
 sunt multa composita:

Ἀμφίπυλῶ, utrinque portas ha-
 bens.

Ἑπτάπυλῶ, septem portas ha-
 bens.

Ἑκατόπυλῶ, centum portas ha-
 bens, &c.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, percontor,
 sciscitor, h. e. scire cupio, Act. 10. 29.
 imperf. ἐπυνθηνόμην, u, m, percon-
 tabar, Matth. 2. 4. ἐπυνθίστητο πρὸς
 αὐτῶν, percontabatur ab iis. Act. 4. 7.
 ἐπυνθίστητο, percontabantur. Fut.
 ἐπυνθήσω, percontabor, à verbo πύ-
 θωμαι, aor. 2. med. ἐπυνθήσω, percon-
 tatus sum, Joh. 4. 52. ἐπυνθίστητο ἐν πύ-
 λιν, percontatus itaque est ab iis. in
 aor. 2. med. inf. πυνθίστα, percontari,
 diligenter inquirere, Joh. 13. 24. νύχ-
 ῳς πυνθίστα pro ἔπυνθίστα, innuit
 ergo, ut percontaretur. part. aor. 2.
 ἐπυνθήσας, percontatus, Act. 23. 34.

Πύθων, ὠκυ, ὁ, pytho, divinator,
 quod de rebus dubiis & perplexis inter-
 rogabitur. Act. 16. 16.

ΠΥΞ, Adv. pugno. Sic λαξ, calce.

Πυγμή, ἡ, ὁ, pugnus, pugilatus.

Marc. 7. 33. πυγμῇ, hoc est, crebro,
 sedulo, enixe, ubi πυγμῇ adverbiali-
 ter capitur, sicuti κύκλῳ, in circuitu,
 περιήρπασα, palam, & apud Homerum
 σπαρῇ, tacite &c. ducta metaphora
 à pugilum pugna, quae dicitur πυγμῇ.
 In hac enim crebro & magno cum mo-
 limine pugni jactantur, ut superiores
 evadant. Significat etiam mensuram
 cubiti, unde dicti sunt

Πυγμαῖοι, pulilli homines, q. d.
 cubitales.

Πύκτης, u, ὁ, pugil.

Πυκτεῖον, pugilem seu athletam
 ago, 1. Cor. 9. 26.

Πυκτεῖον, u, ὁ, palaestra, locus, ubi
 pugiles se exercent.

ΠΥΡ, g. n. ignis. (Germ. Feuer)
 Hebr. 12. 29. Genit. πυρός.

Matth. 5. 22. Dat. πυρὶ, Matth. 13.

40. πυρὶ κατακαίεται, igni comburi-
 tur. Accus. πῦρ, ignis miraculosus

Act. 7. 30. Luc. 17. 29. ἔβρεξε πῦρ,
 pluit ignem. Per metaph. Hebr. 12.

29. ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ κατακαίει, Deus
 noster est ignis consumens. Spec-

ies illa, quae Spiritus Sanctus visibili-
 ter Apostolis illapsus erat, vocatur

ignis. Matth. 3. 11. in specie ignita-
 rum linguarum appariturus Act. 2. 3.

quae apparitionis ejus indicatur vis &
 efficax operatio in animis credentium.

Afflictio. 1. Cor. 3. 13. τί ἐργὸν ἔστι
 δοκιμῶν, opus ignis probabit, quae eo-

dem sensu vocatur πύρωσις, vide pan-

is infra. poena aeterna vocatur πῦρ
 αἰσθητοῦ, ignis inextinguibilis. Matth.

3. 12. ἔστι πῦρ αἰῶνιον, ignis aeternus.
 Matth. 25. 41.

Πυρρὸς, ὠκυ, ὁ, pyra, rogos, bustum,
 strues lignorum accensorum. Act. 18.

2. ἀνάψας, ἔστι πυρρὴ, accensa enim
 pyra.

Pyramis, ἰδὲ, ἡ, pyramis, moles A maxima, ex lapidibus quadratis ē latior in acutum tendens; dicta ab ignis similitudine, q̄si surgens latior in acutum definit, 1. Macc. 13, 28.

Πυρρὸν, ἡ, ἡ, igniarium; it. thuribulum, Sir. 50, 9.

Πυρεῖς, ἡ, ὁ, febris, Matth. 3, 31. ἀφῆκεν αὐτῷ πυρετὸς, dimisit eam febris.

Πυρεῖνον, ἡ, ἡ, febricula.

Πυρεῖσιν ὁρῶν, febricito, Matth. B 8, 14. πυρεῖσιν, febricitantem. Marc. 1, 30. ἡ πυρεῖς Σίμωνος κατέκειτο πυρεῖσιν, socrus Simonis decumbabat ex febre.

Πυρεῖς, ἡ, ὁ, igneus, a, um. Apoc. 9, 17. Dicitur ὅτι πυρεῖς, ἡ, ὁ, idem. Sir. 48, 9. ἐν ἀρῶνι ἰππῶν πυρεῖων. In curru equorum igneorum. Sed

Πυρεῖς, ἡ, ὁ, triticeus, est ὁ

Πυρεῖς, ἡ, ὁ, triticeum, frumentum; C quod dicitur q̄asi πυρεῖς pro πυρεῖς, ὁ πυρεῖς, semino, perf. med. ἰσῶ-
γα.

Πυρεῖς, ὁ, igni injecto uro, accendo. πυρεῖται, ὕμῃ, uror, aideo, 1. Cor. 7, 9. κρείσσον γαμήσαι ἢ πυρεῖσθαι, satius est matrimonium contrahere, q̄uam uri, hoc est, impuris cogitationibus conscientiam ledere. Metaph. 2. Cor. 11, 29. πυρεῖται, uror, hoc est, molestiam expior. Præter, perf. πύρωται, accensus fui, Eph. 6, 16. βέλη πεπυρωμένα tela ignita, exploratus fui igni, Apoc. 3, 18. χρυσὸν πεπυρωμένον ἐν πυρὶ, aurum exploratum, igni.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, ἡ, igneus, ignitus, Sir. 43, 4.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, exploratio, quæ fit per afflictionem tanquam per ignem. Metaph. 1. Pet. 4, 12. Conf. 1. Cor. 3, 15. incendium, Apoc. 18, 9.

Πυρεῖς, ἡ, ὁ, rufus, Apoc. 6, 4. ὁ c. 12, 3.

Πυρεῖς, ὁ, rubeo, Fut. ὦ. Perf. ἔμ. Matth. 16, 2.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, ardens, fervidus, arduus.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, incendio, inflammo.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, incendio, inflammo, ex ardesco. 2. Macc. 7, 3, 4.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, incendio, inflammo, incendio.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, ἡ, ignitus.

Πυρεῖς, ὁ, incendio, cremo. Fut. ὦ. aor. 1. ἰνπυρεῖται. Cantic. 3. πυρεῖς. 5. 24. Pass. ἰνπυρεῖται, incendio, cremor. Perf. ἰνπυρεῖται. aor. 1. ἰνπυρεῖται. Sir. 8, 10.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, incendio.

Πυρεῖς, ὁ, incendio, inflammo, metaph. instigo, impello, 2. Macc. 14, 11.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, incendio, incendio, fol-
lis, quo ignis in cineribus latens suscitatur.

Πυρεῖς, ὁ, ignem sopitum, carbonemque cineribus obrutos accendo. Svidas, ἀναζῆν πυρὶ, b. e. reviviscere facio. idem: ἰνπυρεῖται, incendio, ὁ, ὁ, ἐν πυρὶ ἀνιχνεύει, proprie est ex exigua scintilla flando magnam accendere flammam.

Πυρεῖς, ὁ, proprie est ignem cineribus conditum folle aut flatu suscitare, ut redardescat. rursus accendo, ὁ, per metaph. exuscito. 2. Tim. 1, 6. 1. Macc. 13, 7.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, ὁ, πυρεῖς, turris, Burg. Matth. 21, 33. Luc. 13, 4.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, barba, q. πῶς ὁ, herba fruticans in mento. 3. Esd. 8, 71.

Πυρεῖς, ὁ, ὁ, barbatus, q̄i est magna barba.

Πωγωνίτης, ὁ, idem; Job. E-
pith.

Πωγωνοτροφία, ὡ, barbam nutrio.
Ex πάγων ὁ τρώω.

ΠΩΛΕΩ, ὡ, proprie pro pullo, (q̄vi
Græce dicitur πῶλῳ) aliud q̄vispiam
accipio. Sic ἀρνιόων proprie dando
ἀρνία, agnos, aliud q̄vispiam recipio,
q. d. agnoscis res alias permuto. Sic ὁ-
νία vel ὄνιμι juvo, ὁνὶ ὁνί ab asino,
derivari q̄vidam existimant, q̄vod in
pœoribus veterum divitiæ ὁ commercia
consisterent, pecunia usu nondum
reperito, q̄vam ipsam ἀpecudibus di-
ctam fuisse conjiciant. Per syn.
spec. vendo, Matth. 13, 44. imperf.
ἀλ. ἐπώλῳ. Fut. ἴσω. Perf. πτωλῶκα.
aor. 1. ἐπώληκα, Act. 5, 1. aor. 1. ἀλ.
ἐπώληκα, ai. s. aor. 1. ἀλ. imper. πώ-
λητον ἀπὸ. in 2. pl. πώλησάτε. aor. 1.
ἀλ. inf. πωλῆσαι. πωλόμεναι, ἔμμεναι,
vendo, 1. Cor. 10, 25. Luc. 12, 6. pro
q̄vo verbo in N. T. sæpius legitur πω-
τῶμαι. Relata sunt πωλῆν sive πω-
τῶσαι, ὁ ἀγροφῶν, vendere ὁ e-
mere. Apoc. 13, 17.

Πωρυγοπώλης, ὁ, mulier, q̄væ
purpuram vendit, Act. 16, 14. à ma-
sculino πωρυγοπώλης, ὁ, purpura-
rius. πώλην in fine pro πωλῆτις, ὁ, ὁ
venditor, κατ' ἐνφωνίαν. Sic

Βιβλιοπώλης, ὁ, q̄vi libros ven-
dit.

Οἶνοπώλης, ὁ, q̄vi vina vendit.

Οἶνοπώλις, ὡ, vinum vendo.

Οἶνοπώλιον, ὁ, taberna vinda-
ria.

Κρεωπώλης, ὁ, lanus, carniū
venditor.

Κρεωπώλιον, ὁ, macellum, lanie-
na (1. Cor. 10, 25. Latino nomine Græ-
ce dicitur μακελῶν, ὁ, ὁ.)

Κρεωπώλις, ὡ, carnes vendo.

ΠΩΛΟΣ, ὁ, (Egyp. à πῶα her-
ba ὁ ὠχραῖος salis.) pullus, Matth.

21, 2. πῶλῳ ὄνι, pullus asini, Job.
12, 15. Hinc ortum est verbum πω-
λῶ, ὡ, de q̄vo vide paulo ante.

ΠΩΡΟΣ, ὁ, cœcus. (q. πῶρος
mutulus) πῶρος, ὁ, luctus. (ab Heb.
ᾤεσθαι frangi, rumpi.)

Ταλαιπώρος, ὁ, miser, a, q̄vafi
τλῶν τ' πῶρος, ferens luctum, pro
q̄vo Latini dicunt, luctuosus, q̄vi est
in luctu, Rom. 7, 24.

Ταλαιπωρία, miseria, infelicitas.
Rom. 3, 16. τῶν ταλαιπωριῶν, h. e. plurali-
ter legitur Jas. 5, 1.

Ταλαιπωρία, ὡ, sensu miserie tan-
gor. Jas. 4, 9. ταλαιπωροῦσθε (2. plur.
aor. 1. ἀλ. imper.) καὶ πειθήσεται, sen-
su arumna tangimini ὁ lugeat. πῶ-
ρος, ὁ, significat etiam callum,
hoc est, carnem in manibus pedi-
busq̄ve, q̄væ ex laboribus obdu-
ruit.

Πωρῶ, ὡ, callum obduco, obdu-
co. F. ὠρω. P. πτωρῶκα. Job. 12, 40.
Per metaph. ut plurimum transfertur
ad mentem obstinatam, ὁ pœnitere
nesciam. πωροῦμαι, ἔμμεναι, occalle-
scio, stupidus fio, item vecors sum, prout
accipitur Marc. 6, 52. ὁ καρδία αὐτῶν
πτωροῦσθαι, cor eorum stupidum erat,
hoc est, non intelligebat. Rom. 11, 7.
οἱ ὅ λῶνται ὁ πτωροῦσθαι, reliq̄vi vero
occalluerunt.

Πώρωσις, ὁ, induratio, Eph.
4, 18.

Ρ est litera ordine xviii. or-
ta ex Hebræo Resch, hoc est,
pauper, q̄via nimirum pau-
ci sunt, q̄vi hanc literam caninam ὁ
tremulam recte enuntiant. Arabi-
cum Ν re propius ad Græcam hanc
literam accedit, unde est, si inverteas,
Latinorum et. Græci pro re dicunt
ῥῶ rho. In numeris valet 100. Græci
εκατο

eam in medio solent duplicare, à qba
re Hebræi abhorrent. Rom. 4, 19. Σά-
ρα ex Hebræo רָחָב.

† PAA'B, רָחַב, Rachab. Nomen
hospita, civis Jerichuntis, qba explo-
ratores Josue tellio excepit, Jos. 2, 1.
Hebr. 11, 31. Hebr. רָחַב, qba vox
significat latitudinem, amplitudinem.
à radice רָחַב dilatari. in hipbil
רָחַב dilatare. Hinc etiam פָּא-
חָב dicitur Matth. 1, 5.

†† PABBI, Matth. 23, 8. Syriacè
רַבִּי Hebr. רַב multus, amplius.
item magister sic dictus, qdòd multa
polleat traditione. Joh. 1, 38. רַבִּי,
ò λήϊταρ ἱεροδότην, διδάσκοντα,
Rabbi, qdòd dicitur, si interpreteris,
magister. in plur. numero רַבִּי-
מַגֵּצִים. Jer. 43, 1. à radice רָבַב
multiplicari.

PABBI, Joh. 20, 16. &
PABBI, Marc. 10, 51. ejusdem sunt
significationis & originis.

PABDOE, פָּאָדוֹעַ, (παρὰ τὸ ἔξω
βασίλειον, à facile rundo) virga, 1. Cor.
4, 21. scipio, Matth. 10, 10. baculus,
Hebr. 9, 4. sceptrum, ad formam.
Hebrææ vocis רַבִּי, Heb. 1, 8. Apoc.
2, 27. severa & acerba reprehensio.
metaphora desumpta à pueris, qbi vir-
gis tedi solent. 1. Cor. 4, 21. Heb. 11,
21. καὶ ὡς παιδὶν ἐκείνους ἔκρινεν ὁ
κύριος αὐτοῖς (pro autē Bæoticè) & adora-
vit baculo innixus. In Hebræo rex-
tu est Gen. 47, 31. & adoravit Israël
ad caput læli רַבִּי הַמֶּלֶךְ
ubi 70. pro רַבִּי הַמֶּלֶךְ hammittà le-
gerunt רַבִּי הַמֶּלֶךְ hammaté.

PABDOE, virgis cado, Act. 16, 22.
PABDOE, virgulis, virgis cador, aor.
1. PABDOE, virgis fui cactus, 2. Cor.
11, 25.

† PAGAÏ, ῥαγαῖ, Ragau. Nomen
ἀδελφῶν viri, filii Pelégi, 1. Chr. 1, 25.
Luc. 3, 35. Heb. רָעִי Rehu, à nomine
רָעִי amicus. 2. Sam. 15, 37. Vel רָעִי
proximus, amicus. Prov. 17, 17. Vau
in fine est affixum. ex pronom. נָא
plenus affixum illud exprimitur Gen.
11, 3. Judith. 1, 8. ἐν τοῖς ὄρεσιν ἑσ-
ταῖα, in sinibus Ragau campum signifi-
cat circa Euphratem & Tigrim, testis
Ortelio.

B PAINΩ (à πᾶν suo. Germ. rñu
nen.) Fur. ῥανω perfundo.
Ἐπιῥανω, adspingo, 2. Macc. 1, 21.
ἐπιῥανω (aor. 1. inf. att.) ῥανω
adspingere sive respicere qba.

PAINΩ, ῥανω, stilla, gutta.

PAINΩ, ῥανω, adspersus, unde est

PAINΩ, aspergo, Heb. 9, 13. Fur.

PAINΩ, ῥανω, aspergo, pro qbo legitur

aor. 1. att. ῥανω. Heb. 9, 19. &

C mirum ῥανω ῥανω, & totum po-
pulum aspersit. Pers. pass. ῥανω
aspersus fui, Heb. 10, 22. ῥανω
ῥανω, Hellenismus, cordibus a-
persi.

PAINΩ, ῥανω, ῥανω, aspersio, Heb. 12,
24. 1. Pet. 1, 2.

†† PAKA, Syr. פָּקָא id est, in-
terprete Hieronymo lib.
2. contra Pelagianos καὶ οὐ, vagus,
vannus & absque cerebro. Sic Jud.
9, 4. & c. 11, 2. & 2 Sam. 6, 20. פָּקָא
vocantur ἀνδρες ἄνθρωποι, homines
vani, scurræ. Radix est Hebr. פָּקַע
in hipbil פָּקַע evacuavit, exhaussit,
deplevit. Alii derivant à פָּקַע
spuere, conspuere, ita ut פָּקַע notet
hominem καὶ οὐ καὶ consputum vel
conspuendum, hoc est, vilem & abje-
ctum. Si qbaras, qhomodo ergo dis-
ferat פָּקַע à seguente פָּקַע? Re-
spondeo cum Basilio M. in Definitio-
nibus:

tis & oblivioni tradamus. Est verò **A**bum. ῥῆμα & λόγον, pro eodem accipi patet ex collatione Luc. 20, 20. cum 26. ejusdem capituli. sermo Luc. 2, 50. αὐτὶ δὲ σιωπῶν τὸ ῥῆμα, ipsi non intellexerunt sermonem. Res more Hebraico, Matth. 5, 11. καὶ ἔπειτα πάντες πορεύσονται ῥῆμα, & dixerint quamlibet rem malam, seu quidvis mali. Matth. 18, 16. πάντες ῥῆμα, res tota. Luc. 1, 37. οὐκ ἂν ἂν ἔσται ἡ ἐκείνη ἡ ἐκείνη, non erit impossibilis apud Deum nulla res. Act. 10, 37. ὁ ῥῆμα ῥῆμα, res gesta. factum, Luc. 2, 15. ἰδοὺ τὸ ῥῆμα ἔσται τὸ ζῶντος, videamus factum istud. iustum, mandatum, Luc. 5, 5. ἐπὶ τὸ ῥῆμα ὅτι, ex tuo verbo iussu. Deut. 4, 13. τὰ δέκα ῥήματα, decem verba, hoc est, decem precepta. Et hinc Lex moralis dicta fuit à Graecis δέκα λόγους, 2. Cor. 12, 4. ῥήματα ἀρρήτων, verba, quae fari non licet.

Ἰνκρίω, q. d. subeffluo, sensum aut clam effluo, evanesco; it. clam me subduco, 3. Macc. 5.

Χείμαρρος, ὁ, torrens, q. χείμαρτος, ὁ, hyemis fluentium. Job. B 18, 1.

PEΩ, (ab ἵπῳ per aphoresin, sicut ab ἵπῳ est ῥῆμα, traho.) dico. Fut. ῥήσω. Prat. ῥήσω. & Atticè ῥήσω, dixi. Vide thema ἔγω. Job. 14, 29. τὸ ῥήσω ὡς ἡνὶ ῥήσω, nunc dixi vobis priusquam fiat. Job. 12, 50. καὶ ὡς ῥήσω μοι ὁ πατήρ, prout dixit mihi pater. Act. 18, 24. ὡς ῥήσω (2 plur. prat. att.) quae dixisti. Act. 17, 28. ὡς καὶ νυν ῥήσω, sicut & quidam dixerunt. 3. plur. Baotica extat Apoc. 19, 3. δόξα ῥήσω ῥήσω (pro ῥήσω) ἀλληλῶν, secundo dixerunt alleluja. Job. 4, 18. ἔτο ἄληθες ῥήσω, hoc verè dixisti. Prat. pass. ῥήσω, dictus fui. Luc. 4, 12. Hebr. 4, 7. ῥήσω (3 sing. prat. pass.) dictum est. Rom. 4, 18. καὶ τὸ ῥήσω, secundum id, quod dictum fuit. aor. 1. pass. ῥήσω, dictus fui, per ἱψίον in particula. Matth. 5, 21. ἡκούσατε ὅτι ῥήσω τῷ θεῷ, Helisenus, audivisti dictum fuisse à veteribus. Apoc. 6, 11. & c. 9, 4. penultima etiam regulariter per ῥήσω scribitur. Rom. 9, 12. ῥήσω αὐτῷ, dictum est ei. Sic part. aor. 1. ῥήσω, dictum, nunquam ῥήσω. Matth. 1, 22. ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥήσω, ut impleatur, quod dictum fuit.

ῥῆμα, τὸ, ὁ, verbum, Matth. 12, 36. πάντες ῥῆμα, omnes otiosum ver-

bum. ῥῆμα & λόγον, pro eodem accipi patet ex collatione Luc. 20, 20. cum 26. ejusdem capituli. sermo Luc. 2, 50. αὐτὶ δὲ σιωπῶν τὸ ῥῆμα, ipsi non intellexerunt sermonem. Res more Hebraico, Matth. 5, 11. καὶ ἔπειτα πάντες πορεύσονται ῥῆμα, & dixerint quamlibet rem malam, seu quidvis mali. Matth. 18, 16. πάντες ῥῆμα, res tota. Luc. 1, 37. οὐκ ἂν ἂν ἔσται ἡ ἐκείνη ἡ ἐκείνη, non erit impossibilis apud Deum nulla res. Act. 10, 37. ὁ ῥῆμα ῥῆμα, res gesta. factum, Luc. 2, 15. ἰδοὺ τὸ ῥῆμα ἔσται τὸ ζῶντος, videamus factum istud. iustum, mandatum, Luc. 5, 5. ἐπὶ τὸ ῥῆμα ὅτι, ex tuo verbo iussu. Deut. 4, 13. τὰ δέκα ῥήματα, decem verba, hoc est, decem precepta. Et hinc Lex moralis dicta fuit à Graecis δέκα λόγους, 2. Cor. 12, 4. ῥήματα ἀρρήτων, verba, quae fari non licet.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ῥῆσις, ὁ, dictum, sententia, prolata. Prov. 1, 6. ῥῆσις σοφῶν, dicta sapientum. & Prov. 15, 27. ἀνὴρ ὁ ῥῆσις σιωπῶν, cassorum verò dicta sunt gravia, hoc est, nihil in iis appareret levitatis.

ubi nemo contradicere potest, *Act. A*
10, 29.

Παρήσιας, αἱ, ἡ, pro παρησία, ὁ-
φιλίας ἵσταν, libertas dicendi, ubi si-
ne metu liberè omnia dicimus, nec
q̄d dicenda sunt, reticemus. Αἷ 4,
13. (ἢ) παρήσιας λαλεῖν, cum omni
libertate loqui, neminem reformida-
re, (sicut ipse Apostolus alibi Αἷ. 28,
31. per Αἷ. ἀκούτως, sine impedi-
mento, nullo volante, interpretatur.)

*A*d. 29. & c. 4. 18. 31. ἡ ἀποστολή πρὸς τὰς
2. Cor. 3. 12. uti evidentiā, q̄d
sensu vox hac etiam accipitur Marc.
8. 32. Job. 10. 24 liberat, q̄d*a liberi*
à labe neminem reformidamus. 1. Tim.
3. 13. opponitur probro & laqueo dia-
boli. 1. Tim. 3. 7. fiducia. Heb. 4. 16.
& c. 19. 31. παρηγοίε, palam, manife-
ste, Adverbialiter Joh. 7. 26. & c. 11,
54. ἐν παρήγοιᾳ, idem, Col. 2. 15. ζή-
τει ἐν παρήγοιᾳ εἶναι, Joh. 7. 4. γέ-
γρε (hoc est, studet) in omnium ore ef-
fe. evidenter, aperte, libere. Marc.
8. 32. καὶ παρηγοίᾳ τὸ λόγον εἰπάτω, &
aperte eum sermonem loquebatur.
Joh. 11. 54. αἰνεῖν παρηγοίᾳ αἰνεῖσθαι,
non amplius libere versabatur. Hel-
lenismus. Datidi saepe ponuntur ad-
verbialiter, ut δημόσια publice, ἰδιὰ,
privatim, σιωπῇ, tacite illud. i. 190.
Phil. 1. 20. ἐν πάσῃ παρηγοίᾳ, cum o-
mni libertate & c. Significat etiam
potestatem. Hebr. 10. 19.

Παῖρρησιζόμεναι, liberè loquor, *Att.*
9, 28. *Att.* 14, 2. παῖρρησιζόμενοι τὴν
κυρίαν, singularis syntaxis, liberè lo-
quentes fratri DOMINO. imperf. ἐ-
παῖρρησιζόμεναι, liberè loquebar, *Att.*
19, 8. aor. 1. ἐπαῖρρησάμεναι, α, ατ, *Att.*
9, 27. liberè locutus sum. aor. 1.
med. subj. παῖρρησιζομεναι, η, ηται.
Eph. 6, 10. part. aor. 1. παῖρρησά-
μενοι, *Att.* 13, 46. παῖρρησας, α, ε,
qui libertate in dicendo utitur.

Προφίτα (male alii accepta) prædi-
co. Eut. ἀποφύου. Præ. act. ἀποφύ-
ου. Matth. 24. 25. prædixi. Heb. 10. 25.
ἵνα ὁ ἀποφύινται (præ. act. inf.) pos-
sit aequam enim prius dixit. perf. πα-
σθέντες, part. ἀποφύοντες, prædi-
κῶν

Παρόρητος, σως, ἡ, vaticinium. He-
yodis.

Μεγαλοῤῥήμαν, αν^Θ, ο, orientat^{or}.

Μεγαλορρημονεύω, ὦ, grandibus ver-
bis me ostento, magna loquor & ja-
cto, superbè loquor, Judith 6, 17.
ὅσπερ ἐμεγαλορρημένον ἦν τὸ Ὀλοφέρνης, qd̄
enighe superbe locutus est Holofernes.

Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magnilo-
quentia, superba ostentatio.

Ἀπόρρητος, 8, 9, 10, 11, arcanus, silen-
tio suppressus vel suppressendus.

'Απορίηται, εν, τα, absurda. Sir.
13. 24.

Ἀρρητόν, α, ο, ἡ, καὶ τὸ Ἀρρητόν, in-
effabilis, ε, 2. Cor. 12, 4. καὶ ἡκιστα
ἀρρητὸν εἰρησῶμεν, Et audivis res, quas
fando explicare nemo potest.

† PHTION, s, g, Rhegium, ci-
uitas Siciliae maritima, viginti milia
passuum distans à promontorio Peloro.
Sic dicta, quòd terra motu ab Italia fue-
rit ab Italia, cui antea cohaerebat. Plin.
lib. 3. c. 8. à Greco themate phoson
rumbo, frango, id est velisse pro quo di-
citur iustitius exonymi. Fuit pueri. Præ-

† ΡΗΣΑ

† PHΞΑ, ῥῆ, ῥ, Resa, nomen vi-
ri Luc. 3, 27. Syriace נִרְסָא Rāsa, ᾱ
radice נִרְסָא asperit, stillavit. Et
contrāctē נִרְסָא, unde est Latinorum
ros. Resa ergo nomen accepit ab as-
persione.

PHΞΣΩ, (affine est Hebr. נִרְסָא
confregit) rumpo, frango, item e-
rumpo, Marc. 2, 22. ῥῥῥῥῥῥ, frangit,
cum Accus. pro qvo etiam dicitur

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, in pass. pres. B
PHΞΣΩ, rumpor, frangor, Matth.
9, 17. ῥῥῥῥῥῥ, rumpuntur. Fut.
PHΞΣΩ, frangam, rumpam. Præter. act.
PHΞΣΩ, pro qvo legitur aor. 1. act. ῥῥῥῥῥῥ,
fregi, allisi, Luc. 9, 42. ῥῥῥῥῥῥ
aor. 1. imper. PHΞΣΩ (Gal. 4,
27.) καὶ βόησεν, erumpe et clama. in
aor. 1. subj. Matth. 7, 6. καὶ ῥῥῥῥῥῥ
vultus, et dilacerent vos. aor. 2. act.
PHΞΣΩ, aor. 2. pass. ῥῥῥῥῥῥ. Eustath.
in illud. v. 137. καὶ ῥῥῥῥῥῥ
et περὶ αὐτοῦ, voluitur abruptus lapide,
scilicet ὁ πέτρα seu λίθος lapis, in-
finitivo PHΞΣΩ affine est Germanicum
verbum reissen. A perf. pass. ῥῥῥῥῥῥ
mey, dilaceratus fui, oritur nomen

PHΞΣΩ, τῶ, ῥ, ruina, Luc. 6, 49.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, panniculus, lacera
vestis, vestis detrita, rejicula, Matth.
9, 16.

PHΞΣΩ, εντῶ, ὁ, pannosus.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, seu ῥῥῥῥῥῥ, seu ῥῥῥῥῥῥ,
erumpo, dirumpo, frango.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, ἄδῶ, ῥ, abrupta seu
dissulsa: 2. Macc. 14, 46. ἐπὶ τῷ πέ-
τρῳ ῥῥῥῥῥῥῥ, super aliqua petra
prærupta.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, ὁ, ῥ, infractus.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, ὁ, ὁ, idem.

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, dirumpo. Fut. PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, aor. 1. PHΞΣΩ, Matth. 26, 65. PHΞΣΩ

PHΞΣΩ, ῥῥῥῥῥῥ, dirupit vestimen-
ta sua. part. aor. 1. PHΞΣΩ, legitur
Marc. 14, 63. Act. 14, 14. PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, dirumpentes vestimenta.
PHΞΣΩ, dirumpor. imperf. PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, dirumpebatur re-
te, Luc. 5, 6.

PHΞΣΩ, dirumpo, diffringo.
aor. 1. PHΞΣΩ, diffregi, Act. 16, 22.

PHΞΣΩ, illido. Luc. 6, 48.
PHΞΣΩ, ὁ περὶ τῇ οἰκῇ ἐκείνῃ
impegit correns rapidus in domum
illam. PHΞΣΩ, pro PHΞΣΩ. Sci-
licet propter ἀφῶνῳ ῥῥ duplicatur,
cujus licet ingeminatio in Hebraicis
litteris est κακοφῶν.

PIZA, πῆ, ῥ, radix, (per qvam
πῆ ῥῥ, vita fluit. Est enim radix
os plantæ) Matth. 3, 10. Luc. 8, 13.
PHΞΣΩ, ῥῥ, radicem non habent.
Marc. 11, 20. ἐν ῥῥ, radiceis.

PHΞΣΩ, ῥ, radico, f. aor. perf. PHΞΣΩ
C PHΞΣΩ, Str. 3, 23. aor. 1. PHΞΣΩ.

PHΞΣΩ, ῥῥ, radico, Eph. 3,
17. PHΞΣΩ, radicati. part. præter.
pass.

PHΞΣΩ, ῥ, eradico. Fut. PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, aor. 1. PHΞΣΩ, Matth. 23, 29.
PHΞΣΩ, (2. plur. aor. 1. act. subj.)
eradiceris. Matth. 15, 13. PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, (3. perf. fut. 1. pass.) eradicabi-
tur, ab aor. 1. PHΞΣΩ, Luc. 17, 6.
PHΞΣΩ, (aor. 1. pass. imper.) era-
dicator.

PIPTΩ, abjicio. Dicitur etiam
Attice ἐκπίπτω sicut pro γράφω, gra-
φῶ, scribo. Act. 22, 23. Fut. PHΞΣΩ.
Perf. PHΞΣΩ, aor. 1. PHΞΣΩ, Act. 27, 19.
PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, arma-
menta navis abiecit. Matth. 27, 5.
PHΞΣΩ, (part. aor. 1. act.) PHΞΣΩ, PHΞΣΩ,
projectis pecuniis Luc. 4, 35. καὶ PHΞΣΩ
PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, PHΞΣΩ, PHΞΣΩ,
sublimem humi stravisset. Præter. perf.
pass. PHΞΣΩ, Matth. 9, 36. PHΞΣΩ

ὁσεὶ ὠέβαται, ἀμνηστὶ, τανυστανοθε.
 Luc. 17, 2 ἔρριπται εἰς τὸν θάλασσαν
 abiecit fuerit in mare.

ἰ. πη. ἡς, ἡ, iactus, ortum à prae-
vito media ἔπικα, 1. Cor. 15, 52. ο
ἡν ὁφθαλμῶν, iactu oculi, Luc. 4. 5.
ἐν τῇ αἰῶνι in puncto temporis,
hoc est, momento. Vide in τῷ
πρᾶξιν ἐν αἰῶνι. Græci quæque di-
cunt ἀπαρῆ. Vide τῷ.

Римѣи, яѣтор, ꙗс. I, б.

² Ἀπὸρρίπω, abjicio, Act. 27, 43.

ἔκπιπιν, Atticè ἐκπιπίν, jacio, ejicio, projicio. *2* *Macc.* 10, 30. ἐξορ-
πίπιν (3. plur. imperf. ind. pro ἐξορ-
πίπιν) jaciebant.

καταρρίπτω vel καταρρίπτω, de-
icō, præcipito. Pass. καταρρίπτουαι,
Sap 17, 19. καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ καταρρίπτω-
ντος περὶ αὐτῶν, sonus horribilis præci-
pitatorum perarum.

Παρεκκλίνω, *bel'ō*, abjicio, projicio, 2 *Ματθ. 1, 16*.

Ἐπιρρίπτω, injicio, *Luc. 19, 35. a. 1.*
a. 1. ἔπιρριπτε, *1. Pet. 5, 7.*

† 'ROBOAM, o, Roboam, filius Salomonis, 1. Reg. 11, 43. Hebraeorum origine nomen est רבב עמ רחב רחב ham. compositum ex רחב dilatus fuit, & עמ populus, notatio nat' a'ntiphagon ex eventu. At ex parentum voto notatio erat ab effectu. Sperabant enim ipsum fore Augustum. Roboam idem est quod Augustus. Matth. 1, 7.

† ΡΟΔΗ, ης, ἡ, Rhode, *nomin*
puella. *Att.* 12, 13 sic dicta à Græco
nomine ῥόδον, ης, ἡ, rosa. Vel à ῥόδον,
ης, ἡ, quæ vox significat fructicem ro-
sas producentem. Vel ab insula
Rhodo, in qua est urbs et cognominus,
quæ videtur ita dicta, quod fructes
rosas producentes ibi inventa essent,
quum jacerentur ejus fundamenta.

*Sic amplissima & potentissima Berna
in Ubiandia Helvetiorum, ab urso
in venatione capto nomen accepisse in
historiis legitur.*

ῬΟΪΔΟΝ, *u, 6*, rosa, *q. ex p̄m* ἔ
 ὀδμῇ, *q̄bia ex ea fluit odor. Sap.*
2, 8.

'Pódh, ns bel' godh', ñs, ñ, frutex ro-
fas produçens.

'Pódi@, rosaceus.

'Podōcis, εἴδος, idem. Dicitur &
ῥόδος, ἢ ῥοδάκνως & ῥοδαγός, rosae
flos, roseus; speciosus.

† ΡΟΔΟΣ, η, η, Rhodus, Cy-
cladum insularum nobilissima, sita
in mari mediterraneo, olim Ophiu-
dia. Solinus auctor est, nunquam ibi
nubibus caelum ita obduci, quo minus
sol videri possit. Aurum Rhodi plus-
se ob insule felicitatem, centum Pin-
darus, ubi studia liberalium artium,
& inprimis oratoriae facultatis flore-
cerunt. In ea fuit admiranda magni-
tudinis colossus 70. cubitos altus, soli
dicatus, Ael. 21, 1.

ΠΟΨΟΣ, ὁ δὲ, *proprie* fridor
 sibili, ὁδὸς 1. 6. 320. πικρὴ δὲ ἔστι
 καὶ ὀξὺς πικρὰ πικρὰ πικρὰ, plurimo
 autem sibili ad montem egit pingui
 pecora. Tribuitur etiam sagittas val-
 lanti, fluctibus, & procelloso ven-
 to.

Ῥοιζίω, ὦ, strideo, stridorem edo.
 ροιζιόω, ὠναι, cum impetu & stridore feror, circumagor.

'Ραῖνον, cum fridore, Adv. 1.
 Pet 3. 10. ἐν ᾧ οἱ ἄγγελοι 'ραῖνον πα-
 ραδόνται, qvo die caeli cum fridore
 praeſtībunt.

POŹEKOΣ, 8, 96. *parba* *gura* *refereas* *malum* *Punicum*; *spha-*
rula. *A*

Poa, vel poia, n. s. n. malus Punicus.
vel malum Punicum. Sir. 45, 11.

††† РОМФЛІА, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 87

phæa, gladius. Accipitur proprie
 Apoc. 6, 8. ἀπικτείνω ἐν ρομφαίᾳ καὶ
 λιμῷ, trucidandi gladio & fame, per
 metaphoram acerbissimi dolores.
 Luc. 2, 35. οὐ αὐτῆς τὸ πνεῦμα δια-
 λόγεται ρομφαία, tuam ipsius ani-
 mam penetrabit seu trajiciet gladius.
 Symbolum vindictæ. Apoc. 1, 16. ρομ-
 φαία δις ὁμοῦ, ensis anceps, Apoc. 2,
 16. ἐν τῇ ρομφαίᾳ, in gladio. ibid. c.
 2, 12. τὸ πνεῦμα. Quidam de-
 rivant à πείρω, vergo, propendeo.
 Aliis melius à ρομφαίᾳ, ἢ, ensis, quod
 videtur esse à ραίω destruo, confrin-
 go, assine Chald. 𐤒𐤕𐤕 confregit. Gel-
 lius vult esse genus zeli Thracica na-
 tionis.

† POYBH'N, ὁ, Ruben. nomen
 viri, Apoc. 7, 5. filius Jacobi primo-
 genitus ex Leâ. Gen. 29, 32. Hebr.
 רִבְעֵן Reu-bben visiois filius, quia
 Deus, ut loquitur Lea, respexit afflicti-
 onem meam 𐤒𐤕𐤕 est ex radice 𐤒𐤕𐤕
 vidit, unde est Græcorum ὀφθαλμός, &
 𐤒𐤕𐤕 filius, women gen. masc. à radice
 𐤒𐤕𐤕 ædificavit, quod filius famili-
 am & patrium women propagare so-
 leat, unde Phoryl.

Μὴ μέγας ἀγαπᾷς, μὴ πᾶς ναύ-
 κος ὁ ληκύ.

b. s. Ne maneat cælebs, pereat ne
 nomen avitum.

Drus. רִבְעֵן videre filium quasi di-
 xerit, ecce filium peperit, non filiam,
 & proinde spero, me posthac marito
 meo fore cariorem.

† POYΘ, ἡ, Ruth, uxor Maba-
 lonis filii Elimelech Bethlehemita.
 Ruth. 1, 4. Hebr. 𐤒𐤕𐤕 à radice.

𐤒𐤕𐤕 gen. m. tremor. Hos. 13, 1.
 Syrus scribit 𐤒𐤕𐤕, quod Hebr. no-
 tat amicam, sociam. Negve rarum
 est, elidi Y, ut in Bel & c. Matth. 2, 5.

† TOYΘΟΣ, ὁ, Rufus. Marc.
 15, 21. Rom. 16, 13. Nomen viri La-
 tinum.

† PYΔHN, affluenter, abundanter,
 it. vehementer, impetuosè, cum vehe-
 mente strepitu, 2. Macc. 3, 25.

† Pυδῶν, adv. fusè, affasim, abundè;
 à πύω vel πύω, fluo.

† PYΘMOΣ, ὁ, rhythmus, con-
 centus, Sap. 17, 19. concinnitas, quic-
 quid certo modo & ratione fit.

† Pυθμοποιός, ὁ, rhythmorum
 factor seu fictor.

† Pυδῶν, ad numeros aptos redi-
 go; item tempero, compono, effin-
 go, Esa. 44, 13.

† Διαρρῦναι, apre & concinne ef-
 fingo. 2. Macc. 7, 22. τὸ ἐκείνους ται-
 χίσαντες οὐκ ἔχοντες διαρρῦναι (aor. 1.
 ind. act.) uniuscujusque artus non co-
 go apre & concinne efformavi.

† PYMH, ἡ, vicus, platea tra-
 ctus in urbe (à πύω traho.) Matth. 6,
 2. Luc. 14, 21. Act. 9, 11. & c. 12, 10.

† PYNTΩ, sordes eluo, purgo. Fut.
 πύνω. Præt. act. ἔπυνον. aor. 2. act.
 ἔπυνον. Hinc est præf. med. ἔπυναι,
 unde est

† Πύκτος, ὁ, sordes, 1. Pet. 3, 21.

† Πυκτός, ὁ, sordidus, Jac. 2, 2.

† Πυκτός, ὁ, sordes, Jac. 1, 21.

† Πυκτός, ὁ, sordescere. Part. præf. πυ-
 κτός, ὁ, sordescens. Fut. 1. act. πυ-
 κτώσιν. aor. 1. act. ἔπυνον. aor. 1.

act. imper. πύκτωσι, ἄνω. Apoc. 22,
 11. ὁ ἐπὶ τῶν ἐπυκτώσων ἐστίν, qui sordi-
 dus est, sordescat aulbus. Exemplar

Complutense habet, ὁ ἐπυκτός ἐπυ-
 κτώσιν (3. sing. aor. 1. pass. imper.)

ἐν. Sensus est planè idem ἐπυκτός
 & πυκτός sunt synonyma.

† PYTIS, ἡ, (à πύω traho.)
 fit ex cute contracta proprie ruga, per
 metaph. deformitas ex peccati reli-
 quia, nec non afflictionibus, Eph. 5, 27.

ΡΥΩ, fluo, vide supra ρία.

ΡΥΩ vel potius εϋωμαι (ab ἐρύω traho) proprie traho. item libero, ex-
imo, redimo.

Ρυτής, ἡρῶς, ὁ, ἔ' ρύται, ορῶς, ὁ,
tractor, custos, liberator, Helv. elti
Miter/ egdes. præf. med. εϋωμαι. 1.
Thess. 1, 10. Ἰησὺν τὸν ἐνδοξον ἡμῶς,
Jesum, liberantem nos. Fut. med.
εϋωμαι, liberabo, Rom. 7, 24. τίς
με εϋώσει; Quid liberabit me? aor.
1. med. ἐρύσαί με, liberavi, Col. 1, 13.
ὁς ἐρύσεται ἡμῶς, qd liberabit nos.
Matth. 6, 13. ῥύσαι (2. sing. aor. 1. med.
imper.) ἡμῶς, libera nos. Matth. 27,
43. εϋοίσει (aor. 1. med. imper. 3.
pers.) αὐτῷ, liberet eum. aor. 1. pass.
ἐρύσθαι, liberatus fui, 2. Tim. 4, 17.
ἐρύσθαι ἐν σείματι λωτοῦ, ere-
ptus, extractus sum ex faucibus leonis,
nempe Neronis. Rom. 15, 31. ἵνα ῥυθῶ
(1. sing. aor. 1. pass. subj.) ut liberer.
2. Thess. 3, 2. ἵνα ῥυθῶμεν (1. plur. a.
1. pass. subj.) ut eripiamur. aor. 1. pass.
part. ῥυθείς, ἐντῶς, ὁ, ereptus, li-
beratus, Luc. 1, 74. εϋόρω, ὁ, ὁ,
liberator, vindex, Rom. 11, 26. ἡδὲ ἐν
Σιών ὁ εϋόρω, ex Sione veniet ille
vindex.

† ΡΩΜΗ, ἡ, ῥ, Roma. Olim
metropolis Italiae bellicosissima, popu-
lorum domitrix, imperii sedes. No-
men hoc origine Græcum est, ἔ' signi-
ficat robur, à themate ῥώνυμι robo-
ro. in fut. ῥώσω. præf. ἔρρωκα. aor. 1.
ἔρρωκα. Alti à Romulo conditore
dictam volunt. Romulus Græcè Ρώ-
μυλος q. Ρωμαίος, robustus, Att.
19, 20. δεῖ με καὶ Ρώμῃ idεῖν, oportet
me etiam Romam videre. Hinc

Ρωμαῖος, εἰς, αἶον, Romanus, 2,
um. Job. 11, 48. Att. 22, 27.

Ρωμαῖκος, ἡ, ὁ, idem. Luc. 23,
38.

Ρωμαῖσι, Latine, Job. 19, 20.

A ΡΩΝΝΥΩ vel ῥώνυμι, roboro,
(à ῥώω, qd affine est Hebr. רָוַן
pavit. è passu robur) Fut. ῥώσω. Præf.
ἔρρωκα. præf. pass. εἰσῶμαι. perf. pass.
ἔρρωμαι, corroboratus fui. Hinc
qñibusdam dicta videtur

Ρώμη, ἡ, ῥ, Roma, nomen urbis.
Act. 18, 2. Ἐ. c. 19, 21. Ἐ. c. 23, 11. εἰς
Ρώμην καρτεῖσθαι, Roma testificari.
eis Ρώμην pro ἐν Ρώμην. est Hebrai-
smus. Eis enim poni solet pro
B articulo dativi casus. Sed si hinc Ro-
ma derivatur, cur ἔ non aspiratur?
Vide paulò ante ῥώμη. Est ἔ Appel-
lativum

Ρώμη, ἡ, ῥ, robur, tam corporis
qñam animi, unde

Ρωμαλῖος, ὁ, robore præditus, ro-
bustus, 2. Macc. 12, 27.

Ρωμαλεότης, ἡ, ῥ, robur, vi-
rilitas.

Ρωμαλεός, ὁ, robustum reddo;
C firmo. A secunda persona ἔρρωσαι ἔσθ
præf. imper. pass. ἔρρωσο, vale, esto
robustus, Att. 23, 30. in plur. Num.
ἔρρωσθε, valete, Att. 15, 29. Solent
hoc modo ἔ Græci ἔ Latini litteras
suas concludere.

Ἐπιρρώνυμι ἔ ἐπιρρώνυμι, corro-
boro. 2. Macc. 11, 9. ἐπιρρώθησαν (3.
plur. aor. 1. ind. pass.) ταῖς ψυχαῖς
corroborati sunt animis.

D Ἀρρώς, ὁ, ὁ, ἡ, agrotus, 2, Matthe.
14, 14. 1. Cor. 11, 30.

Ἀρρώστια, ἡ, ἡ, infirmitas.

Ἀρρώστως, ὁ, infirmus sum, f. ἡρώ.

P. ηκω. aor. 1. ἡρώ, Str. 18, 20.

Εὐρώς, ὁ, ὁ, ἡ, robustus, validus,
valens.

Εὐρώτως, validè, foritèr.

Ἦγμα est Græcorum XVIII.
littera. Doros vocant ὀδὴ
qd est ex Hebræo סֶדֶן
vel dicitur ὄγμα προσηγορία
ab He-

ab Hebraeo שבת Samech, quod est à ra-
dice שבת continuabit. Sic dicta
fuit haec litera, quod in sese continu-
etur & ducatur. Dicta fuit litera
serpentina à sibilu serpentis, imò et-
iam ab externa forma. Figura enim
huius litera omnibus linguis formam
serpentis refert. ut ש & ס & ז quia mi-
nusculem Græcorum ab Hebraeo Sa-
mech ortum esse & inde nostra quo-
que fluxisse elementa, quibus quibus non vi-
des, nihil videt.

† ΣΑΒΑ, ἡ, Nomen regionis.
Sabai dicuntur Arabiae felici incolae.
Heb. שַׁבְּאִי . Est verò שַׁבְּאִי Syria-
ce caput, captivum abduxit, q. d. do-
minatrix. 2. Chr. 9, 1. βασιλικὴ σάββα
ἡγεῖται τὴν ὁνομα σολομῶντος, Regina
Saba auditum nomen Salomonis. Hac
vocatur in N. T. Luc. 11, 31. βασίλισ-
σα ὄρου regina Aulvi, hoc est, quæ
venerat ex plagâ Australi. Erat ve-
rò Arabia Judæis sita versus meridi-
em.

† ΣΑΒΑΘ'ON vide supra Hæc.

†† ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ἡ, vox He-
braica, propriè cessatio à labore, re-
quies, Sabbatum. Septimus dies sic
dictus fuit, quod laborare fas non erat.
Hebr. שַׁבְּתָא Schabbath, item
 שַׁבְּתָהוֹן Schabbathon, quæ vox Græ-
cè scribenda esset σαββαθῶν, sed à
Græcis duriuscula illa adspirationes
emolliuntur, & in Græca V. T. versi-
one, itemque in N. Testam. semper le-
gitur σαββατον, sabbatum, Matth.
24, 20. Marc. 2, 27. ὅτι ὁ ἀνθρώπος
ἔστιν ὁ σαββατου, non homo est propter
sabbatum. Job. 5, 18. ἔλκε τὸ σαββα-
τον, solvisset sabbatum. ὁδὸς σαββατου.
Ait. 1, 12. iter sabbati, ut ex Syriaca
paraphrasi colligi potest. Fuit iter
miliaris Israhelici, respondentis quartæ
parti leuca Germanica. Job. 19, 31. ἡ

μαζάλα ἡ ἡμέρα αὐτῆς Σαββατου
erat enim magnus dies illius Sabbati,
hoc est, sabbatum illud erat maximè
solemnè, concurrente duplici solemn-
itate, una sabbati, altera festi pasche.
unde Sabbatum magnum dictum fuit.
Hebdomada, Luc. 18, 12. ἡ σάββα
ἡ σαββατου, jejuno bis hebdomada.
His per synecd. membri sabbatum po-
nitur pro tota hebdomada. Matth. 24,
20. μὴ εἰς σαββατον, neque sabbato.

B Job. 20, 1. τῇ δὲ μὲν τῶν σαββατων, una
die hebdomada. Hebraismus, hoc
est, prima die, quæ dies etiam nomi-
natur κυριακή, dominica, Apoc. 1, 10.
Vide supra Hæc, ubi explicatur ἡ μία
σαββατων. Ait. 20, 7. ἐν δὲ τῇ μὲν σα-
ββατον, primo autem die Hebdomadis,
hoc est, die dominico, quem etiam
num celebrant Christiani. σαββατον.
In singulari numero est 3. declin. simpl.
& declinatur ut εὐλογ, in plur. est de-
clin. 5. simpl. & declinatur ut ποιμα-
ται. Matth. 12, 1. ἡμεῖς οὖν ὁ ἡμεῖς
τοῖς σαββατοῖς, ibat Jesus Sabbato. Ait.
17, 3. ὁ σαββατος τῆς διαλύσεως, per
sabbata tria discedat. Ait. 1, 13.
σαββατου ἔχον ὁδὸν ἔχον, id est, ἀπὸ τοῦ
distans. per iter sabbati intelligitur
tantum spatii, quantum eo die Judæis
emetiri licebat, idque per traditio-
nem. Continebat verò tale iter bis
mille cubitos. Legatur Chaldaus pa-
raphrastes, Ruth. 1, 16. Jairus Hebræ-
us. Ex. 28, 29. ad verba legis, ne ex-
eat vir de loco suo.

Σαββατίζω, quiesco, Lev. 26, 35.
ὅταν σαββατῆσθε (pro σαββατῆσθε) ἡ γῆ,
tunc quiescet terra.

Σαββατισμός, ὁ, sabbatismus,
Heb. 4, 9. utitur Hebræa voce, quæ
antea dixisset σαββατισμός. Sunt et-
go synonyma σαββατισμός & σαβ-
βατισμός.

Προσαββατον, ἡ, ἡ, dies, quæ sab-
batu
batu

batum antegreditur. Marc. 15, 42. A

ΣΑΓΗ', ἡς, ἡ, operimentum egvi; phaleræ, 2. Macc. 3, 25. an à σάτω, onero, qvòd iis jumentum oneretur? Ab eodem sunt verbo

Σάγμα, ατο, ὄ, onus jumenti farnatarii.

Σαγμάτα, τὰ, scil. ἡσάματα, jumenta, qvibus σάγματοι, i. e. clittellæ, aut strata eqvorum, aut onera farnicatorum jumentorum imponi solebant.

Σάγ, ατο, ὄ, sagum; qvòd eo qvafi alia vestes onerentur.

†† ΣΑΔΔΟΥΚΑΓΟΣ, αἰς, ὄ, Sadduceus, sic dictus à qvòdā Zaddoko sectæ illius autore. Vocem פרוץ verò vide in Σαδωκ, qvæ derivatur à radice פרוץ justus fuit. Qvi 1. negabant resurrectionem carnis. 2. negabant qvòqve esse spiritus, hoc est, angelos & animas hominum. 3. solum pentateuchum habebant pro sacrâ Scripturâ, reliqvos libros tanqvam apocryphos non admittabant. Hinc Servator noster disputans eum eis, ex solo Mose eorum refutat errorem, Matth. 22. Fuit & alia secta Essænorum, qvorum tamen in N. T. nulla sit mentio, sic dicti ex Hebr. עשנוני

operantes, qvòd est benoni Kal. plur. num. gen. m. à radice עשנוני operatus est. Ratio notationis est, qvòd vitam austeram degentes more eremitarum putarent se solos operari, & vitam degere filii Dei dignam. Etsi autem verè tantum scimus, qvantum operamur, tamen ea operandi ratio nobis à Deo non est prascripta, ut hominum fugientes commercia, more monachorum nostrorum in claustris latitemus, aliorumqve aversemur consuetudinem eis μισώμενοι. Sed

verius ab אסתר, hoc est, ἐσθέρ, à pietatis & religionis cultu ita dicebantur. Nam pro אסתר Antiocheni אסתר scribebant, teste Drusio ad Voces N. T. p. 134.

† ΣΑΔΩΚ, ὄ, Sadoc. Nomen viri, filii Achitubi ἀκλίου, Hebraum origine. 2. Sam. 8, 17. פרוץ à radice פרוץ justus fuit. Matth. 23, 14. Idem ergo est qvòd justus. Scribitur etiam aliàs σαδωκ itemqve σαδωκ, unde dicti fuere

Σαδωκαῖοι, Sadducei, qvi ita dicti putantur non à justitia, sed à Sadoco, qvòdā heresiarcha, qvi discipulus fuit Antiochi Sochari. Hi non nisi pentateuchum recipiebant, & vocabantur alio nomine אסתר, qvòd legi scripta adharerent, aliam qvæ ἀσραφά dicitur, rejicientes, in qvibz Drusus. Matth. 23, 7.

ΣΑΙΝΩ, vide infra σείω sub s. nem.

ΣΑΙΡΩ, scopis purgo. (ab Heb. שר recedere, auferr) Fut. σαιρω. Perf. σάραξα, unde est perf. pass. σάραμαι & nomen

Σάγμα, ατο, ὄ, fordes verrendo collectæ, purgamenta. aor. 2. ἡσάγω. Prat. perf. med. σάραξα, unde

Σάγω, ατο, ὄ, scopæ, & hinc

Σαίρω, ὤ, scopis purgo, mundo, verro, Luc. 15, 8. σάραξ τὸ οἰκίαν, verrit domum. Fut. σάρασω, vertram. Prat. perf. σάραξα, verri. Perf. pass. σάραμαι, Matth. 12, 44. οἶκος σάραμας καὶ κεκοσμημένος, domum versam & ornata.

ΣΑΚΚΟΣ, α, ὄ, saccus (cilicium) פו ein Sack / Marc. 11, 21. Apoc. 6, 12. & c. 11, 3.

† ΣΑΛΑ, ὄ, Sala. Luc. 3, 35. Nomen viri ἀκλίου. Hebr. שאל Sché-

Schélach fuit filius Arphaxadi, Gen. 10, 24. Significat verò missile, jaculum, telum. 2. Chr. 32, 5. ensen striatum, Joel. 2, 8. in plur. num. propagines. à radice מלחש misit, emisit.

† ΣΑΛΛΑΘΙΗΛ, ὁ, Matth. 1, 12. Salathiel. Zorobabelis, ducis Jude pater, Hagg. 1, 1. Hebr. שַׁלְתִּי־אֵל, hoc est, rogavi Deum, petivi à Deo. vox composita ex שַׁלַּח & אֵל qd est 1. perf. sing. n. g. com. pret. Kal, à radice מלחש. & אֵל Deus, de qd voce vide supra.

† ΣΑΛΑΜΙΣ, ἡ, Salamin, vel Salamis, vel Salamina, insula Cypri in mari Euboico, à regione Athenarum sita, in qd Paulus & Barnabas Eὐαγγέλιον docuerunt, Act. 13, 5. videtur dici q. αἰὲς & Σάλα, hoc est, matula Sali. vel q. αἰὲς & Σάλα, hoc est, sordes maris αἰὲς, ὁ, C salum, mare, unde σαλεύω, agito, commoveo, unde qdādam interpretantur fluctuantem, commotam, conquassatam. Sed primum etymon hīce & aliis videtur anteferendum.

† ΣΑΛΕΪΜ, ὁ, Salim. nomen loci, Joh. 3, 23. Baptizabat autem Johannes ἰησοῦς & Σαλειμ, prope Salim. Hebr. dicitur מַלְחָא 1. Sam. 9, 4. singulari מַלְחָא pugillus. Radix est מלחש, sed inusitata, unde etiam est מלחש vulpes, Neb. 4, 3. Nomen ergo habet vel à pugillo, vel à vulpe. Hieronymus putat σαλειμ idem esse qd σαλμ, qd sequitur.

† ΣΑΛΗΜ, ἡ, Salem nomen urbis αἰλιον. Heb. 7, 1. 2. Hebr. מַלְחָא pacificus. vide supra ἱεροσολυμα.

† ΣΑΛΜΩΝ, ὁ, Salmon. No-

A men viri αἰλιον. Matth. 1, 4. 5. Syrus scribit מלחש Salmun. Hebraice מלחש Schalmón, atavis Davidis. à radice מלחש compleri, perfici, pacem colere, unde est מלחש retributio. pluralis numerus מלחש retributiones, legitur Es. 1, 23. Dicitur ergo Salmon, q. d. vir retributionis, hoc est, homo gratus, qd beneficia accepta refundit.

† ΣΑΛΜΩΝΗ, ἡ, Salmone, Creta promontorium, est ejusdem cum precedente originis. Act. 27, 7. vel reddi potest Hebr. מַלְחָא, hoc est, umbra prohibita.

††† ΣΑΛΟΣ, ὁ, (σεισάω ἡ ἀλς, moveatur mare) salum, maris ora, fluctuum agitatio. κλύδων κλύσις, fluctus motio, vertitur ab Hesychio. Luc. 21, 25. ἡ χύσις θαλάσσης καὶ σάλας, resonante mari & sala. item, jactatio proprie ejus qd inabigat, Sir. 40, 6.

Σαλεύω, agito, sicut mare à ventis commoveri solet. Act. 17, 13. Fut. σαλεύσω. Præter. perf. σαλεύσκα. aor. 1. ἰσαλεύσκα, agitavi, Hebr. 12, 26. ὃ ἡ φωνὴ τῶν γλῶττῶν ἰσαλεύσκει τὴν γῆν, cuius vox tunc concussit terram. Luc. 6, 48. καὶ οὐκ ἔχουσιν σαλεύσκει αὐτῶν, & neq̄bis eam q̄bātere. σαλεύομαι, agitor, instabilis sum, concutior, q̄vior, undarum more huc illuc impellor.

Eadem ratione Latine segetes dicuntur fluctuare, q̄vum à ventis agitantur. Matth. 11, 7. ὡς αἶνους σαλεύοντες, à vento agitatae. Hebr. 12, 27. καὶ σαλεύοντες, instabiles. Præter. perf. παθ. σαλεύομαι, agitatus seu concussus fui, Luc. 6, 38. μέτρον σαλεύοντος, mensuram agitatam. aor. 1. παθ. ἰσαλεύθην, commotus fui, Act. 4, 31. ἰσαλεύθην ὁ ἔθνος, concussus fuit ille locus. Act. 2, 25. ἵνα μὴ σαλεύθῃ

(407. 1. subj.) ne concutiar. *Act.* 16, A
 26. ὡς σαλιδιῶν καὶ θεμελίων, ut
 concuterentur fundamenta. Meta-
 phoricè accipitur. *1. Theff.* 2, 2. εἰς τὴν
 καὶ τοῦ σώματος σαλιδιῶν καὶ θεμελίων, ut
 ne citò dimoveamini à mente. *Fut.* 1.
 σαλιδιῶν, commovebor.

Ἀσπίδω, α, ὁ, ἡ, inconcussus,
 immotus, *Act.* 27, 41.

ΣΑΛΠΙΓΞ, ἡ, tuba, *1. Cor.*
 14, 8. ἡ χὲρ σαλπίγγος, sonus tubæ.
 Latine cantus tubæ, *Heb.* 12, 19. φωνὴ
 σαλπίγγος, vox tubæ, *Matth.* 24,
 31. *1. Cor.* 14, 8. *1. Theff.* 4, 16. ὡς σαλ-
 πίνης, in tuba Dei, duplex Hebra-
 ÿsm. *שָׁלִיפִי* pro *שָׁלִיפִי* σαλ-
 πίνης, ἡ, ὁ, e. πολὺν χρόνον maxime
 sonora.

Σαλπίζω, tuba cano, *Apoc.* 10, 7.
Fut. 1. *1. Cor.* 15, 52. Πρατ. σαλπί-
 πικα. *aor.* 1. ἰσαλπίσω, tuba cecini,
Apoc. 11, 15. ἰσαλπίσω, tuba cecinit.
Matth. 6, 2. μὴ σαλπίζης (2. sing. *aor.*
 2. *act.* subj.) ne curato buccina cani.
Apoc. 8, 6. ἡ σαλπίσῃσι. (3. plur.
aor. 1. subj.) ut tuba canant.

Σαλπίνγξ, ὁ, tubicen, *Apoc.* 18,
 22. αὐλῶν καὶ σαλπίνγων, tibicinum
 & tubicinum. Extra N. T. legitur
 etiam

Σαλπίνγξ, ἡ, ἰλιωδ. φ. 388. σαλπίγγ-
 ξαι pro ἰσαλπίγγειν.

† ΣΑΛΩΜΗ, ἡ, ἡ, Salome. *D*
Marc. 16, 1. nomen mulieris, significat
 perfectam, integram. *Heb.* שָׁלֹמֶה
 in masc. gen. שָׁלֵם perfectus,
 incolumis. à radice שָׁלַם com-
 pleti, pacem colere.

† ΣΑΜΑΡΕΙΑ, αἱ, ἡ, Sama-
 ria, nomen montis. Hebraum origine
 שָׁמְרָא Scho meron, à viro שָׁמַר
 2. *Reg.* 16, 24. à radice שָׁמַר custo-
 divit, item est etiam nomen urbis,

q̄ba deinde Regum Israël sedes fuit,
 2. *Reg.* 6, 19. itemq̄ve regionis, *Luc.*
 17, 11.

† ΣΑΜΑΡΕΪΘΣ, α, ὁ, Samarita-
 nus. hoc est, incola Samaria, *Joh.*
 4, 39. πολλοὶ ἐπίσταντες εἰς αὐτὸν
 Σαμαρειτῶν, multi Samaritanorum
 crediderunt in eum. Derivatur à voce
 Samaria.

Σαμαρείτης, εἶδος, ἡ, Samaritana.
Joh. 4, 9.

† ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ, α, ἡ, Samo-
 thrace. *Act.* 16, 11. nomen insule è re-
 gione Thraciæ, sic dicta, q̄b̄d eam Sa-
 mii & Thracæ incolerent. unde dica-
 tur Samius itemq̄ve Thraz, vide suo
 loco.

† ΣΑΜΟΣ, α, ὁ, Samus, *Act.*
 20, 15. nomen insule. *Virgil.* 7. *Æ-*
neid.

Threiciamq̄ve Samum, q̄vz nunc
 Samothracia fertur.

Fuerunt verò duæ Sami, q̄varum
 una dicta fuit Samus sita in mari
 Jonio juxta Ephesum, altera Samo-
 thracia in mari Egæo. Abundat lu-
 to conficiendis fictilibus aptissimo, un-
 de est istud:

Fama est fictilibus cœnasse Aga-
 thoclea regem,

Atq̄ve abacum Samio sæpe one-
 rasse luto.

† Videtur quibundam dici q̄basi Σάμ-
 μος, & redditur arenosa, sed nimis
 longè petita est hac etymologia. Σάμ-
 μος, α, ὁ, Græcè fastigium significat.
 αἶμοι, αἱ, καὶ ὕψος. Sic ergo dicta fuit
 insula, q̄b̄d alius esset elatior & emi-
 nentior, q. d. elata seu eminens, q̄ba
 circa mare multaa haberet crepidu-
 nes.

† ΣΑΜΟΥΗΛ, ὁ, Samuel, no-
 men Propheta ἁβλαιῶν, *Act.* 3, 24. &
 6, 13, 20. *Hebr.* 11, 32. q̄bi fuit filius
 Elia-

Elcana ex Annâ uxore alterâ. Hebr. **אֶלְכָנָה** Schemuel exauditus à DEO.

ex **שָׁמַע** & **אֶל** litera **ו** & **פ** vultus eius expuncta. **שָׁמַע** est à radice **שָׁמַע** auditit, exaudivit, obedivit. 1. Sam. 1, 20. Et vocavit

Channa nomen ejus Schemuel, quia à Domino **שָׁמַע** petivi eum. ubi

hæc verba subintelliguntur. & exaudivit me. Hinc ergo pia mater entheam sobolem appellavit Schemue-

lem, hoc est, à Deo exauditus, ut quoties nomine hoc ejus aures personarent, toties animus ad Deo gratias agendas inflammaretur. Alii perperam vertunt positus à Deo. Nam

in Hebræo non est Sin, sed Schin. de quibus etymologiis judicare tantum possunt, qui Hebræice sciunt. Alii putant ita dictum q. **שָׁמַע** **שָׁמַע**

petitus à Deo. Græce **ἡμῖν**, & **αὐτῷ** qualem etiam Plato in philosophia suis dialogis cum Cratylo & aliis introducit philosophantem. **שָׁמַע**

est pabul. **ו** est ex præpositione **ו**. Nun absens compensatur per punctum longum &c.

† **ΣΑΜΣΩΝ**, o, Samson, nomen herois V. T. de quo Jud. 13, 24. Hebr. **שִׁמְשׁוֹן**, 32. Hebræum origine **שִׁמְשׁוֹן**

Schimschon, à nomine **שִׁמְשׁוֹן** Sol. Nomina in on solent esse diminutiva

in lingua Hebræa. Schimschon ergo parvum solem significabit. Derivatur verò **שִׁמְשׁוֹן** fol à radice **שָׁמַע**,

unde est Chaldaicum pabel **שָׁמַע** ministravit, Dan. 7, 10. Nomen ergo habet à subministrandaluce.

††† **ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ**, u, &, (Chald. **כַּנְפִּי** calceus & **רֶגֶל** suspenderet) proprie calceamentum mulie-

bis, quod plantas pedum tuebatur ab

injuriam, superne ansula quibusdam aut funiculis alligatum. sandalium, idem quod **σάνδαλον** Marc. 6, 9. Act. 12, 8. **σάνδαλα** me **σάνδαλα** tu, subliga calceos tuos.

ΣΑΝΙΣ, id, &, tabula, assies (Ety. q. **τις**, id, & **τείνω** extendo) Dat. pl. **σάντων**, Act. 27, 44. **ἐν σάντων** in asseribus, tabulatis.

Σανδωμ, u, &, tabula, 3. Macc. 4, à perf. pass. verbi

Σανδωμ, u, tegeo tabulis; tabulo, contabulo; part. p. p. **σάνδωμ** & tabulis stratus, tabulatus.

Σανδων, u, &, tabella.

ΣΑΟΣ vide infra quod.

† **ΣΑΟΥΛ**, i, Nomen primitivum Israelitarum **אַחִיז**. 1. Sam. 9, 2. Hebr. **שָׁאוּל** hoc est, petitus, quod

est pabul, à radice, **שָׁמַע** petivit, postulavit. Sic quoque Paulus Apostolus ante conversionem dictus fuit,

qui ipse etiam erat ex tribu Benjamin. Act. 9, 4. **Σαῦλ Σαῦλ**, τί με διώκεις; Saul, Saul, quid me persequeris? Me, hoc est, Christianos, per meton. subje-

cti. Regulariter etiam sic flebitur o **Σαῦλ**, Act. 8, 1. & **Σαῦλε**, Act. 11, 30. **τῷ Σαῦλα**, Act. 9, 24. **τῷ Σαῦλα**, Act. 13, 2.

† **ΣΑΠΦΕΙΡΑ**, u, &, Sapphira, nomen mulieris, Anania uxoris, de qua Act. 5, 1. Dicitur verò Sapphira à gemmâ sapphiro. **σάπφειρος**, u, &, est lapis pretiosus, coloris caerulei, aureis punctis collucens, de quo vide Plin. lib. 37. c. 9. oritur ab Hebræa voce **שָׁפַר** in makor piel **שָׁפַר** sapper e-

numerare, recensere, exponere: unde est **שָׁפַר** Sapphirus. Ex. 28, 18. Dicitur verò ita Sapphirus ab effluo. Sic Margareta est à **Μαργαρο**, hoc est, unione seu gemmâ.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, u, o, sapphirus, Ty 4

nomen gemma, Apoc. 21, 19. ab Hebr. **ספיר** sappir. Ex. 28, 18. à Rad. **ספר** enumerabit, enarrabit.

ΣΑΡΓΑΝΗ. Vide σάργα.

† ΣΑΡΔΕΙΣ, αἱ, Sardes. nomen urbis, plur. num. tantum Syr. **סרסר** trepidavit, expulit. At Rabbinice **סרסר** Sarad idem valet quod Hebraeorum **סרסר** clypeus. Chald. **סרסר** notat cribrum. Apoc. 1, 11. εἰς Σάρδεϊς, Sardis versus. Apoc. 3, 14. ἐν Σάρδεϊς, B Sardibus.

ΣΑΡΔΩ' ὁ σαρδάν, ὁν, ὁ, Sardinia, nomen insulae in mari Ligustico.

Σάρδιν, ὁ, ὁ, subaudi αἱ. Apoc. 4, 3. item

Σάρδι, ὁ, ὁ, Sardius, Apoc. 12, 20.

† ΣΑΡΕΠΤΑ, τὰ, nomen urbis pl. εἰς σαρπτα Sareptam. Luc. 4, 26.

סרפסר 1. Reg. 17, 9. Tzorpatha, C hoc est, versus Tzorpam. Est ergo

סרפסר Tzorpanomen urbis Hebraeae, quam Graeci pro more mutatis literis corrupte appellantur τὰ Σάρπητα,

70. verò (ut vocant) pro τ scribunt ὁ

ἔ pro π φ, σαρπητα, 1. Reg. 17, 9. 10.

Abdia 6. 20. τὰς σαρπηταῖς, usque ad Sareptam. Derivatur à radice **סרפ**

conflavit, purgavit, defaecavit. item per metaph. examinavit. Hinc **סרפסר** D

Tzoréph, aurifaber. Significat ergo Sarepta officinam aurifabri, ubi metalla conflari & explorari solent.

ΣΑΡΨ, κὰρ, ὁ, caro, 1. Cor. 15, 39.

ὅτι πάντα τὰ κὰρ ἢ αὐτὰ σὰρξ, non omnis caro est eadem caro, corpus humanum, 1. Pet. 4, 6. in Symbolo credimus

ἀνάστασις σαρκός, resurrectionem carnis. Eph. 6, 5. τοῖς κυρίαις καὶ σάρκα,

dominis secundum carnem. Humana natura, 1. Pet. 3, 18. Rom. 9, 5. 8.

Tim. 3, 16. ὁὗτος ἰσχυρώς ἐν σαρκί, Deus conspicuus factus est in carne.

Homo, Eph. 6, 12. καὶ οὗτος καὶ σὰρξ, adversus carnem & sanguinem,

hoc est, homines. Matth. 24, 22. ὅτι ὁ

ἰσχυρὸς πάντα σὰρξ, non conservaretur ullus homo, Rom. 3, 20. ὁ δικαιοῦν

ταῦ πᾶσα σὰρξ, non justificaretur ulla caro, hoc est, ullus homo. proximus,

Ef. 58, 7. ἀλλὰ θεοῦ πενήτην τὸν ἀπὸ

σὺ, καὶ πτωχὸς ἀνίσταται εἰς τὸν οἶκόν σου, ἰδὼν ἰδὼς γυνὸν ἀνίσταται,

καὶ δὸν τὴν οἰκίαν ὅτι ἀνίσταται, frange esurienti panem tuum, & pauperes extorris introduce in domum tuam, quum videris nudum, vesti eum, & (juxta Hebraea) à

carne tua ne absconde te. à carne tua, hoc est, à proximo, consanguinei,

Rom. 11, 14. Homo corruptus, Joh. 3, 6. corrupta natura, Rom. 8, 13. corrupta hominis ratio, 2. Cor. 1, 17. naturalis humani ingenii vis & acies,

Matth. 16, 17. externae hominis doctores 2. Cor. 10, 2. ut est externi corporis

specabile decus, eloquentia &c. Vide Joh. Pise. Anima corrupta, Rom. 7,

18. infirmitas humana, seu vita haec mortalis, Heb. 5, 7. ἐν ταῖς ἡμέραις

σαρκὸς καὶ οὗτος, in diebus carnis suae, hoc est, in diebus hujus vitae mortalis. Sic

accipitur etiam Gal. 2, 20. carnalis & illicitus concubitus, Juda 6, 13.

Σαρμὸς, ὁ, ὁ, carnalis, Rom. 7,

14. ἐγὼ ὁ σαρκὸς εἰμι, ego verò carnalis sum, hoc est, labe peccati originalis infectus, quae labe caro dicitur,

quæ carnali generatione in nos propagatur. καὶ φθὲν in fide Christiana,

& proinde adhuc rudis. 1. Cor. 3, 1.

Σάρκιν, ὁ, ὁ, carnis, 2. Cor. 3, 3.

ἐν τῇ σαρκί, in tabulis carnis, ubi opponuntur τῶν καὶ αἱσθησὶν

τῶν καὶ αἱσθησὶν, tabulae sensus & car-

nea.

Σαρκο-

Σαρκωτοφίμ, α, cutem curo, q̄ba A
phrasi Horattus utitur, ubi ait:

In cute curanda plus æquo o-
perata juvenus.

† ΣΑΡΟΥΧ, ο, Saruch. Nomen
viri ἀνδρὸς. In vulgata versione
Sarug, idq̄ve juxta Hebraicam veri-
tatem שָׂרֻחַ Gen. 11, 20. hoc est,
palme, surculus, à radice שָׂרֻחַ
unde est pyhal שָׂרֻחַ implicari, per-
plexum esse. Luc. 3, 35.

† ΣΑΡ'Α, α, ἡ, uxor Abrahami.
Sicut ingeminatio literæ ρ in lingua
Græcâ est ῥῥῥῥ, ita in Hebræa κα-
κ'κ'κ'κ'. Hebraicè שָׂרָא Sara,
Gen. 17, 15. valet idem q̄bōd domina,
princeps in fæminino genere. à ma-
sculino שָׂרָא princeps, dux, Ex. 1, 14.

Qvis constituit te (שָׂרָא שָׂרָא)
virum principem & judicem super
nos? שָׂרָא primitus dicta fuit. q̄ba C

hoc est ejusdem radice cum שָׂרָא:
sed Deus Jod mutavit in he, q̄bā per-
mutatione tanq̄bam externo signo ei
jam veinkle, effata, viribusq̄ve exhau-
sta, imò naturā sterili & ad parien-
dum ineptissima promittebat semen,
& numerosissimam posteritatem. Est
enim illud הָא ex nomine שָׂרָא q̄bōd

multitudinem significat. Radix tñ
שָׂרָא princeps fuit, principem egit,
principatu functus est. Prov. 8, 16. Per
me (ait æterna sapientia οὐ λόγος)
principes (שָׂרָא) gerent principa-
tum. Gen. τὴν Σάρρα. Rom. 4, 19.
Gen. 20, 2. & c. 24, 67. Dat. τῇ Σάρρα
Rom. 9, 9. Accus. τὴν Σάρρα. Gen.
23, 19.

† ΣΑΡΩΝ, α, ὁ, Saron, Aḥ.
9, 35. regio campestris, pascuosissima,
vinorumq̄ve optimorum fraxissima,
inter Casaream Palaestina & Tabo-

rem montem, lacumq̄ve Genesareth
longo tractu ultra Joppen diffusa. 1.

Chr. 5, 16. & c. 27, 29. שָׂרֻחַ Schā-
ron, à radice שָׂרֻחַ solvere, emitte-
re, sicut שָׂרֻחַ ignominia, à radice
שָׂרֻחַ vilescere, שָׂרֻחַ videtur idem
significare q̄bōd שָׂרֻחַ lorica, tho-
rax, vel derivatur à radice שָׂרֻחַ
contemplari, q̄bōd locus ille fuerit
instar paradisi, ubi omnis generis

B fruges, agros, viridaria, pomaria, vi-
nera & pecudes contimplari liceret.
שָׂרֻחַ שָׂרֻחַ vinum Scharoniticum,
q̄bōd tam generosum fuisse Rabbini
scribunt, ut duabus partibus aqua fu-
erit diluendum. Schabbath. fol. 77.
Nidda fol. 19. Hinc Canticorum
21. Ego sum lilium Scharon שָׂרֻחַ,
hoc est, prastantissimum. שָׂרֻחַ Sa-
ronites seu incola illius regionis.

† ΣΑΤΑΝ, ο, Satan, princeps
malorum angelorum. Nomen est
ἀνδρὸς, origine Hebr. שָׂטָן adver-
sarius, ἀντίδικος, à radice שָׂטָן
adversari, odio habere. Psal. 71, 13.
שָׂטָן שָׂטָן adversantes anima
mea. 2. Cor. 12, 7. ὁ Σατανᾶς, Satan,
angelus Satanæ. Græcè tamen usi-
tatis juxta Syriacam vocem שָׂטָן
ita flectitur οὐ Σατανᾶς, Satanas. Luc.

13, 16. ὁ Σατανᾶς, quam vin-
xerat Satanas, hoc est, cujus corpus
per annos duodecim à Satanā fuerat
incurbatum. Genitivo τῷ Σατανᾶ,
Act. 26, 18. 2. Thess. 2, 9. οὐ τὴν ἐξου-
σίαν τῷ Σατανᾶ ἐν τῷ οὐδὲ, ex po-
testate Satanæ ad Deum homines con-
vertas. Dativo τῷ Σατανᾶ, 1. Cor.
5, 5. μυσθίζον τῷ Σατανᾶ, tradere
Satanæ, hoc est, excommunicare,
communione & cætu fidelium exclu-
dere. Accusativo τὸν Σατανᾶ. Rom.

16, 20. σὺν τῷ Σατανᾷ, conteret Satanam. *Vocativo Matth. 4, 10.* ὦ πατερ Σατανᾶ, Apage te Satana, paccē dīch/ troll dich hinweg Satan. *Ingenere notat eum*, qui Dei voluntati adversatur, vel ex malitia, ut Judas, *Joh. 13, 27.* vel incogitantia quidam, ut Petrus, *Matth. 16, 23.*

††† ΣΑΤΟΝ, 8, 7, fatum. origine Hebraum סַחַר scāh, mensura aridorum, trigesima pars cori sive homeris, tertia ephae, & continuit sex cabos in statu constructo סַחַר scath. unde est Syr. סַחַר Sata. Hesychius βεντὶς σιχὸς μέτρον, h. e. frumentum mensura. *Vid. Matth. 13, 33.* Luc. 13, 21.

†† ΣΑΤΡΑΠΗΣ, 8, 6, Satrapas, provincia praefes; vox Persica.

Σατραπεία, 8, 6, Satrapia, principatus, regio vel provincia, cui satrapa impositus. 2. Macc. 9, 25.

ΣΑΤΤΩ (Hebr. סַחַת schath, mollius sath ponere. Germ. satlen/ est ephippium eq̄o imponere.) Fut. ξω. Prat. σάτωχα, onero, onus impono, idem quod φορῶ.

Σαυλὼν, 8, 6, sagena, *Matth. 13, 47.* & per pleonasmum & ε

Σαυλὼν, 8, 6, sporta Rorb/ vel crates, est Hurd/ 2. Cor. 11, 33.

† ΣΑΥΛΟΣ, vide supra πᾶν.

ΣΑΦΗΣ, 10, 6, 4, (ΣΑΦΗΣ manifestus, certus.

Σαφής, 10, 6, idem.

Σαφῶς, declaro, explano.

Διασαφίω, 8, 6, significo, indico, *Matth. 18, 31.* διασαφίζοντες (3. plur. aor. 1. act. indic.) τῷ κυρίῳ, indicaverunt domino, idem quod διηγῶνται.

ΣΕΒΕΝΝΥΜΙ, extinguo, 1. Thess. 5, 19. τὸ πᾶν μὴ σβέννυμι, Spiri-

atum ne extinguite. Fut. σβίσω. *Matth. 12, 20.* λῖνον τοῖς πόδαί σου ἵσθις, linum fumigans non extinguet. aor. 1. act. ἵσθισα, extinxi, *Heb. 11, 34.* ἵσθισαν δυνάμει πυρός, extinxerunt vim ignis. σβίσαι, extingueret, est aor. 1. act. inf. Eph. 6, 16. prael. pass. σβίνουμαι, extingvor, *Marc. 9, 44.* τὸ πῦρ ἵσθις, ignis (gehenna) non extinguitur. *Matth. 25, 8.* αἱ λαμπάδες σβίνουσι, lampades extingvuntur. aor. 1. pass. ἵσθισθω, extinctus fui. *Ef. 43, 17.* fut. 1. pass. σβενθήσομαι, extingvar. 1. Sam. 3, 3. pro σβέννυμι dicitur etiam σβέννυμι.

Σεβικός, 8, 6, q. d. extinctivus, i. e. extingvendi vim habens, *Sap. 19, 19.*

Ἀσβίσθ, 8, 6, 4, inextinctus, vel potius inextingvibilis, *Matth. 3, 12.* πῦρ ἁσβίσθ, igni inextingvibili. *Marc. 9, 43.* εἰς τὸ πῦρ τὸ ἁσβίσθ, in ignem, qui extingvi nequit. *Hom. Iliad. π. φλόξ ἁσβίσθ, pro ἁσβίσθ, flamma inextincta.* ἁσβίσθ καὶ καλὸν non extincta.

Ἀποσβέννυμι & ὅω, extingvo, fut. ἀποσβίσω. *Sir. 3, 29.*

ΣΕΑΥΤΟΥ vide αὐτός.

ΣΕΒΩ, veneror, adoro, colo. σέβουαι, idem, legitur tantum in praesenti. (σέβω q. d. σέβω βοῶ, Deum invococo. Aioles pro θεὸς dicunt σέβω) *Matth. 15, 9.* μακάρι οἱ σέβοντάς με, frustra colunt me. *Act. 19, 27.* τῷ ὅλῳ ἡ Ἀσία σέβουσαι, quam colit universa Asia. Fut. σέβωμαι. *Act. 18, 13.* σέβω δὲ τὸ θεόν, Deum colere. σέβιδω, 8, 6, 4, religiosus, qui alio nomine vocatur σεβήδωτος. *Vide supra in σεβήδωτος Act. 13, 43.* & c. 17, 17. σεβήδωται, 8, 6, 4, religiosa, *Act. 13, 50.*

Σεβός, 8, 6, 4, venerabilis, e. Σέβω τὸ (ἀκρίτοι) veneratio. ὁ δυνάτω

δουρ. ζ. σέβας μ' ἔχοντες, *religio* *in* *intuente* *in* *cessit*.

Σεβάσομαι idem quod σέβουαι. aor.

1. pass. ἐτιθέμενος, colui, *Rom.* 1, 25.

ἐτιθέμενος, & coluerunt. *Constru-*

itur cum accus. ἰλιυδ. ζ. σέβασατο ὁ

ὄνα ἡμῶν, religioni id habuit. σέβασ-

σατο pro ἐτιθέσατο, ab aor. 1. med.

ἐτιθεσάμενος, colui.

Σέβασμα, αὐτῷ, ὁ, numen, 2. *Thess.*

2, 4. καὶ σέβασματα, facia, *Act.*

17, 23.

† Σεβαστός, ὁ, ὁ, venerandus,

tribuitur *Casari Romano*, *Act.*

25, 21. ὅντων Ἰσπανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι

Augustus dicitur ab augendo. σεβαστός

πῶς ὁ σέβας, a venerando, co-

lendo, q. d. veneratione dignus. *Luc.*

2, 1. σεβαστή, ἡ, ἡ, Augusta, *Casaris*

uxor, ἡ σεβαστή, cohors augu-

sta, *Act.* 27, 1.

Εὐσεβής, ὁ, ὁ, pius, 2. *Act.*

10, 2. εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸ θεόν,

pius & timens Deum. *ibid.* 5. 7. σπα-

ρῆται εὐσεβῶν, militem piuum. 2. *Pet.*

2, 9. οἶδα Κύριον εὐσεβῆς, novit Do-

minus pios.

Εὐσεβῆς, πῶς, *Ad.* 2. *Tim.* 3, 12. οἱ

ἡρώτες εὐσεβῆς ζῶντες, qui volunt plē di-

verē.

Εὐσεβεία, αἰ, ἡ, pietas. 1. *Tim.* 3,

16. μίχα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, ma-

gnum est pietatis (hoc est, religionis

Christiane) mysterium. 1. *Tim.* 4, 7. D

ἐν τῇ εὐσεβείᾳ, πῶς, εὐσεβείᾳ, exerce-

re ipsum in pietate. plur. αἱ εὐσεβείαι,

pietatis officia, 2. *Pet.* 3, 11.

Εὐσεβίαν, αἰ, colo. *Act.* 17, 23. ὁ

ὁ θεὸς ἐκτίθει εὐσεβίαν, quem igitur i-

gnorantes colitis, in pietate infamo,

instituo. exerceo, 1. *Tim.* 5, 4. ὁ ἴδιος

οἶκον εὐσεβῆν, propriam domum, hoc

est, domesticos in pietate informare.

Ἀσεβής, ὁ, ὁ, impius, *Rom.* 4,

5. δινομινοὶ τὸν ἀσεβῆ, qui justificat im-

pium. 1. *Pet.* 4, 18. ἀσεβὴς πῶς φανε-

ται; impius ubi comparabit? 1. *Tim.*

1, 9. ἀσεβῆς, impius.

Ἀσεβεία, αἰ, ἡ, impietas. *Juda* 5.

15. ἔργα ἀσεβείας, opera impietatis,

hoc est, impia. *ibid.* 5. 18. καὶ πῶς ἐ-

πιθυμίας τὸ ἀσεβῆν, secundum cupi-

ditates impietatum, hoc est, admo-

dum impias. proverbium. 1. *Sam.* 24,

14. ἀσεβὴς περὶ ἔργα ἀδικα, *Hebraic.*

אֲשֶׁר עָשָׂה בְּיָדָיו, ab

B improbis egreditur impietas.

Ἀσεβῶ, αἰ, impie ago. aor. 1. ἡσέβη-

σα, impie & nefarie egi. *Juda*

5. 15.

Ἀνομαβῆς, ὁ, ὁ, impius.

Ἀνομαβεία, αἰ, ἡ, impietas.

Ἀνομαβῆν, αἰ, ago impie. 2. *Mace.*

6, 13.

Ἀνομιαν, αὐτῷ, ὁ, impium & ne-

farium facinus.

Θεοσεβής, ὁ, ὁ, Dei cultor, *fel*

C cultrix. *Joh.* 9, 31.

Θεοσεβεία, αἰ, ἡ, cultus Dei. 1.

Tim. 2, 10.

ΣΕΙΡΑ, αἰ, ἡ, catena, 2. *Pet.* 2,

4. Hinc

Σειρῶν, αἰ, ἡ, monstri marini

genus. Ἐὰν σειρῶν διδῶν εἰδέναι

ὡς τὸν αἰσῶν, quod suavitatem cantus

tanquam catena homines in mansfra-

gium abducant, quod nomine poetarum

voluptates & libidines notare volue-

runt.

ΣΕΙΩ, moveo, *Heb.* 12, 26. σείω-

μαι, moveor, *Apos.* 6, 13. Fut. act.

σεισθή. Perf. σείσθαι. Præter pass. σείσθην

μαι, commotus fui.

Σεισμός, ὁ, ὁ, terræ motus, *Matt.*

8, 24. σεισμοὶ plural. eodem sensu,

Marc. 13, 8.

Σείσμη, αὐτῷ, ὁ, idem, *Sir.*

27, 4.

Σείσμη, αὐτῷ, ὁ, concussio, quassatio.

aor. 1,

aor. i. pass. *σεισθήτω*, Matth. 21, 10. A primū sequebatur. Ponitur pro pro-
σεισθήτω πᾶσι ἡ πόλις, commota fuit
 tota civitas. Matth. 28, 4. δὲ τὸ φέ-
 βη *σεισθήσαν* (3. plur. aor. i. pass.)
 praemetu fuerunt perculsi. Fut. i. pass.
σεισθήσονται, η, εταγ. Joel. 2, 2. cælum
 commovebitur.

Διασειώ, concito cum *Accus.* Luc.
 23, 5. ἀνασειή τ' λαόν, concitat popu-
 lum. Marc. 15, 11. ἀνείσειται τ' ὄχλον,
 concitarunt turbam.

Διασειώ, concutio, vim manife-
 stam infero, Luc. 3, 14. μηδὲν ἀγ-
 σείσθε (2. pl. aor. i. act. subj.) nemi-
 nem concussistis. Respondet Hebraeo
 יָצַר. 1. Sam. 12, 3. יָצַר יְהוָה
 qvēm concussit? Item habet *ich* *Uelwalt*
gethan?

Ενσειώ, incurtio, infligo. aor. i.
 ἐνείσειτο. 2. Mac. 3, 25.

Κατασειώ, *ich* *winde* / Act. 13, 17.
κατασειέταις (part. aor. i. act.) ἡ αὐτοῖς
 τῇ χειρὶ στήναι, manu postulatō ab iis
 silentiō. Sic Act. 21, 40. κατέσειον τῇ
 χειρὶ τὸ λαόν, manu silentium postu-
 lauit à populo. Semel cum *Accus.*
 Act. 19, 32. Pro *είω* dicitur etiam
είω, qvatio, concutio, propriè dicitur
 de canibus caudam agitantibus,
 eaqvè ablandientibus. Fut. i. act.
σειώ. aor. i. ἐσειώ. *σειώσας*, com-
 moveor, perturbor, 1. Thess. 3, 3. τὸ
 μηδὲν εἰνέσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύ-
 ταις, ut nemo perturbetur propter
 hasce afflictiones.

Συσειώ, simul qvatio, concutio,
 Sir. 16, 19. συσειόντας τεζύμω, concuti-
 untur tremore.

Συσειώμεός, ὅ, ὁ, concussio, Sir.
 22, 16.

† *ΣΕΚΟΨΝΔΟΣ*, ὁ, ὁ, Secun-
 dus, nomen viri Latinum. Act. 20, 4.
 Dicitur verò secundus q. scilicet à pri-
 mo, à secundo, vel à sequendo, qvòd

Secundo sequebatur. Ponitur pro pro-
 spero & felici: ut navigatio secun-
 da, qvæ conatus & voto obsequitur. ubi
 habemus ventum à dorso & nos sequen-
 tem. Res secunda, qvæ pro desiderio
 nostro sequuntur. Virgil. Aeneid. 10.

Nescia mens hominum fati, for-
 tisqve futurae,

Et servare modum rebus sublata
 secundis.

Hinc secundare, obsecundare eadē
 ratione & notatione descendunt.

ΣΕΛΩ, ὁ, ὁ, (à nomine *ἐλα*,
 ἡ, ἡ, splendor, spiritus asper saepe mi-
 tari solet in σῆμα. Vide supra) fulgor,
 lumen.

Σελώω, splendo.

Σελώω, ἡ, ἡ, (q. d. οὐρανίου splen-
 dor novus. Subinde enim novus acci-
 pit phases.) Luna, Matth. 24, 29. ἡ
 ἡ σελήνη ἡ δόξα τῆς φύσεως αὐτῆς, nec
 Luna cadet splendorem suum.

Σελωεύζωμαι, Lunaticus sum, 1.
 Matth. 17, 15. σελωεύζωμαι, ὁ, ὁ, Lu-
 naticus, Matth. 4, 24. Lunatici di-
 cuntur, qvifurore aut morbo comiti-
 ali laborant, non illo qvōdem perpetuo,
 sed intervallis qvibusdā recurrunt.
 Videtur ita morbus ille diutius, qvòd
 instar Luna statim intervallis recrude-
 scat, vel qvòd iis, qvi in ipso nati sunt
 interlunio, familiaris esse consueve-
 rit.

† *ΣΕΛΕΥΚΕΙΑ*, αἰ, ἡ, Seleu-
 cia, civitas in promontorio Syria pro-
 pe Antiochiam sita. Nomen accepit
 à conditore, Seleuco Nicanore. Jo-
 seph. lib. 8. antiq. Judae. Egesipp.
 lib. 4. cap. 1. qvām Paulus peragravit
 Act. 13, 4. Alii conquassatum inter-
 pretantur, qvāsi σελούτιν à σελώω
 agito, qvasso, qvòd est à nomine *εὐ*-
 λω, ἡ, ἡ, salum, mare. Hinc

Σελωεύς, ὁ, ὁ, poculi genus à Se-
 leuco inventum.

† *ΣΕ*.

† ΣΕΜΕΙ, ὁ, Semei. *Luc. 3, 26.* A
Nomen viri ἁκλίτων. *1. Chr. 2, 27.* co-
gnatum est Syr. שִׁמְעִי cognominavit.
Hebr. שִׁמְעִי Schammai à radice
שִׁמְעַשׁ defolari, & qđum ad animum
transfertur, obstupescere. *Ef. 52, 14.*
q. d. consternatus, attonitus. שִׁמְעִי
res stupenda, *Jer. 5, 30.* stupor, *Jer.*
8, 21. defolatio, vastitas, *Ps. 73, 19.*
Est ergo שִׁמְעִי proprie defolari,
vastari, per meton. efficit. verò conster-
nari, obstupescere. Defolatio enim
nos in stuporem trahit.

ΣΕΜΙ' ΔΑΔΙΣ, εως, ἡ, simila, si-
millago, farina ex tritico, *Apoc. 18, 13.*
Erat hac inter oblationes & libami-
na *V. T. Sir. 28, 11.* ὁδὸς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ
μνημόσυνον τοῦ ἀγαθοῦ, da bonum o-
dorem & memoriam similaginis. Lex
est *Lev. 9, 4.* jubens offerri σιμιδάριον
ἀναπιφύεσθαι ἐν ἔλαιῳ, similaginem
maceratam oleo.

ΣΕΜΝΟΣ, ἡ, ὄν, venerabilis,
honestus, gravis, *Tit. 2, 2.* σεμνός, σέ-
φρατος, venerandos, temperantes. *Phil.*
4, 8. εἶσα σεμνὰ, εἶσα δίκαια, qđcum-
qđe veneranda, qđcumqđe iusta sunt.

Σεμνότης, ἡ, gravitas, hone-
stas, *1. Tim. 2, 2.* ἐν πάσῃ σεμνότητι, in
omni honestate, *ibid. c. 3, 4.* μὴ πά-
σης σεμνότητι, cum omni honestate.
Arist. σεμνότης ἐστὶν αὐτοδιδασκαλία ἀνὰ μέ-
σον τε καὶ δεσποκείας, honestas in medio
est superbiae & scurrilitatis.

Σεμνωόμεναι, gloriari. *Aristot. 4.*
Eth. 3, 8. 7. ἐν ταῖς πεπεισῖσι σεμνωόμεναι
φορτικόν, inter humiles gloriari mole-
stium est.

Ἀντιστοιχίαν, qđ gravitatem gravita-
ti oppono.

† ΣΕΡΓΙΟΣ, ὁ, Sergius. *Act.*
13, 7. nomen proconsulis seu propa-
toris Paphi, urbe Cypri, cognomento
Pauli, qđem Paulus & Barnabas ad

religionem Christianam converterunt.
Act. 13, 12. Etymon huius vocis affine
est Hebraea radici שִׁרָג Sarag, per-
plexum esse, implicari, intricari.
Unde est שִׁרָג Sarig, qđod tamen
tantum in plurali numero legitur, pal-
mes, furculus, ramus perplexus. *Joel.*
1, 7. שִׁרָגִים filius Regu, de qđo *Gen.*
11, 20.

† ΣΗΘ, Sethus. *Luc. 3, 38.* Hebrai-
cè שֶׁת Scheth, *Gen. 4, 25.* filius A-
dami. cuius nominis rationem ipsa
Eva explicavit, ubi ait *Gen. 4, 25.*
Nam (שֶׁת) reposuit mihi Deus
semen alterum pro Hebræo. Signi-
ficat verò שֶׁת fundamentum, ubi
ponitur adificium in plur. שֶׁתִּים
fundamenta, *Ef. 19, 10.* item per me-
taph. sic dicuntur nates, qđod homo
sessurus se in eam ponat pariem. *Ef. 20,*
4. vel שֶׁת dicitur pro שֶׁתִּים
decus, ornamentum. Solent enim
Chirek & Tzere persape inter se
commutari, à radice שֶׁת po-
nere.

† ΣΗΜ, ὁ, Sem filius Noachi,
Gen. 1, 32. Hebraice שֵׁם Schemus,
h. e. nomen, q. d. futurus hic est vir
nominis שֵׁם שֵׁן prout Hebraei
loquuntur, hoc est, vir longè celebra-
tissimus & nobilissimus. Nomen hoc est
ἁκλίτων. *Luc. 3, 36.*

ΣΗΜΑ, τὸ, ὅ, signum, nota,
bustum.

Ἄσημα, ὁ, ὁ, ἡ, obscurus, igno-
bilis. *Act. 21, 39.* οὐκ ἀσήμω πόλεως
πολίτης, urbis haud obscura civis.

Σύστημα, ὁ, τὸ, commune signum,
Marc. 14, 44.

Παράσημα, ὁ, ὅ, ἡ, insigne.

Παρασηματισμός, ὁ, ὁ, ἡ, insigni nota-
tus, *Act. 28, 11.* ἐν πολλοῖς παρασημα-
τισμοῖς, in multis, cui erat insigne
Castor

Castor & Pollux. Διόσκουροι, ὅθεν ἂν
 καὶ διότι, adolescentes seu filii Jovis,
 q̄uo nomine Castor & Pollux à Gracis
 fuisse dicunt. καὶ ἐπὶ προ κούρι. Vide su-
 pra κούρι.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ, insignis, Rom. 16,
 7. οἱ τῶν ἐπὶ ἐπίσημοι ἐν ταῖς Ἀπο-
 στολαῖς, q̄ν ἐξελέκοντο inter Apostolos.
 Matth. 27, 16. δῶκεν ἐπὶ ἐπίσημοι, insi-
 gnis captivus.

Ἐυσημος, ὁ, ἡ, bene significans,
 1. Cor. 14, 9. λόγος εὐσημος, sermo
 perspicuus.

Σημεῖον, ο, ἡ, signum. Apud A-
 rist. signum probabile, q̄uod non sem-
 per eodem modo habet. (τεκμήριον, si-
 gnum indubitatum, necessarium, q̄uod
 semper idem significat) Apud Medi-
 cos, σημεῖον, signum rei presentis, τεκ-
 μήριον, verò signum rei futurae, prout
 τεκμήριον q̄uod ὅτε idem est q̄uod con-
 jectio, rei futurae signum indico. Sed

in N. T. σημεῖον significat signum
 certum. Sic Xenoph. p̄ad. 1. fulgu-
 ra & tonitrua, q̄uod cernebantur &
 audiebantur exeunte Cyro domo pa-
 terna ad bellum, dicuntur τὰ σημεῖα
 τοῦ θεοῦ σημεῖα, maximi Dei signa.

Rom. 4, 11, σημεῖον ἔλαβεν Ἐπιμύνης,
 Genitris. speciei, hoc est, accepit cir-
 cumcisionem tanq̄uam signum. 1. Cor.
 14, 22. καὶ γλώσσαις εἰς σημεῖον εἰσιν,
 linguae sunt signum. εἰς σημεῖον He-
 braismus. Vide supra miraculum.

Miracula verò vocantur signa, q̄uod
 aliud representent, q̄uam q̄uod cerni-
 tur, ut q̄uod nihil aliud sint q̄uam vera
 doctrina sigilla. Matth. 12, 38. & 6.
 24, 24. σημεῖα δόσετε, miracula edent.

Joh. 2, 11. τὸ σημεῖον τὸ σημεῖον. He-
 braica hypallage, hoc est, miracu-
 lum hoc initiale seu primum edidit
 JESUS. Hebr. 2, 4. οὐκ ἐπὶ πνεύματι
 τῷ ἁγίῳ σημεῖοις τε καὶ τέχναις καὶ
 περικλήσεως δυνάμει καὶ πνεύματι καὶ
 ὁρίσας

μελετοῖς, testimonium illis prae-
 bente Deo & signis, & prodigiis, variisque
 virtutibus & Spiritus S. distributio-
 nibus. portentum, Marc. 8, 11, Apoc.
 12, 3.

Σημειόμα, ἡμα, noto. 2. Thess.
 3, 14. Ἐπὶ σημειώσατε, hunc nota-
 te.

Σημαίνω, significo, Joh. 21, 19.
 Fut. σημαίνω. aor. 1. ἰσημῶνα, signifi-
 cavi, Act. 11, 28. in aor. 1. inf. σημα-
 ναι, significans, Act. 25, 27. pro ἰση-
 μῶνα dicitur etiam ἰσημῶνα. Praet. perf.
 act. σημάτωκα. Praet. pass. σημάτωμαι,
 & Atticè σημάσασμαι.

Σημασία, αι, ἡ, signi datio, classi-
 cum, 1. Macc. 7, 45. ἰσημῶνα τῶν
 σέλας τῶν σημειώσεων, cecinerunt in-
 bus classicum, διδάσκοντες σημάσας
 diplomata obsignata, apud Plut. Sic
 dicuntur litterae Principis sigillis ob-
 signatae, q̄uod vulgus patentes vocat,
 aut bullas. σημασία ab Hebr. [שְׁמָא]
 signare.

Ἐπσημαίνω, signo, designo, noto.
 aor. 1. inf. med. ἐπσημαίνω. 2. Macc.
 2, 6.

Προσημαίνω, praesignifico, ante si-
 gnifico; praedico, 2. Macc. 4, 23.
 τὸν ἑωπσημαίνοντα Σίμωνος ἀδελ-
 φόν, praedixit Simonis fratrem.

Ἰπσημαίνω, indico, significo, 3.
 Esd. 6. μὴ καταλείψετε ἵνα καταλείψω
 πρὸς αὐτῶν, donec significatum esset
 Dario de illis: alii, ἀποσημαίνω
 verbo

Ἀποσημαίνω, idem.

ΣΗΜΕΡΟΝ, Adv. hodie, Matth.
 6, 11. Luc. 12, 11. ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ σω-
 τῆς, natus est vobis hodie Servator.
 ἡ ἡμέρα subauditur ἡμέρα, hodie
 natus est. Matth. 11, 23. ἐν τῇ αἰ-
 νῇ τῇ ἡμέρᾳ, mansissent usque in
 hunc usque diem. ἡμέρα additur
 11, 8.

11, 8. *ἡς τ' σήμερον ἡμέρα*, in hodiernum diem. pro σήμερον Atticè τήμερον, quā utramque vocem alii ad thesma ἡμέρα revocant. Dicitur enim τήμερον quāsi τῆδε ἡμέρα, hoc est, hoc ipso die. elapsa nocte. Matth. 27, 19. σήμερον κατ' ὅρας elapsa nocte (quæ pars est diei naturalis) in somnio. Syn. integ. Ab æterno. Heb. 1, 5. ἐγὼ σήμερον γέννηκά σε, ego hodie genui te, item eam tempus datur respiciendi. Heb. 3, 13. ἄχρις ἢ τὸ σήμερον καλῶται, quoad appellatur dies hodiernus, hoc est, opportunitas respiciendi. Scilicet hac vita est tempus misericordie, sed altera vita erit tempus justitiæ.

ΣΗΠΩ, putrefacio. Fut. ψω. Præter. σίονψω. aor. 2. ὤκπεω. aor. 2. παῖ. σίονψω. computrui. Interrogatus quidam, cur ita anima ejus faceret, seu malè oleret, respondit ὅτι πελάει δάπτῃται ἐν τῷ ἐν ἡμῖν κατεσώπηται, quia multa secreta in pectore meo computruerunt. Præter. med. σίονψα, putrefio. Jac. 5, 2. ὁ πλούσιος ἡμῶν σίονψι, divitiæ vestra computruerunt.

Σαπρὸς, αἰ, ὄν, putris, e, putridus, a, um, Bp. 4, 29. λόγος σαπρὸς, sermo putris, hoc est, obscenus, spurcus, quo castæ aures offenduntur, quæ arguit animum in peccatis suis computrescentem. Matth. 7, 17. σκῆλον δένδρον, putris arbor, seu marcidæ, cariōsa. Sic multi referunt arbores foris quidem speciosas, intus verò vitiatas, quod ex fructibus demum apparuit.

Σαπρότης, αἰ, ἡ, putredo, Job. 2, 9.

Σαπρότης, ητ, ἡ, idem.

ΣΗΡ, ὄς, ὅ, vermiculus, quæ nec sericum. οἶς, εἰ, Seres, de quibus Servius in Georg. 2. Apud Indos (inguit) et Seres sunt quidam in ar-

borious vermes, quæ bo. vryces appellantur, quæ in araneorum morem filatissima deducunt, unde est sericum. item οἶς nominantur etiam ipsi vermiculi, nentes sericum.

Σηραὸς, ὅ, ὄν, adj. sericus, Apoc. 18, 12.

††† ΣΗΡΙΚΟΝ, ὄ, ὄ, sericum, Seidengewand. vide supra. Apoc. 18, 12. substantivè ponitur.

ΣΗΣ, ὄντις, ὄ, vermiculus vestibus noxius. Matth. 6, 20. ὡς οἶς. ὡς ὥσπερ ἀφαισῆς. (Luc. 12, 33. ἀφαισῆς) neque tineæ, neque erosio corrumpit. οἶς, τὸς, ὄ, tineæ, ab Hebræo שׁוּשׁ, las, tineæ, blatta, Es. 51, 8. ἐσθ' ὡς τῶν ἀπὸ οἶς, comedetur à tineæ.

ΣΘΕΝΩ, valeo, possum, im. pers. ἰσθενω, 3. Macc. 3. hinc

Σθενω, ε, ὄ, robur.

Σθενάω, ὡ, robo. Fut. ἰσσω, aor. 1. καὶ. ἰσθίσω. 1. Pet. 5, 10. Σθενώσθαι, roborer, est (3. pers. aor. 1. aff. opt.).

Ἀδυναίς, ἰ, ὄ, ὄ, agrotus, Matth. 25, 39. 44. Marc. 14, 38. infirmus fi. de, 1. Cor. 9, 22. contemptus, 2. Cor. 10, 10. Comp. ἀδυναίς, infirmior, 1. Pet. 3, 7. ἀδυναίς, ὄ, ὄ, substantivè capitur 1. Cor. 1, 25. ὄ ἀδυναίς, infirmitas Dei. Sic loquitur Apostolus per concessionem ironicam.

Ἀδυναία, αἰ, ἡ, infirmitas. 1. Cor. 15, 43. ἀδυναία, αἰ, morbi. Luc. 8, 2. infirmitates. Heb. 4, 15. καὶ διωξάμενοι συμπαθεῖταις ταῖς ἀδυναίαις ἡμῶν, quæ non possit affici sensu infirmitatum nostrarum.

Ἀδυναίω, ὡ, agrotō, malè habeo, Jac. 5, 14. ἀδυναίς τις ἐν υἱοῖς; agrotat aliquis inter vos? affligor. 2. Cor. 11, 29. τίς ἀδυναί; quibz affligitur? vires meas non exero, infirmus sum.

2. Cor.

2. Cor. 13, 3. ὅς (Χριστός) εἰς ὑμᾶς οὕτως ἔστιν ἰσχυρὸς, qv̄s CHRISTVS erga vos non est infirmus, 1. Cor. 8, 9. τοῖς ἀδελφοῖς pro ἀδελφοῖς, dat. pl. praf. part. (idem qv̄od τοῖς ἀδελφοῖς), 1. Cor. 9, 22.) imperf. act. ἰσχύισον, vñ, egrotabam, Job. 4, 46. ἰσχύειν, egrotabat. infirmor, viribus destitutor. Rom. 8, 3. infirmabatur. Fut. ἀδυνήσῃ. Præt. perf. ἰσχύηκα, pro qv̄o in N. T. legitur a. i. ἰσχύισα, Phil. 2, 26. ἰσχύισα egrotavit. sum infirmus, ubi non de corpore, B qv̄a est propria ejus significatio, sed de animo accipitur. 2. Cor. 11, 21. ἰσχύισαμεν, infirmi fuimus. Rom. 4, 19. μὴ ἀδυνήσῃς τῇ ψυχῇ, non infirmus fide. Act. 9, 37. ἀδυνήσασα qv̄a egrotaverat. ἀδυνήα, 1ος, ὁ, imbecillitas, Rom. 15, 1.

Μεγαλοδυνῆς, ἰσ, ὁ, ἡ, magnis viribus praeditus, 3. Macc. 5.

Μεγαδυνῆς, ἰσ, ὁ, ἡ, idem. Ex μέγας ὁ δυν, valio.

ΣΙΑΤΩΝ, ὁ, ὁ, ἡ, (ex σῶα morbo, ὁ ἄγων frango) maxilla, Matth. 5, 39. Luc. 6, 29.

ΣΙΓΑΩ, ὦ, fileo, taceo, 1. Cor. 14, 30. ὁ ἀκούων σιγάτω, primus taceat. σίγῃς ὁ contrahit σίγα, tace; σιγάτω, ἀπὸ, taceo vel taceat. ibid. v. 34. αἱ γυναῖκες ὑμῶν σιγάτωσαν (3. plur. praf. act. imper.) mulieres vestrae taceant. Act. 13, 17. σιγᾶν, tacere. Fut. σιγήσω. Præt. act. σιγήκα. aor. i. act. ἰσίκησα. tacui. Act. 15, 12. ἰσίκησεν δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, tacuit autem tota illa multitudo. Luc. 20, 26. ἰσίκησαν (3. plur. aor. i. act.) siluerunt. a. i. inf. σιγήσω, tacuisse, Act. 15, 13. Præt. perf. pass. σιγήμαι, absconditus fui, silentio sepultus seu suppressus fui, Rom. 16, 25. μυστηρίσιν σιγήμας, mysterii taciti, h. e. nemini mortalium, imò ne ipsis qv̄idem angelis patefacti, ut colligitur ex 1. Pet. 1, 12.

Σιγή, ἡ, ἡ, silentium, Act. 21, 40. πολλὰς δὲ σιγὰς ἡκούσας, magno silentio praestito.

Σιγνός, ἡ, ὁ, taciturnus, Str. 26, 16. γυνὴ σιγνὸς καὶ εὖνικη, mulier taciturna ὅτι qv̄a est bona mentis.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ὦ, ὁ, ferrum, Apoc. 18, 12. σιδῆρες, ὁ per crasim σιδῆρεος ferreus (ad formam ὁ ἄβουτος ὁ δὲ δόρυς ὁ δὲ) in fact. gen. σιδῆρης, ὁ per crasim σιδῆρες, Apoc. 1, 27. ἐν ἄβουτος σιδῆρες, virga ferrea. Apoc. 9, 9. αἱ δυνάμεις σιδῆρεος, ut lori. as ferreus σιδῆρεος ὁ per crasim σιδῆρεος est accus. cas. pl. g. m.

Σιδῆρεον, ὦ, ὁ, officina ferraria, fabbrica.

Σιδῆρεὺς, ἰσ, ὁ, ὁ, faber ferrarius.

Ἀσίδῆρε, ὦ, ὁ, non ferreus, ferrum non habens. Sap. 17, 16.

† ΣΙΔΩΝ, ὦ, ὁ, Sidon. Matth. 21, 22. urbs Phoeniciae maritima, in

finibus Judae sita, ὁ sic appellata à filio primogenito Chanaan, cujus no-

men fuit זידון Tzidon, Gen. 10, 15.

qv̄s sic dictus fuit à radice זרע venari. Nun in fine est beemanticum,

ὁ dicitur זרע, q. d. vir venationis, hoc est, venator זרע Jer. 16, 16. זרע

Tzajid, venatio, Gen. 10, 9.

Σιδών, ὦ, ὁ, Sidonius, Sidonis civis seu incolae, Act. 12, 20.

††† ΣΙΚΑΡΙΟΣ, ὦ, ὁ, sicarius, vox origine Latina, à substantivo si-

ca, x, qv̄asi seca à sicando, vel ut ali-

is placet à sicando, ad formam Hebrae vocis סכר cherebh. Est ge-

nus gladii brevioris. Graecè δόλων, ὁ, est Doldheni pugio occultus,

qv̄o alterius vita insidiosè ὁ dolose petitur. Sicarius ergo propriè est,

qv̄s sicam maleficii alicujus gratia gerit, Act. 21, 38.

†† ΣΙ-

†† ΣΙΚΕΡΑ, τὸ ἀκλινόν, sicera, A per quam intelligitur quilibet potus inebrians prater vinum, sicut apud nos sunt cerevisie pingviores, aliique potus factitii. Est verò σικερα vocabulum origina Hebr. שכר schachâr, (Ez. 5, 11.) à radice שכר schachâr, abrius fuit. quam vocem Græci interpretes semper reddiderunt σικερα. Lxx. 10, 9. Ez. 28, 7. in N. Test. est ἀπικε λαγέμων, hoc est, semel tantum legitur. Luc. 1, 15.

† ΣΙΚΛΟΣ, σ, ο, sielus, Hebraeorum numisma argenteum, pondus habens quatuor drachmarum, auctore Josepho, lib. 3. Antiquit. c. 10. Hieronymus Siclum idem dixit esse, quod Staterem. Vide Stater. Habuit Sielus Judeorum in altero latere caliculum thuris, in altero virgam Aaronis. Erat vel sacer, vel profanus; de quo plura, quæ de antiquis nummis Hebraeor. exposuerunt.

† ΣΙΛΑΣ, α, ε, Silas nomen viri, Act. 15, 22. idem quod Sylvanus. Vide hac de re fuso Johannem Piscatorem in 1. Thess. 1, 1. vel à verbo sileo, q. d. taciturnus, silens.

† ΣΙΑΟΥΑΝΟΣ, σ, ο, Silvanus, 2. Cor. 1, 19. nomen viri Latinum à nomine sylva, quod Latine per γ scribimus, quia deducitur à Græco σιλῶ, Doricè ὕλα, ubi spiritus asper pro more mutatur in σ & vau interponitur. (Alii silva moti hoc loco scribunt per simplex ι) Sic Latini à Græco ὠν dicunt ovum. ab ὄϊς ovis. ab ὀϊς vis, ab αἰῶνævum. Spiritus asper Latine mutatur in σ, ut ὕς, sus, ὄψ, salio. ἄλς sal, ἡμί semi. ἐκτὸς sex, ἑπτα septo. ἦλῶ, ἰδῶ sedeo. ὠδω sudor, ἥλιος sol. ὑπὲρ super. ὑψὺ sub, ὑψηλός superbus, εὖς suus pro sens, sicuti dicimus meus. sic

tuus pro reus; ex πῶς, & πῶς Doricè pro σὸς tuus, per eandem ἀφώνιαν.

† ΣΙΑΩΑΜ, ε, Siloam ἀκλινόν. Job. 9, 7. 11. nomen piscinæ illius Hierosolymitanæ, multis miraculis, quæ DEVS per eam edidit, clara, Job. 5, 4. Fuit sita ad radices montis Sion, perennibus aquis ebulliens, cuius sita mentio Ez. 8, 6. סילῶ Schiloach dicitur Hebraicè, à radice סללῶ misit, emisit, quod Deus hanc scaturiginem ex visceribus terre emisit, tanquam singulare donum. סילῶ Schiloach propriè significat munus, quod alii transmittitur. Mich. 1, 14. & bina etiam dicitur סילῶ mensa, in quam mittuntur cibi, quæ Latine quocumque dicuntur fercula à ferendo.

† ΣΙΜΕΩΝ, ε, Simeon ἀκλινόν. secundus filius Jacobi ex Lea, Gen. 29, 33. Hebr. שִׁמְעוֹן filius audientis, scilicet Dei à radice שמע audivit, exaudivit, quia (ut loquitur Lea) Dominus ardivit me esse exosam, ideo dedit mihi hunc filium. Deinde alius eodem nomine fuit appellatus, quæ CHRISTVM suscepit in ulnas, quum inferretur in templum. Luc. 2, 28. Scribitur etiam per σ Σιμων ὁ ἀκλινός. Apoc. 7, 7. ἐκ φυλῆς Συμεὼν, ex tribu Simeon.

††† ΣΙΜΙΚΙΝΘΙΟΝ, σ, τ, semicinctium, vide Σιδάριον.

† ΣΙΜΩΝ, ω, ο, Simon, nomen duorum Apostolorum, quorum unus ab ipso Christo (cen vera petra) novo nomine ob insignem fidei sue confessionem dictus fuit κηφᾶς, h. e. πέτρος, non aliter ac nos Christiani à Christo denominamur. Marc. 3, 16. Luc. 6, 14. quæ alias dicebatur Simon, filius Jonæ; alter appellatus fuit Simon Cananites, h. e. ζῆλωτης, sicut

Lucas exponit c. 6, 13. Vide supra κα-
τωχίης. Simon ab Hebr. שִׁמְעוֹן
audivit, q. d. obediens. Fuit & ali-
us sic appellatus, qđ coactus fuit cru-
cem CHRISTI bajulare. Matth. 27,
32, pluris, ut Drusus recte observa-
vit, fuisse Simonēs. Simon Petrus
Matth. 10, 2. qđi & Simon Barjona.
& Simon Cananites Matth. 13, 4. Si-
mon leprosus. Matth. 26, 6. Simon
Cyrenes. Matth. 27, 32. Simon, pa-
ter Jude Ischarioth. Job. 13, 2. Simon
coriarius. Act. 9, 43. Simon Niger.
Act. 13, 1 & c.

† ΣΙΜΩΝ, ὁ, fait nomen Magi.
Act. 8, 9. Hebr. שִׁמְעוֹן Schimon,
qđod nomen etiam legitur 1. Chr. 4, 20.
Derivatur a radice שָׁמַם impingva-
ri, saginari, pingvem esse. A pingve-
dine ergo nomen habuit ille Magus,
quem Latine nominare licet Craf-
sem.

† ΣΙΝΑ΄, ὁ, Sina. Act. 7, 30. 38.
nomen montis Arabie אֶלְיָסֵן. Lxx.
interpp. Ex. 19. scribitur סִנְיָ. Ex. 16, 1.
סִינַי Sinai. sic dictus ab Hebraea voce
סִינַי rubus, a rubi copia, qđ mons
alio nomine etiam dictus fuit חֲרֹב
חֲרֹב charebb. Ex 3, 1. hoc est, de-
solatio, siccitas, vastitas, & per me-
tonym. effecti æstus, qđ causa est sic-
citatis, Gen. 31, 40. a radice חֲרַב
aruit, in solitudinem redactus fuit.
Gal. 4, 25.

††† ΣΙΝΔΩΝ, ὁ, ὅ, (ab
Hebr. שִׁדְדִין sadin) sindon, amictus
ex lino Aegyptiaco, linteum tenue
& pretiosum. Pölsch Leinwand. Mar-
tialis vocat Tyrlam sindonem a Tyro,
qđod in ea urbe venderetur. Marc. 14,
51. εὐκαταλαβὴν σινδῶνα, amictus
sindone Hellenismus, Matth. 27, 59.

A σιντόλιν, Marc. 15, 46. ἐνέλησαν αὐ-
τὸ τῇ σινδῶνι, involvit illud sindo-
ne.

ΣΙΝΗΠΙ, ὁ, τὸ, sinapi, ita di-
ctum παρὰ τὸ σινεῖν τὰς ὀφθαλμοὺς, qđ
lædit oculos. in N. T. pro σινάπι λε-
gitur σινάπι Dorice, in Genitivo σι-
νάπιος, Atticè: Matth. 17, 20, ἐὰν ἴ-
χῃς πίστιν ὡς κόκκον σινάπιος, si ha-
beatis fidem, qđ tantulum est granum
sinapis.

B ΣΙΝΙΑ΄ΩΝ, (ἀ σείω μοθεῶ.) Fut.
σω. Præt. σινίακα. aor. 1. ἐσινίακα
ventilo, vanno vel cribro purgo,
Luc. 22, 31. Ἐσινιάσω (aor. 1. Act. inf.)
ὡς τὸν σῖτον, ut ventilaret, tanquam
trititum.

Σινιήλαιος, ὁ, ὁ, cribrum, idem
qđod κόσκινον, ὁ, ὁ, unde est κοσκί-
νον cribro.

ΣΙΤΟΣ, ὁ, ὅ, propriè frumentum
(videtur oriri ex σῖω vel σῖω pro σείω
qvatio, qđod frumentum ex arvis
excute soleat.) Eustath. σῖτος, ὁ, ὁ
frumentum, annona.

Σῖτον, ὁ, τὸ, verò panis, cibus, βῆ-
μα. unde τὸ σῖτον, alimenta. qđod se-
mel legitur in N. T. Act. 7, 12. ἀκού-
σαι ὅτι λαλῶντες οἱ τοῦ σῖτος Atticè)
οἱ τοῦ σῖτος Αἰγυπτίου, qđum audisset Jaco-
bus esse alimenta ἐν Αἰγύπτῳ. Gen. 41,
2. Synecdochicè trititum, qđod alio-
quin Græcè dicitur πνεύς, ὁ, ὁ, Matth.
3, 12. συναρῶ τὸν σῖτον αὐτῷ εἰς τὸν ἀ-
πὸ θύλων, colliget trititum suum in
horreum. Matth. 13, 30. τὸν δὲ σῖτον
συναρῶν, trititum verò colligi-
τα.

Σῖτιον, frugibus sagino, pingve-
facio.

Σιτοῦν, ὁ, ὅ, saginatus, Luc. 15,
23. τὸν υἱόν τὸν σιτοῦν, vitulum
saginatum.

Σιτομαγ, ὁ, ὅ, comedo, vescor, 2.
Macc. 5, 27. κορπύων τῶν σιτομαγῶν
ἀφ' οὗ

ῥοι, *gramineo cibo vescientes.*

Σιτίω, idem quod σίτυω.

Σιτός, ὁ, ὀ, altitilis, *Matth.*

22, 4.

Ἀστικός, ὁ, ὀ, jejunus, *Act.* 27,

33. ἄσπι. Ἀσπελειται, μηδὲν προσλαβόμενοι, jejuni permansit, nullo cibo sumpto.

Ἀστία, ας, ὀ, inedia, *Act.* 27, 21.

πενθὺς δὲ ἀσπίας ἐπαρχέσθαι, quum jam pridem à cibo abstinuissent, scilicet praemissis & naufragii metu, ordinarias prandii & cena horas non frequent assent. Ros enim tamdiu omni prorsus abstinuisse cibo, minime sic verisimile.

Ὀλησθία μήτηρ τ' ὑγιείας, continencia in vitis est mater sanitatis.

Ἐπισησμός, ὁ, ο, cibaria, *Luc.* 9,

22. à verbo ἐπισησάω cibum praebeo.

Συστόνος, ὁ, ο, cenobium, mensa communis.

Σύστικτος, ὁ, convictor.

ΣΙΩΝ, ὁ, Sion *Matth.* 21, 9. nomen montis ἁλίου. ἱεροσολύμων.

ἱεροσολύμων, ὁ, Sion *Matth.* 21, 9. nomen accepit à siccitate, ἱεροσολύμων.

Ἑβρ. siccitas.

Ἑβρ. 41, 18. & ἱεροσολύμων significat aridum locum. *Ἑβρ.* 25, 5. & c. 32, 7. Num.

finale est beemanticum.

ΣΙΩΝΗ, ὁ, ὀ, silentium.

Σιωπῶ, ὁ, (ex σιγῶ taceo, & ψ vox) fileo, *Marc.* 4, 39. σιωπῶν.

pro σιωπῶν, file. imperf. σιωπῶν, *Marc.* 3, 4. σιωπῶν, tacebant. *Matth.*

26, 63. ὁ δὲ ἱεροσολύμων, Jesus verò tacebat. *Fut.* σιωπήσω, filebo, *Luc.*

1, 20. pro σιωπήσεις legitur ἵνα σιωπήω, eris silens. *aor.* 1. σιωπήσῃς, tacui, *Act.* 18, 9. λέγει καὶ μὴ σιωπήσῃς, lo-

quere & ne taceas. *Marc.* 10, 48. ἵνα σιωπήσῃ, (3. sing. *aor.* 1. *att.* subj.) ut taceret, *Luc.* 19, 40. ἵνα σιωπήσῃς, si hi tacerent.

ΣΚΑΖΩ. *Fut.* σκω. (ΠΩ cras.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

A clauditas est morbus in pede aut crure) claudico.

Σκαῖος, ὁ, ὀ, laevus, a, um. σκαῖος χεῖρ, laeva manus.

Σκαμβός, ὁ, ὀ, obliquus, σκαμβός oblique ingrediens, πλάγιος πτερυγίων.

Σκάνδαλον, ὁ, ὀ, offendiculum,

Rom. 11, 9. οἱ ἱεροσολύμων σκάνδαλον, in tendiculum & scandalum. σκάνδαλον, & σκωπικόν, (*Rom.* 14, 13.)

itemque πηγάς, ἡγά, differant ut causa & effectum. Scandalum est

causa lapsus seu σκωπικόν. (*Rom.* 11, 9.) Scandalum proprie significat oblatulum pedum, quod in

via insidiosè ponitur, ut qui illas transeunt, in illud impingant pedem

atque ita laesi claudicent. De hac e-

jus propria significatione vide in libro *Judith* c. 5, 1. Sic σκωπικόν pro-

priè est impedimentum in via, in quod

impingentes cadimus, de qua voce vide

supra in κέστω, σκωπικόν. Omnes

ergo ista appellationes sunt metapho-

rica, & per scandalum, offendicu-

lum, tendiculum, laqueum &c. in-

telligitur, quicquid nos in via seu cur-

su ad vitam aeternam aut temerari,

aut prorsus impedire potest. *Th.* Be-

za putat *Rom.* 4, 13. hac ita differ-

re, ut σκωπικόν notet leviores of-

fensas, quæ aliquis non corrumpit, *Rom.*

11, 11. σκάνδαλον verò graviorem, ex

qua quæpiam prolapsus claudicat.

Σκαυάλλω, offendo, facio, ut

quis offendant. *Matth.* 5, 29. *Fut.*

σκαυάλλω. *aor.* 1. σκαυάλλω. Le-

gitur capitulum in subj. σκαυάλλω, 1.

Cor. 8, 13. ἵνα μὴ τὸν ἀδελφὸν σκαυάλλω, ne faciam, ut frater offendant.

σκαυάλλω *Marc.* 9, 42. *Luc.* 17, 2.

σκαυάλλω, offendor, 2. *Cor.* 11,

29. contristor. *Rom.* 14. ex collatione

5. 15. cum 6, 21. imperf. σκαυάλλω.

Σκῶ, idem quod σκῶ.

Σκῶ, idem quod σκῶ.

Σκῶ, idem quod σκῶ.

ῥοι, *gramineo cibo vescientes.*

Σιτίω, idem quod σίτυω.

Σιτός, ὁ, ὀ, altitilis, *Matth.*

22, 4.

Ἀστικός, ὁ, ὀ, jejunus, *Act.* 27,

33. ἄσπι. Ἀσπελειται, μηδὲν προσλαβόμενοι, jejuni permansit, nullo cibo sumpto.

Ἀστία, ας, ὀ, inedia, *Act.* 27, 21.

πενθὺς δὲ ἀσπίας ἐπαρχέσθαι, quum jam pridem à cibo abstinuissent, scilicet praemissis & naufragii metu, ordinarias prandii & cena horas non frequent assent. Ros enim tamdiu omni prorsus abstinuisse cibo, minime sic verisimile.

Ὀλησθία μήτηρ τ' ὑγιείας, continencia in vitis est mater sanitatis.

Ἐπισησμός, ὁ, ο, cibaria, *Luc.* 9,

22. à verbo ἐπισησάω cibum praebeo.

Συστόνος, ὁ, ο, cenobium, mensa communis.

Σύστικτος, ὁ, convictor.

ΣΙΩΝ, ὁ, Sion *Matth.* 21, 9. nomen montis ἁλίου. ἱεροσολύμων.

ἱεροσολύμων, ὁ, Sion *Matth.* 21, 9. nomen accepit à siccitate, ἱεροσολύμων.

Ἑβρ. siccitas.

Ἑβρ. 41, 18. & ἱεροσολύμων significat aridum locum. *Ἑβρ.* 25, 5. & c. 32, 7. Num.

finale est beemanticum.

ΣΙΩΝΗ, ὁ, ὀ, silentium.

Σιωπῶ, ὁ, (ex σιγῶ taceo, & ψ vox) fileo, *Marc.* 4, 39. σιωπῶν.

pro σιωπῶν, file. imperf. σιωπῶν, *Marc.* 3, 4. σιωπῶν, tacebant. *Matth.*

26, 63. ὁ δὲ ἱεροσολύμων, Jesus verò tacebat. *Fut.* σιωπήσω, filebo, *Luc.*

1, 20. pro σιωπήσεις legitur ἵνα σιωπήω, eris silens. *aor.* 1. σιωπήσῃς, tacui, *Act.* 18, 9. λέγει καὶ μὴ σιωπήσῃς, lo-

quere & ne taceas. *Marc.* 10, 48. ἵνα σιωπήσῃ, (3. sing. *aor.* 1. *att.* subj.) ut taceret, *Luc.* 19, 40. ἵνα σιωπήσῃς, si hi tacerent.

ΣΚΑΖΩ. *Fut.* σκω. (ΠΩ cras.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

ΣΚΑ, idem quod σκῶ.

μῶν, Marc. 6, 3. aor. 1. pass. ἰσκανδα-
λίσθω legitur in subj. Matth. 11, 6.
ὅς ἐάν μὴ σκανδαλίσθῃ, qvī non fuerit
offensus. Job. 16, 1. ἵνα μὴ σκανδαλι-
σθῶτε, ne offendamini. Fut. 1. pass.
σκανδαλισθήσονται, offender, Matth.
26, 33. σκανδαλισθήσιν, offendemini,
Marc. 14, 27. σκανδαλισθέντες, offen-
dentur, Matth. 26, 33. κἀνδάλειν
πᾶς, ἡγῆται τῷ ἀδελφῷ πᾶσι κομμά-
τι σκάνδαλον, offendere aliquem, pone-
re fratri offendiculum aut scanda-
lum. Rom. 14, 13. διδόναι πᾶσι κομμά-
τι, 2. Cor. 6, 3. prabere alicui scan-
dalum, esse alicui scandalo. Serva-
tor noster ad Petrum ait Matth. 16,
23. σκάνδαλον μὲ ἐγώ, offendiculo mi-
hi es.

ΣΚΑΪΡΩ, (ῥῥω est Rabb. sal-
tare) salio, saltito, tripudio, saltu
lascivio. Fut. σκαρῶ.

Σκιρτάω, ᾧ, salto, exulto, Luc. 1,
41. ἰσκιρτήσῃς ὁ βριβῆς, subsiliit scæ-
tus. Luc. 6, 23. σκιρτήσετε, exulta-
te.

Διασκιρτάω, ᾧ, exilio, Sap. 19, 9.
ὡς ἀμνοὶ διασκιρτήσαν (3. plur. aor. 1.
ind. act.) sicut agni exsiliierunt.

ΣΚΑΨΩ, fodio, excavo (affi-
ne τῷ ῥῥω cavum, qvōd est ἡ ῥῥω)
Luc. 16, 3. σκάψαντες οὐκ ἔχοντες, foderet
nequeo. Fut. σκάψω, fodiam, Luc. 13,
8. aor. 1. ἰσκάψα, fodi, Luc. 6, 48.
Luc. 13, 8. ἵως οὐκ ἔστι σκάψω (1. sing.
aor. 1. act. subj.) donec eam ablaquea-
vero. Prat. act. ἔ med. ἰσκαψα.
Quid Columella sit ablaqueare, vide
Calepinum. Prov. 25, 12. πῶς τὴν ἰσκαμψίαν
πῶς, fines rei alicuius transili-
te.

Σκαμψα, τῶ, τῇ, fossa.

Σκαφός, ἰ, ῥ, fossor.

††† Σκάφη, ῥ, ῥ, scapha, navi-
gii genus, ein Raube/ sic dicti à ca-

vitate. Alio nomine ἐφόλκιοι, ῥ, ῥ
παρὰ τὸ ἐφίλκεσθαι ταῖς μεγάλας να-
υς, qvōd grandioribus navibus solent
adungi. Act. 27, 30.

Σκαφῆ, ῥ, ῥ, fossio.

Σκάφος, ῥ, ῥ, scapha; item ge-
neraliter navigium, navis. 2. Marc.
12, 3, 6.

Κατασκάπτω, diruo, Rom. 11, 3.
τὴν ὑποστάσιν σου κατέσκαψαν, alla-
via tua suffoderunt. κατακαμψίαν τὴν
ruinam, Act. 15, 16.

ὑποσκάπτω, suffodio, subtus fo-
dio, Sir. 12, 17. ὡς βοῦδων ὑποσκάψῃ
πῆρυν σου, qvāsi adjubans suffodiat
calcaneum tuum; alii, ὑποσκάψῃ
subtus scarificabit. Simplex est.

Σχάω vel σχάζω, scarifico, scalpo,
aperio.

Σχάσις, εως, ῥ, apertura, seu incisu-
ra, qvā sit cultro. σχάζω est etiam
cohibeo, inhibeo; item laxo, im-
pello.

ΣΚΕΔΑΪΩ, ᾧ, σκαδίζω ἔσ σκα-
δάννυμι, dissipio, dispergo, fut. ἀντι-
perf. ἰσκαδαίω.

Διασκαδαίω, ᾧ, σκαδίζω vel ἀννυμι, dissipio,
disicio, Cantic. 3. puer. 6. 8. μὴ ἀλγὲς
σκαδάσης (2. sing. aor. 1. subj. act.)
τὴν ἀλγῆν σου, ne disjeceris testa-
mentum tuum. Pass. ἀλγῶσθαι σκαδαίωμαι
dissipor. Sap. 2, 4. ὡς οὐχὶ ἀλγῶσθαι
δαδῆσαι (3. sing. f. 1. ind. pass.) sicut
nebula dissipabitur.

ΣΚΕΛΛΩ, arefacio (idem qvōd
ξηραίνω) σκίλαμαι, exaresco. σκελῶ
idem, ἔσ hinc est

Σκελετῆς, ὁ, arefactus.

Σκελετῶν, ῥ, ῥ, compages ossium cor-
poris humani, carne ἔσ nervis distra-
ctis, Skeleton.

Σκίλον, ῥ, ῥ, crus, in plur. num.

σκίλα ἔσ per crasim σκίλον, τὴν, crura,
Job. 19, 31. 32. 33. Hinc

Σκελες, (ἰδῶ, ῥ), perna.

Περί-

Περαισκελῆς, ἴσθ, ο, ῥ, crura ambi-

ens.

Περαισκελῆ, ῥη, femoralia, Sir. 45, 11.

Περαισκελῆ, ῥη, idem quod

Περαισκελῆς, ἴσθ, ο, ῥ, feminine, cal-
liga, bracca,

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ (ab Hebr. חָפַץ
respicere) Fut. ὀψαμ, Præt. ὄψαμαι,
aor. i. med. ἵσκειν, circumspicio,
dispicio. Isocr. οὐδὲν καὶ διαλατῶς
σῶται, considera & tecum perpende.
A præt. med. ἵσκειται est

Σκοπία, αῖς, ῥ, specula, Sir. 40, 7.
Inde

Σκοπιῶ, Speculor.

Σκοπῆς, ῥ, ο, meta, ad quam sagit-
tarii collimant & tela sua dirigunt.
Et per metaph. Scopus quilibet. Phil.
3, 14. κατὰ σκοπὸν, scopum versus.

Σκοπῶ, ῥη, perpende itaque. Gal. 6, 1.
σκοπῶν σῶται, considerans temeti-
psum; σκοπῶν pro σκοπῶντες ἑαυτοὺς con-
siderantes vos ipsos. enallage nume-
ri. Th. B. addit supplementum unus-
quisque; Nomen verò multitudinis singu-
lare habet vim pluralis numeri Phil. 2,
4. καὶ τῶν ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖται, ne sua
quodvis spectate.

Ἀποσκοπεῖν, seu ἀποσκοπῶ, sco-
pum intueor; it. prospecto. Judith
10, 10. ἀποσκοποῦν αὐτῷ οἱ ἄνδρες, D
prospectabant illam viri.

Ἐπισκοπεύω, invisio, visito, Heb.
2, 6. ἐπισκέπτη, respicis, Jac. 1, 27.
ἐπισκέπτης ὀρφανός, invisere orpha-
nos (Ex. 36. ἐπισκοπεῖν ἄνδρες, viri
recensiti, a præt. pass. ἐπισκευμαι)
Fut. ἐπισκέψομαι, invisam. a. i. med.
ἐπισκεψάμην, vidi, invisit, Luc. 1, 68.
ὅτι ἐπισκέψατο, quia visitavit. Matth.
25, 36. ὅταν ἐπισκεψάσθαι με, non visi-
tasti me, deligo, Act. 6, 13. ἐπισκέ-

ψαδῆς (aor. i. med. imper.) ἄνδρες ἐξ
οὐμῶν, deligite viros ex vobis. a. i. med.
subj. Act. 15, 36. ἐπισκεψάμεσθαι, inbi-
samus. aor. i. med. inf. Act. 7, 23.
ἐπισκέψατο, visitare. Sicut οὐκ ἔστι
ἄλλος, format aor. 2. ἵσκειται, unde
præt. med. ἵσκειται: Sic etiam ἐπισκο-
πεῖται, unde est

Ἐπίσκοπος, ῥ, ο, visitator, episco-
pus, pastor Ecclesiae, quib. in N. T. sic
dicitur, quia oves suas debet visitare
& pascere, alioquin episcopus tantum
fuerit nominatus, non re ipsa.
Voce hac Jud. 9, 28. redditur Hebraeum
רִבְרֵא & Latine vertitur praefectus.

Sic 1. Macc. 1, 51. ἐπισκοποὶ dicuntur,
quib. populo impositi erant, ut manda-
ti regii observationem urgerent &
transgressores denunciarent. 1. Tim.
3, 2. Tit. 1, 7. δὲ ὁ ἐπίσκοπος ἐνὶ ἐκκλη-
σίᾳ, oportet visitatorem seu epi-
scopum vitae inculcata esse. Vulgo
vertunt inspectorem (quem Graeci
ἐφορῶν vocant,) ubi notandum ἐπι-
σκοπῶν in N. T. esse invisere, visi-
tare, uti supra ostendi. In V. T.
Graeca versione etiam idem valet,
& praeterea etiam significat lustrare,
musteri / quod ipsum nihil aliud est
quam visitare, Num. 3, 15. ἐπισκεψα-
ντες, 1. Sam. 14, 16. ἐπισκέψατο,
visitare. Num. 2, 26. οἱ ἐπισκοπεῖν
recensui. Num. 2, 33.

Ἐπίσκοπος, αῖς, ῥ, lustratio, recen-
sio, Jud. 20, 15. ἐπισκοπήσαν (aor. 2.
pass. indic.) lustrati fuerunt, & Jud.
21, 9. καὶ ἐπισκέπη ὁ λαός, in Hebr. eo
est hithpael, & populus recensuit sei-
psum. ubi in Hebr. eo est רָבַע, cu-
jus genuina significatio est visitare, re-
censere, praeficere aliquem ut visiter.
Atque hactenus de genuina hujus vo-
cis significatione. 1. Pet. 2, 25. Chri-
stus dicitur ἐπίσκοπος ἡ ψυχῶν, epi-
scopus,

scopus, hoc est, custos animarum, A
 qbi verè est δεχισπίσκος ὁ ἐνέτρος,
 sicut Petrus eum vocat δεχισπίσκος,
 hoc est, principem pastorum, 1. Pet.
 5, 4. 1. Pet. 2, 25. ἐπισκοπὴν ψυχῶν, cu-
 ratorem animarum.

Ἐπισκοπή, ἡ, ἡ, episcopatus, Aft.
 1, 20. visitatio, Luc. 19, 44. Dplex
 est Dei visitatio, alia est gratiæ, alia
 aīæ, uti liquet ex Ex 20, 5, 6.

Ἐπισκοπῶ, ὦ, prospicio, Heb. 15.
 visitationi vado, 1. Pet. 5, 2.

Ἀποτρεπισκοπῶ, ὦ, ὁ, idem fe-
 re quod πολυπύγμων, curiosus ho-
 spes domi alienæ. 1. Pet. 4, 15.

Καπισκοπῶ, ὦ, ὁ, explorator,
 Heb. 11, 31. derivatur à κατίσκοπῶ,
 quod est ab aor. 2. act. κατίσκοποι, ὅ
 hoc ab imperf. κατίσκοπον, ὅ hoc à
 κατισκοπία. At in qdā, qbia ἐπι-
 σκοπῶ ὅ κατίσκοπον αἰτίθῃ capi-
 untur, eū accentum non est in penulti-
 ma, sicut in voce ἀποτρεπισκοπῶ; Re-
 spondetur: Alia est ratio vocum cum
 præpositionibus compositarum.

Κατισκοπῶ, ὦ, exploro. Fut. ἡσώ.
 Præter. κατισκοπήκα. aor. 1. κατισκοπή-
 σα, Gal. 2, 4. κατισκοπήται, explo-
 rare, expiscari, aor. 1. aē. inf.

Κατασκοποῦμαι, exploro, speculor,
 1. Mac. 5, 38. ἀπίστω κατασκοποῦμαι
 (aor. 1. inf.) τὴν παρεμβολήν, misit qbi
 specularentur castra.

Ὀριθροσκοπῶ, ὦ, ὁ, auspex, augur, D
 qbi ex mundi ὅ edulibus avibus, ut
 sunt oscines ὅ gallinaceum genus, au-
 guratur.

Ὀριθροσκοπῶ, ὦ, auspiceor, Lev.
 19, 26.

Ὀφρυσκοπία, ὦ, ἡ, auspiciū, o-
 scinium. Ex ὄφρῳ, avē, ὅ σκοπία.

Παντισκοπῶ, ὦ, ὁ, omnium rerum
 inspektor, omnia prospiciens; neutro
 genere legitur Sap. 7, 23. πανόψια πνε-
 υμωσκόπων, spiritus omnia prospiciens.

ΣΚΕΠΩ, (affine Heb. תָּכַס) tēgo, velo.

Σκέπη, ἡ, ἡ, tegumentum, prote-
 ctio. 2. Mac. 13, 17.

Σκεπτήρ, ὁ, ὁ, protector, Str. 52,
 2. à verbo

Σκεπία ὅ σκοπίζω idem qvōd
 σκέπω.

Σκέπσμα, τὸ, ὅ, tegumentum.
 1. Tim. 6, 8. ἔχοντες ἀσχεγφῆς καὶ
 σκεπίσματα, τῶν τοῦ θεοῦ ἀποδο-
 τῶν. B hoc est, habentes alimenta, ὅ qvibus
 tegamur, hac nobis satis erunt.

Ἐπακίτω, supers intēgo & ope-
 rio. Str. 49, 15. τὰ ὅφρ αὐτῶ ἐπακίτωσθαι
 ossa ejus recondita sunt.

† ΣΚΕΥΑΣ, ὦ, ὁ, Sceva. Aft.
 19, 14. nomen pontificis. Videtur sic
 dici à σκεῦος. σκεῦος, vas. Et Pau-
 lus vocatur σκεῦος ἐκλογῆς, vas ele-
 ctionis. Aft. 9, 10. unde est verbum
 σκεδαῖν, instruō. paro, unde alit
 σκεδῶν, interpretantur paratum. Sed
 verò Judeo potius Hebraeum nomen
 inditum fuisse dixerim à radice טָוַן
 æqvare, adæqvare, æqvalem esse,
 prodesse, expedire, in pibet טָוַן
 æqvare, ponere. Dicitur ergo fuit
 Scevas, q. d. æqvator.

ΣΚΕΥΟΣ, τὸ, ὅ, (affine τῷ
 טָוַן) instrumentum, Aft. 9, 15.
 σκεῦος ἐκλογῆς, Hebraismus, pro
 σκεῦος ἐκλεκτῶν, instrumentum ele-
 ctum. Velum. Aft. 27, 17. γαλῶσται
 τὸ σκεῦος, dimissis velis. Corpus
 hominis, 1. Thess. 4, 4. τὸ σκεῦος
 κνίδαται, sum vas, hoc est, corpus pos-
 sidere, per metaphoram mulier. 1.
 Pet. 3, 7. ὡς ὁ κύριος ὁ σκεῦος τῆς γυναι-
 κὸς, vasi muliebri ut infirmiori.
 τῷ Hebraeum, cui respondet τὸ
 σκεῦος, significat instrumentum.
 Matb. 12, 29. καὶ τὸ σκεῦος αὐτοῦ τῷ
 πνεύματι

πίσσω, & vasa ejus diripere. in pl. A 54. ἡμέτερον παροσκεύη, dicit erat
num. σκεῖα, & contrā σκεῖα,
vasa, 2. Tim. 2, 20. σκεῖα χρυσοῦ, vasa
aurea. Rom. 9, 23. σκεῖα ἐλεος, vasa
misericordiae. ibid. v. 22. σκεῖα ὀργῆς,
vasa irae.

Σκεῦῃ, ἡς, ἡ, armamenta, A 54. 27,
19. σκεῦῃς ἡ πάλαι ἱπποσύνη, arma-
menta navis abjecimus.

Σκευάζω, paro. σκευάζωμαι, fabri-
cor, fabricor. Sir. 49, 1. μνησθῶν
ἐσκευάζωμαι, monumentum fabrica-
tum seu fabrefactum.

Σκεύωμαι, ατ, ὄ, qvōd paratum
& fabrefactum est; pl. σκευώματα,
τὰ, supellectilia, Judith 15, 13.

Σκευατός, ὅς, ὁ, paratus, factus;
facturus, ut: σκευατὸν οὐκ, cui op-
ponitur τὸ οὐ φῶς, γὰρ. Es. 54, 17.
τὸν σκεῦον σκευασόν, omne instru-
mentum fabrefactum; ut sunt arma,
tela.

Ἀσκειάζω, labefacto, destruo, C
instruo, demolior, A 54. 15, 24. ἀνα-
σκεύοντες τὰς ψυχὰς υἱῶν, labefa-
ctantes animas vestras. Fut. ἀνα-
σκεύωμαι. Præf. ἀσκεύωμαι. aor. 1,
ἀσκεύωμαι.

Ἀσκειή, ἡς, ἡ, refutatio.

Ἀποσκεύωμαι, vasa aufero, sar-
cinas colligo.

Ἀποσκεῖν, ἡς, ἡ, sarcina, supellex,
1. Macc. 5, 13.

Διασκεύω, apparo, instruo, ad- D
orno.

Διασκεῖν, ἡς, ἡ, apparatus. 2. Macc.
11, 10.

Ἐπισκεύω, instauro, exstruo.
1. Macc. 12, 37.

Παροσκεύω, Fut. σκ. Præf. κα.
preparo, apparo. Fut. 1. med. παρο-
σκεύωμαι, apparabor 1. Cor. 14, 8.

Παροσκεῖν, ἡς, ἡ, apparatus, pa-
rasceve. Matth. 27, 62. Marc. 15, 42.

Interpretatur ἀποσκεῖν. Luc. 23,

ἡμέτερον παροσκεύη, dicit erat
parasceve. Job. 19, 14. παροσκεύη
τὰ, Parasceve Parascevas.

Ἀπαροσκεύωμαι, 3, ὁ, ἡ, imparatus,
a. 2. Cor. 9, 4.

Ἀποσκευάζωμαι, colligo sarcinas,
A 54. 21, 15.

Κατοσκεύω, preparo, instruo.
Fut. κατοσκευώσω, Matth. 11, 10. ὅς
κατοσκευασὲν τὸν ὄδον, qvī prepara-
bat viam. Præf. κατοσκευάωμαι. aor. 1.

κατοσκευάωμαι, Heb. 11, 7. ὁ λαβὼν
κατοσκευάσας κτίσιν, verticus constru-
xit arcam, Heb. 3, 3. ὁ πᾶσι κα-
τοσκευάσας ἡδὲ, qvī omnia constru-
xit est Deus. Præf. pass. Heb. 3,

4. κατοσκευάσθη τὸν πύλον, prepa-
ratur ab aliquo, 1. Pet. 3, 20. κα-
τοσκευαζόμενος κτίσιν, cum prepararetur
arca. Præf. perf. κατοσκευάσμαι,
Luc. 1, 17. Heb. 9, 6. aor. 1. Heb. 9, 2.

κατοσκευάσθη σκηνή, tabernaculum
apparatum fuit.

Κατοσκευάωμαι, ατ, ὄ, prepara-
tio, instructio; id qvōd structum est,
opus, Sir. 32, 7. ἐν κατοσκευάσσει
χρυσῷ, in opere ex auro constructo.

κατοσκευάωμαι, τὰ, pecunia para-
ta, 2. Macc. 12, 43. πεινέμεθα καὶ
ἀνδραγαθίας κατοσκευάσματος eis ἀν-
δραγίας ἀνδραγίας, διχιδίας, confusions
collectione viritum facta parate pecu-
nia ad argent. drachmas bis mil-

ia. D 10.

Κατοσκεῖν, ἡς, ἡ, structura, fabri-
cario, 2. Macc. 4, 29. structura ser-
monis, 2. Macc. 15, 49. item defen-
sio, demonstratio, adstructio, proba-
tio; unde qvæstio aliqua sive argu-
mentum dicitur deῖν κατοσκευῶν,
egere probatione.

Παροσκευάω, ante struo aut
molior; preparo. Præf. S. r.

ΣΚΗΝΗ, ἡς, ἡ, tabernaculum,
vocabulum hoc ortum est ab Hebræo

שַׁחַחַן *schachân*, habitabit. Heb. 9, 3. ἡ λαβὴν ἡ ζωὴν, tabernaculum, quod vocatur sancta sanctorum, quod ipsum etiam nominatur σκηνή ἡ μαρτυρία, tabernaculum testimonii, Act. 7, 44. tentorium, Heb. 11, 9. ἐν σκηνῇ κατακίχσας, in tentorii habitans. Caeli dicuntur σκηνὴ αἰῶνοι, tabernacula eterna. Luc. 16, 9. ἢ Heb. 8, 2. ἡ σκηνή ἡ ἀληθινή, verum illud tabernaculum. ibid. c. 9, 11. τελειότερον σκηνή, ἢ χειροποίητον, perfectius tabernaculum, non manu factum. Templum Salomonis vocatur σκηνώμα τῷ ᾧ, Act. 7, 45. Vide hanc vocem paulo post. corpus hominis vocatur anima tabernaculum seu domicilium. 2. Pet. 1, 14.

Σκηνώ, σκ, ὅ. idem quod σκηνή. per elegantem metaphoram transfertur ad corpus humanum. 2. Cor. 5, 1. φ. οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ σκηνῇ τῆς σαρκὸς, quibz sumus in hoc tabernaculo, suspiramus. Hippocrates aphorismo omnium ultimo eadem utitur metaphorā, ubi ait διαλείψοντα τὴν ψυχὴν τὸ σῶμα τὸ σκηνώ, relinquens anima corporis domicilium.

Σκηνώω, habito, Apoc. 13, 6. τὰς ἐν τῇ θρανῷ σκηνήντας, in caelo habitantes. Fut. Apoc. 21, 3. σκηνώσιν μετ' αὐτῶν, habitabit cum eis. Apoc. 7, 15. σκηνήσιν ἐν αὐτῇ, umbraculo proteget illos. aor. 1. act. Job. 1, 14. ἐσκηνώσιν ἐν ἡμῖν, habitavit inter nos.

Σκηνώμα, σκ, ὅ. idem quod σκηνή, Act. 7, 46. Per metaph. corpus humanum. 2. Pet. 1, 13.

Ἐπισκηνώω, ὤ, in tentoriis habito. u. Cor. 12, 9. ἵνα ἐπισκηνώσῃ (3. sing. aor. 2. act. subj.) ἐν ἐμῇ διώκῃς ἡ Χρῆστος, ut tanquam in tabernaculo habitet in me virtus CHRISTI. Metaphora à tabernaculis non ad tem-

porariam habitationem, sed tantum ipsius hospitiis fragilitatem significandam. Quamvis alioqvi verum etiam sit, fragilitatem hanc non fore perpetuam. 2. Cor. 5, 4.

Κατοικνω, ὤ, tentorium struo, Xenoph. libr. 6. παρδ. per metaphoram nidifico, κατοικνω ἐν τῇ κλάδῳ, nidulari in ramis. item habito, commoror Num. 35, 34. ἐγὼ γὰρ εἰμι κύριος κατοικνω, ἐν μέσῳ τοῦ ἔθνους. Ego enim sum Dominus habitans in medio filiorum Israel. Fut. Act. 2, 26. κατοικνωσὶς ἐν ἱερουσολύμοις, commorabitur cum spe, a. 1. act. κατοικνωσὶς habitavi. item ad formam verbi biphil μεταπακῶς feci habitare. Ps. 78, 61. Jer. 7, 12. ἢ κατοικνωσὶς ὄνομά σου, ubi feceram, ut habitaret illic nomen meum. Matth. 13, 32. κατοικνωσὶς, Luc. 13, 9. nidulate sunt.

Κατοικνωσὶς, σκ, ἡ, nidus, Luc. 9, 58.

Προσκηνίον, σκ, ὅ, proscenium, scabulum scenae vel tabernaculi, Judith 10, 24.

ΣΚΗΠΤΡΟΝ, σκ, ὅ, sceptrum; metonym. regnum, Sir. 34, 18. σκῆπτρα ἀδίκων συντελείη, sceptrum iniquorum contriverit. II. scipio, baculus, super quo quis σκῆπτται. Verbo

Σκῆπτω, innitor, incumbo.

Σκῆπτω, scipio.

Σκῆπτρῆχος, σκ, ὁ, ἡ, sceptrifer, ex σκῆπτρον ἢ ἔχω.

ΣΚΙΑ, αἶ, ἡ, umbra, (affine ἡ βρῶσις, sub umbra. Matth. 4, 16. σκῆπτω, umbra mortis, hoc est, ignorantia, quae affert mortem aeternam seu damnationem. Col. 2, 17. σκῆπτω, umbra rerum futurarum, hoc

hoc est, typi. praesignificantes promissiones Dei suo tempore implendas. Hebr. 10, 1. ponitur pro σκιαγραφία. Vide supra εικόν, ubi indicatur discrimen inter umbram, figuram, & imaginem.

Ἀποσκιάζω, obumbro.

Ἀποσκίασμα, το, ὅ, obumbratio, Jac. 1, 17.

Ἐπισκιάζω, inumbro, regit Dat. Marc. 9, 7. ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς, extitit nubes, quae inumbravit eos. Fut. ἐπισκιάσω, Luc. 1, 35.

Ἐπισκιάσας. Semelcum Accus. a. i. act. Matth. 17, 5. ἰδὼς νεφέλη φωτεινὴ ἐπισκίασεν αὐτούς, nubes lucida inumbravit eos. Act. 5, 15. καὶ ἡ σκιά ἐπισκίασεν τοὺς αὐτοῦς, vel umbra inumbraret aliquem eorum.

Κατασκιάζω, obumbro, Heb. 9, 5.

Σκιαγραφία, ὡ, adumbro.

Σκιαγραφία, αἰ, ἡ, adumbrata descriptio.

Σκιαγραφικός, ad umbratilem descriptionem pertinens. A

Σκίπτω, ὅ, ὅ, qui rem aliquam adumbrat; pictor, Sap. 15, 4.

ΣΚΙΡΟΣ, ὅ, ὅ, marmoris fragmentum, cementum, gypsus. Hinc

Σκίρρον, ὅ, ὅ, scirrhus, tumor quidam durus, ut in hepate, liene; quia similis σκίρῳ.

Σκίρῳ, ὡ, induro in σκίρρον, seu D tumefactum induro.

Σκίρῳ, ὅ, ὅ, ὅ, similis σκίρῳ, vel callosa duritie rigidus & induratus; Metaph. durus, contumax.

Κατασκίρῳ, ὡ, idem quod σκίρῳ.

Προκατασκίρῳ, ante induro, pridem callum induco; pridem inveterascere facio. Praef. pass. προκατασκίρῳμαι, dudum inveterasco, vel occalleo, 3, Macc. 4. προκατασκίρῳ-

ἄλλος ἀπὸ θείας, inveterata dudum inimicitia.

ΣΚΛΗΡΟΣ, ὁ, ὁ, durus, a, um, in N. T. tantum metaphoricè accipitur. Matth. 25, 24. σκληρὸς εἶ, durus, hoc est, severus es. Job. 6, 60. σκληρὸς ὁ λόγος, durus sermo. Act. 9, 5. σκληρὸν σοι, difficile, noxium tibi est. Jac. 3, 4. τὸ σκληρὸν ἀνέμων, à vehementibus ventis. Juda 8, 15. πάντων σκληρὸν de omnibus virulentis verbis.

Σκληρότης, η, ἡ, durities, Rom. 2, 5.

Σκληρύνω, induro, Rom. 9, 18. ὁ δὲ θεὸς ἡλεῖ, σκληρύνει, quem vult, indurat. Heb. 3, 8. μὴ σκληρυνῆτε, ne induretis.

Ubi σκληρύνετε potest esse 2. plur. praef. subj. vel aor. 1. subj. ab indicativo σκληρύναι, induravi. praef. pass. σκληρυνώμαι, induror. imperf. Act. 19, 9. ἐσκληρύνοντο, iadurabantur. a. i. pass.

Hebr. 3, 13. ἵνα μὴ σκληρωθῇ ἡ καρδιά, ne quis vestrum induretur, vel, ut alii vertunt, seducatur.

ΣΚΟΛΙΟΣ, ὁ, ὁ, (σκολιός)

stultus, ἀφρων) tortuosus, curvus, Luc. 3, 5. καὶ ἕσται πᾶς σκολιὸς εἰς ὁδὸν αὐτῶν, scilicet ὁδὸν, ὅ, quae curva sunt, sicut recta via. pravus per metaphoram. Act. 2, 40. σάρατι δὲ τῷ ἔθνει τῷ σκολιῷ, servamini ex natione ista prava. asper, cerebrosus, difficilis.

1. Pet. 2, 18. ἀλλὰ καὶ σκολιοῖς (scil. διασφόταις, ικανοποιεῖται) sed pravus be- ris (scil. ἰνὶ ὁδῷ quidem, sed tamen non impii jubentibus) subijcimini. ubi σκολιὸς opponitur τῷ ἀγαθῷ, bono, probò, ἀγαθῷ.

ΣΚΟΛΟΨ, ὁ, ὁ, praecutus palus, (affine τῷ σκαλῷ, fodio) ut sunt ligna praecuta, quae claudendis hortis, vel sustinendis vitibus solo infiguntur. 2. Cor. 12, 7. ἰδὼ μοι σκόλοψ

τῇ σαρκί, dedit mihi palum in carne. A ubi apostolus per σκόλον non intelligit concupiscentiam, ut nonnulli volunt per metaphoram, quod illa instar teli carni nostrae penitus sit infixa, sed exquisitissimos dolores, quos in tentationibus experiebatur. Unde etiam hunc sive stimulum sive sudem suum angelum Satanae colophizantem se appellat: Ille enim est, qui permissu Dei conscientias peccatis gravatas stimulat, easque cruciatibus suis quasi colaphis cedit, ubi dolor cum pudore est conjunctus: Interdum idem valet, quod σκώος, crux, &

Σκολοτίζω idem significat quod σκώος, ὡς, crucifigo. Illi dicuntur σκολοτίζεσθαι, qui vel palo affiguntur, vel (quod supplicii genus est crudelissimum, hominibusque indignum) qui palo trahuntur.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ὁ, scorpium, ita dictus πικρὸς ὁ σκορπίου τοῦ ἰού, a spargendo veneno. Luc. 11, 12. μὴ ἐμδώσῃ αὐτῷ σκορπίον; num dabit illi scorpium?

Σκορπίδιον, ὁ, parvus scorpius; item, bellicum instrumentum sive machina emittendus jaculis accommodata, 1. Macc. 6, 51.

Σκορπίζω, spargo, dissipio, Matth. 12, 30. Job. 10, 12. σκορπίζῃ τὸ πνεῦμα, dispergit oves. Fut. σκορπίσω. Præter. act. σκορπίσκα. aor. 1. act. σκορπίσκα, 2. Cor. 9, 9. σκορπίσαν, id est, utis πνίγη, dispersit, dedit pauperibus. aor. 1. pass. Job. 16, 32. ἵνα σκορπίθῃ (2. pl. a. 1. pass. subj.) ἵνα σκορπίθῃς, quum dispergemini unusquisque ad sua.

Ἀποσκορπίζω, dispergo, 1. Macc. 51, 55.

Διασκορπίζω, dispergo, dilapido, Luc. 16, 1. ὡς διασκορπίζων τὰ ὑμῶν, tanquam dilapidans bona, scil.

domini sui. Fut. διασκορπίσω. Præter. act. διασκορπίκα. aor. 1. act. διασκορπίσκα, Luc. 1, 51. διασκορπίσας τὰς ὑμῶν, dissipavit superbos. Præter. pass. διασκορπίσμεν, Job. 11, 52. τέκνα ὧν καὶ διασκορπίσθήσονται, filii Dei dispersi. aor. 1. pass. διασκορπίσθη, Act. 5, 37. διασκορπίσθησαν, dispersi fuerunt. Fut. 1. pass. Matth. 26, 31. Διασκορπίθῃτε, καὶ τὰ ὀστέα τῆς πεινῆς, dispergentur oves gregis.

Β ΣΚΟΤΟΣ, ὁ, ὁ σκοτός, ὁ, tenebrae, caligo, (ὡς καὶ ὁ σκοτός, Nocturnum in tenebris quiescit) Luc. 23, 44. σκοτός ἐγένετο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Res adversæ. Psal. 13, 39. Κύριε, φανεῖς ἡμῖν (Attice pro φωτίσει) ὁ σκοτός, Domine, illuminabis tenebras meas. ignorantia Dei. Rom. 2, 19. φῶς καὶ ἐν σκοτῇ, scil. ὅταν lumen eorum, qui sunt in tenebris. Heb. 12, 18. σκοτὶς caliginι. Sarcinæ Luc. 22, 53. ἐξουσία ὁ σκοτός, potestas tenebrarum h. e. Satanae, antiqui illius serpentis, mordentis calcaneum CHRISTI, juxta prophetiam DEI Gen. 3, 15. Col. 1, 13. ὁ ἐξουσία ἡμῶν ἐν τῷ σκοτῇ, Satanae, qui eripuit nos ex potestate tenebrarum, hoc est, diaboli. Dicitur etiam

Εκότης, αἱ, tenebrae, Job. 10, 1. & c. 6, 17. cæcitas spiritualis. 1. Job. 1, 5. & 1. Job. 2, 11. animus hominis a lapsu, Job 1, 5.

Εκότενός, ὁ, tenebricosus, 2. um, Matth. 6, 23.

Εκόνω, obicuro, tenebras alicui offundo. Fut. εκόνω. Præter. εκόνωκα. aor. 1. εκόνωκα. Præter. perf. pass. εκόνωμαι, Eph. 4, 18. εκόνωμαι, 2. pl. aor. 1. Δις, obtenebrati mente. aor. 1. pass. εκόνωμαι, Rom. 1, 21. εκόνωμαι, 2. pl. aor. 1. pass. εκόνωμαι, obtenebratum est desipiens cor eorum. aor. 1. pass. subj. εκόνωμαι, 2. pl. aor. 1. pass. 1. pass.

1, pass. imper. σκοπέσθην, ἡτις, Rom. 11, 10. σκοπεῖσθαι, obtenebrentur.

Σκοτία. Fur. ὥτω. Prat. σκοτα, obscuro, tenebras induco. σκοταίμαι, ἔμω, tenebrae mihi offunduntur. A. roc. 16, 10. ἡ βασιλεία αὐτοῦ σκοτεινῆν, regnum ejus est tenebris circumfusus.

ΣΚΥΒΑΛΟΝ, σ, ὅ, quasi κυβαλόν, h. e. τὰ τῆς κυσὶς καθάρου, quod cantibus projicitur, ut quidam interpretantur. A. qvā expositione non dissente Phocyl. ubi scribit, μὴ δὲ παρὰ δαίτες ἰδοὺς σκυβάλιον τεύχεος, h. e. neque de alterius castra vesicaris mense rejicentis. Foxcassus intelligit repotia. σκυβάλιον est à verbo

Σκυβαλίζω, rejicio, tanquam rem vilissimam aspernor. Sir. 26, 28. ἀνδρες συνετοὶ τοὶ σκυβαλίζοντες, viri prudentes si contemnantur. Deinde accipitur pro re qualibet vili, qvā rejicitur, pro quibuscumque item pro excrementis, Sir. 27, 4. item pro fecibus, aliisque sordibus in N. Test. veteris interpret vertit Phil. 3, 8. πάντα ἡγούμεν σκυβάλα, omnia arbitror esse stercorea, h. e. omnia habeo pro stercoreis, scil. collata cum fide Christiana.

† ΣΚΥΘΗΣ, σ, ὅ, Scythia, qvā est ex Scythia Col. 3, 11.

Σκυθία Scythas imitor, item ebrius sum, qvā Scythia pocula dedisti essent. dictus à Gracā voce σκυθός, σ, ὅ, qui retrico & tristi vultu est, qvā ipsa etiam dicitur σκυθῶ.

Περιοκυθίζω, proprie est eutem cum cunctis amputo; scythico more rado: sed exponitur & generaliter, excorio, 2. Macc. 7, 4. περιουθίζοντες ἀκρωτηρίων, excoriantes extremas partes abscindere,

Σκυθόπολις, τωσ, ἡ, Scythopolis, Scythopolis, oppidum Palestine ad ripam Jordanis fluit, versus montes Gilboe; distans ab Hierosolyma stadiis sexcentis, 2. Macc. 12, 29.

Σκυθόπολις, σ, ὅ, Scythopolitani; ibid. v. 30.

ΣΚΥΛΛΩ, (affine τῷ ἵππῳ infatuabit) vexo, fatigo, tantum in pras. activo & passivo legitur. Mare.

Σ, 35. ἡ ἐν σκύλλῃς ὁ δάσκαλος; qvā amplius dixas magistrum? Luc. 8, 49. μὴ σκύλλῃς ἐν δάσκαλον, ne molestias facesset magistro. Luc. 7, 6. μὴ σκύλλῃς (pras. imp. pass.) ne vexator, mach dir keine Unruh.

Σκυλλῶς, σ, ὅ, vexatio, 3. Macc. 4.

ΣΚΩΛΗ, κω, ὅ, (ἀ σκύλλω, fodio) vermis, proprie accipitur Ex. 16, 24. Prov. 12, 4. per metaph. mala conscientia & sensus ira divinae, Mare. 9, 44. ὅπου ὁ σκύλλῃς αὐτῶν ἔπιλοβῶν, ubi vermis eorum non moritur, per metaph. sic vocatur homo infirmus & mortalis, qvā in hac terra repit, & tandem more vermium in terram irripit. Imò in qvō vixit nascuntur vermes, & quorum tandem in sepulcro sit esca. Job. 25, 6. υἱὸς ἀνθρώπου σκύλλῃς, filius hominis, vermis. item vermis, vile & contemptum animal, proverbio locum facit, ut dicatur vermis, qvā est abjectissimus, & quasi hominis nomine indignus. Ps. 22, 7. ἐγὼ δὲ εἰμι σκύλλῃς καὶ ὅτι ἀνθρώπου, ego verò sum vermis & non homo. (conf. Es. 52, 14. c. 53, 3. Joh. 19, 6.) Es. 41, 14. μὴ φοβῆς σκύλλῃς λαῶν, ubi Hebraei annotant inquit hac metaphora maxime infirmitatem. Judaeos enim in captivitate Babylonica, exilio, bellis, fame, aliisque flagellis ita fuisse debilitatos, ut vermibus

qvā

quā hominibus visi fuerint similio-
res.

ΣΜΑ'Ω & σμῶ, abstergo, detergo, purgo.

Σμῆχμα, idem. Hinc

Σμῆγμα, ατ, τῆ, smegma, quo in
abstergendo utimur. *Susan. 17.*

† ΣΜΥΡΝΑ, ης, η, Smyrna, no-
men urbis. *Apoc. 1, 11.* nomen origine
Græcum, & significat myrrham.
Matth. 2, 11. Job. 19, 39. Æolicè etiam
dicitur

Μύρρα, αἱ, ἡ, pro σμύρρα, ut anno-
tat Gal. Alii ad thema μύρρι, υ, &
unguentum referunt.

Σμυρίζω, myrrham redoleo. *Fut.*
Isa. P. ἐμυρρίκα. præf. pass. σμυρρίζο-
μαι, myrrha imbuor. præf. pass. ἐ-
σμυρρίσμαι, part. præf. pass. ἐσμυρρίσ-
μεν, η. *ov. Marc. 15, 23.* ἐσμυρρίσμεν
οἶνον, vinum myrrhatum.

ΣΟΒΕΩ, ὦ, abigo, expello. *It.*
moveo, concito. *Fut. ἔσω, perf. σό-
ηκα.*

Ἐκσοείω, ὦ, expello; commoveo,
concito. Pass. ἐκσοβίσμαι, ἔμαι, com-
moveor. *Sap. 17, 9.* ἐκπιτῶν σερπεν-
τῶν σόσημφοι, serpentum sibilis com-
moti.

Ἐπισοείω, ὦ, abigo.

† ΣΟΔΟΜΑ, ων, τῆ, Sodoma
Sodomæ, & Sodoma Sodomorum.
pl. num. Nomen urbis. *Hebr. סְדוֹם*

Sédóm. Videtur Sodomis nomen indi-

um à planitie agrariâ, quia ante ex-
cidium locus fuit longè fertilissimus
& amœnissimus. *סְדוֹמָי* sunt cam-

pi, à sing. *סְדוֹמָי*. item *סְדוֹמָי*

arvum, planities. *Gen. 10, 19. Chald.*

Gen. 14, 10. *סְדוֹמָי* sunt agri, campi.

ὡς Σοδόμων, Sodomam usque. *Gen. 13,*

12. ἐν Σοδόμοις, Sodomis habitavit.

Gen. 19, 24. καὶ Κύριος ἔβρεξε ἐπὶ Σο-

δομα καὶ Γομορρᾶ θεῖον καὶ πῦρ, &

Dominus pluit super Sodomam &
Gomorrhæam sulphur & ignem.
Hinc

Οἱ Σοδόμοι, ων, Sodomitæ, ciues
illius urbis, *Matth. 10, 15. & c. 11,*
23. 24.

† ΣΟΛΟΜΟΝ, ὦν, ὁ, Salo-
mo, filius Davidis, rex omnium, quo
Sol aspexit, sapientissimus & diviti-
mus, *2. Sam. 5, 15. Matth. 1, 6. Act. 7,*
47. *σολομών* in nom. *Hebr. שְׁלֹמֹן*

Schelomó, εἰρῶν, pacificus, fidei
reus. à nomine *שָׁלֵם* pax. à radice

שָׁלַם pacem coluit. Idem etiam

dictus fuit *יְהוֹיָדָה* dilectus DEO.

ab ipso Deo per Nathanem prophe-

tam præceptorem suum, *2. Sam. 12, 25.*

Jedidjah compositum ex *יְדִיד* dile-

ctus, Kamets mutatur in schelom,

sub jod, juxta regulam, Crescentibus

literis decrescunt puncta. *יְהוֹ* in fine

est nomen Dei.

ΣΟΟΣ, υ, ὁ, (affine τῷ *σω*)

salus) salvus, sospes, incolumis.

Hom. Iliad. α. 6. 117. σὺν ἑμμοσῶν ἡ

ἀπολίδε, saluum esse, non interire, quæ

sunt contraria.

Σά, υ, ὁ, idem quod σός, *Ιλιάδ.*

α. σάωται ὥσπερ νήαι, ut incolumis

redeas. & passim. pro σός, verò legi-

tur etiam σῶς, α & ο contractis in υ.

pro more. Et hinc est

Σώζω, servo, *Jude 6. 23.* εἰς τὸ

φύλασσω, alios verò metu servat.

σάζειν αὐτὸν ἐν θανάτῳ, servare eum à

morte, *Heb. 5, 7.* *Fut. σώσω.* *Matth.*

1, 21. σώσει τὴν λαὸν αὐτὴν, servabit po-

pulum suum. scil. à peccato per regene-

rationem Spiritus S. & à pœna

peccati, per mortem suam. *1. Cor. 7,*

16. σώσεις, convertes ad fidem Chri-

stianam. Præf. perf. σώσκα. *Matth.*

9, 22. ἡ πίστις σου σώσει σε, fides tua

ser-

servabit te. aor. i. act. ἵστωαι, Tit. 3, 5. imper. Matth. 8, 25. Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, DOMINE, serva nos. Luc. 23, 35. ἄλλος ἵσται, σιωπῶντων, alios servabit, servet seipsum. aor. i. act. subj. Rom. 11, 14. σῶσω πάντας, servem aliquos. aor. i. act. inf. σῶσαι, servare. 1. Cor. 1, 21. Luc. 6, 9. part. aor. i. act. σῶσας, αὐτῶν, ὅ, qvī servabit. 2. Tim. 1, 9. Præf. pass. σῶζομαι. 1. Cor. 15, 2. δι' ἡμῶν σῶζεσθε, per qvōd etiam servamini, imperf. pass. ἰσχύουλω, Mare. 6, 56. ἰσχύοντες, sanabantur. Præf. pass. σῶσσομαι, Act. 4, 9. ἐν τῇ ἡμέρᾳ σῶσται, qvōmodo sanatus fuerit. Eph. 2, 5. χάριτι ἡμῶν σῶσσομεθα, (part. præf. pass.) gratiā estis servati. aor. i. pass. ἰσώην (pro ἰσώθην) Matth. 9, 22. καὶ ἰσώην ἡ γυνὴ, & sanata est mulier, seu valetudini restituta fuit. Matth. 24, 22. ἐκ αὐτῶν ἰσώην πάντες σῶσθαι, non conservaretur ulla caro. Rom. 8, 24. τῇ ᾗ ἰδόντες ἰσώην, spe enim servati sumus. 1. Thess. 2, 16. ἵνα σωθῶντες (3. plur. aor. i. subj.) ut serventur. aor. i. pass. inf. 2. Thess. 2, 10. εἰς τὸ σωθῆναι αὐτοὺς, ut serventur. Act. 27, 31. σωθῆναι, in vivis conservari. Fut. i. pass. σωθήσομαι, Act. 2, 21. πᾶς ὃς ἀνέκαλεσται (3. sing. aor. i. med. subj.) ὁ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται, qvīs qvīs invocaverit nomen Domini, servabitur. Joh. 11, 12. Κύριε, εἰ ἀκούσται, σωθήσεται, Domine, si obdormibit (Lazarus) convalescet. Rom. 8, 9. σωτησάμεθα δι' αὐτοῦ, servabimur per eum.

Σωτήρ, ἡγεῖται, ὁ, servator, Luc. 2, 11. Joh. 4, 42. ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός, servator mundi est Christus.

Σωτήρ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, salutifer, Tit. 2, 11. ὁ σωτήρ πᾶσιν ἀνθρώποις, salutifera qvībunvīs hominibus.

Σωτήριον, ὁ, ὁ, salus. Luc. 2, 30. Item, hostia, proprie qvā pro salute, seu in-

A bonorem σωτήριον ἡμῶν offertur, Sir. 47, 2.

Σωτήρια, τὰ, scil. ἱερά, sacra festa, qvā agitantur in bonorem σωτήριον ἡμῶν. 3. Macc. 6. σωτήρια ἄγειν, soteria celebrare.

Σωτηρία, αἱ, ἡ, salus, Act. 4, 12. ἐν ᾧ ἡμῶν ἔδωκε ἡ σωτηρία, in alio nullo est salus. Phil. 1, 19. ὅτι μοι δέδοται τῇ εἰς σωτηρίαν, hoc mihi cedit in salutem. 2. Tim. 2, 10. ἵνα καὶ αὐτῇ σωτηρίᾳ τύχωσι, ut & ipsi salutem consequantur. Hebr. 1, 14. ὅτι τὸς μέλλοντας κληρονομεῖ σωτηρίαν, propter heredes salutis futuros. Heb. 2, 3. ἀμελεῖν τῆς σωτηρίας, negligere salutem. Hebr. 2, 10. δέχματος τῆς σωτηρίας, princeps, causa salutis. Hebr. 5, 9. αἵματι σωτηρίας αἰώνις, causa aeternae salutis, scil. est Jesus Christus, Filius Dei, Dominus noster. 1. Petr. 1, 9. σωτηρίαν ψυχῶν κομιζέσθαι, reportare salutem animarum. Jude 5.

3. αἵματι κοινῆς σωτηρίας, de communē salute, hoc est, de salute communi omnibus credentibus. De salute corporis accipitur Act. 27, 34.

Ἀσωτία, ἡ, ὁ, ἡ, asotus, qvā forte Latini qvōqve utuntur, hoc est, luxuriosus, qui luxuria diffuit. Arist. lib. 4. Nicom. ὁ μὴ σώζων αἵματι διασκορπίζων τὴν ψοῖαν. Addo μάστιγα ὅ ὁ μὴ σώζων τὴν φρίνα καὶ τὸ σῶμα, hoc est, qvī non tantum dilapidat sua bona, sed etiam, qvōd caput mali est, qvī & anima & corporis valetudinem labefaciat.

Ἀσυνία, αἱ, ἡ, profusio, luxuria, Eph. 5, 18. Tit. 1, 6. 1. Petr. 4, 4.

Ἀσύντως, profuse, Luc. 15, 13. ζῶν ασύντως, dissolute & profuse vivens.

Ἀσυντόν, ὁ, ὁ, popina, ganeum, gulosorum diversorium, lupanar.

Ἀνασώζω, reservo, 1. Macc. 6, A
53. οἱ ἀνασωζόμενοι, qđi reservati e-
rant.

Διασώζω, servo, sano. Fut. Διασώ-
σω. a. i. aet. διώσω, Luc. 7, 3. ὅπως
Διασώσῃ (3. sing. aor. 1. aet. subj.)
τὸ δόλον, ut sanaret servum. Att. 23,
24. ἵνα Διασώσωσι (3. plur. aor. 1. aet.
subj.) ut salvum perducant. Att. 27,
43. βυλόμενος Διασώσῃ (aor. 1. aet.
inf.) τὸ Παῦλον, volens in vrbis conser-
vare Paulum. aor. 1. pass. διασώσθην, B
Matth. 14, 36. καὶ ὅσοι ἠψάμεν, dis-
σώμεθα, & qđotqđot tetigerunt, li-
berati sunt à morbis. 1. Pet. 3, 20. δια-
σώμεθα δι' ὕδατος, conservate sunt
per aquas. Att. 27, 44. Διασώσθωμεν
(aor. 1. pass. inf.) in vrbis conservari.
Att. 28, 1. καὶ Διασώμεντες, (part. a.
1. pass.) in vrbis conservati. ibid. 8. 4.
Διασώμεντε ἡ δικὴ ζῆν ἐν εἰσῇ, qđem
conservatum, seu morte presentissima
liberatum ultio non sibi vivere.

ΣΟΡΟ'Σ, ὄ, ἡ, loculus, capulum,
i, νεφερόθυγ. capulum ita dicitur à
capiendo. Unde senex capularis di-
citur, qđi morti vicinus est. (Chald.
שׂוֹרֵס fatēre, conf. Job. 11, 19.)
Luc. 7, 14. ἠψάτο τὴν σαρκά, tetigit lo-
culum.

Σορῶ, cadavera in loculo re-
condo.

†† ΣΟΥΔΑΡΙΟΝ & σινδών, D
qđa leguntur Att. 19, 12. sunt origine
Latina. Sudarium est linteum, qđo
sudor faciei detergitur, & nares pur-
gantur. καψιδόνας Græcè dicitur.
Alii Krophiolum seu mucinum vo-
cant, qđo narium mucus rapimus,
(Græcè σινικακτεγν lincolum, abster-
gendis naribus aptum.) Sudarium
verò seu sudariolum est, qđo utimur
in abstergendo sudore. Svit. in Ner. li-
gato circa collum sudario proclerat in

publicum; qđod ipsum etiam nostra-
tes peregrè in astu abituri faciliare
solent. Dicitur verò sudarium à su-
dore. Sudor verò affinis est Græcè βο-
ci ὕδωρ. Solent enim Latini spiritum
asperum mutare in sigma. σινδών
Latine semicinctium, qđod & luc-
cinctorium aut subligaculum dici-
tur, Græcè σινδών.

† ΣΟΥΣΑΝΝΑ, ἡ, ἡ, Susa-
na, Luc. 8, 3. Nomen femine. Ori-
gine Hebræum à nomine שׁוֹשַׁן lili-
um. 1. Reg. 7, 19. Sic ergo dicitur à
simili, affinis nomini שׁוֹשׁ byssus. Est
enim liliū candidissimum instar byssi-
tis. τὸ שׁוֹשׁ lex. qđod liliū sex ha-
beat folia, uti annotat Rabbi D.
Kimchi.

ΣΟΦΟ'Σ, ὄ, ὁ, sapiens, (Hebr.
שׂוֹפֵר speculator) Rom. 16, 27. 1.
Tim. 1, 17. Judæ 8. 25. νόνα σοφῆς
C soli sapienti Deo. 1. Cor. 3, 19. οὐδὲν
σοφῶς τὴν σοφίαν οὐκ ἔστιν παρὰ
αὐτῶν, carpens sapientes in astutia
ipsorum. peritus, 1. Cor. 3, 10. σοφί-
α δεχόμενος peritus architectus. in
comp. σοφώτερος, α, ὁ, 1. Cor. 1, 25.
superl. σοφώτατος, sapientissimus.

Σοφία, α, ἡ, sapientia, Eph. 3, 10.
ἡ μεδουμένη σοφία τῆς θεῆς, multi-
formis Dei sapientia, qđa scilicet e-
lucebat ex vocatione Judæorum &
gentium. Evangelica doctrina vo-
catur sapientia Dei, 1. Cor. 1, 24. 1.
Cor. 2, 7. σοφία ἡ ἐν μυστηρίοις, h. e.
μυστηρίων sapientiam Dei mysticam.
Hebraismus. mysterium æternæ præ-
destinationis, Rom. 11, 33. opificium
seu fabrica hujus mundi, 1. Cor. 1, 21.
Sapientia tribuitur homini, qđam ac-
cipit à Deo Jas. 1, 5. vide supra μύ-
στος. Luc. 11, 31. & c. 21, 15. δώσω υἱόν
ἐμὸν καὶ σοφίαν, dabo vobis os & sa-
pientiam, Eph. 1, 17. δὴν (pro dān
Atticè)

Atticē) ὑμῖν πνεῦμα σοφίας, dei vobis Spiritum sapientie. Quenam vera sit sapientia, docet ipse Deus, Deut. 4, 6. Facultas oratoria, 1. Cor. 1, 17. οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγος, non cum dicendi peritiā. opponitur sapientia Dei ἡ ἀνθρώπινη σοφία, sapientia humana 2. Cor. 2, 13. h. e. pomposa rhetorum eloquentia, quæ ipsa dicitur ἡ σαρκική σοφία carnalis sapientia, 2. Cor. 2, 12. Sic 1. Cor. 1, 19. ἀπαλὸ τὸ σοφίας τοῦ σοφῶν, abolēbo sapientiam sapientum, scilicet ingenium & acumen philosophorum, quorum pectora a Spiritu Dei non fuerunt collustrata.

Σοφίζω, sapientem reddo, Fut. σοφίσω. aor. 1. ἐσφίσω. 1. Tim. 3, 15. διδάσκειν οὐ σοφίσαι, quæ possunt et sapientem reddere. Assentus in oī his non est δεικνύς, sed ἀφαινός. Præf. act. σοφίζω. Præf. pass. σοφίζομαι, sophisticor; sapientiam præ me fesso: item doceor sapientiam. Præf. pass. σοφισθῆναι, edoctus, 2. Pet. 1, 16. σοφισθῆναι λόγοις ἐξακολουθήσαντες, arte compositas fabulas secuti. σοφισθῆναι, more sophisticarum. aor. 1. pass. ἐσφίσθην, sapientiam edoctus sum, Str. 47, 14.

Σοφιστής, ὁ, doctus & peritus artifex, item impostor, cavillator, quæ questus aut ostentationis causa philosophatur, & rudiorum oculis tenebras offundit.

Κατασοφίζω, sophismate circumvenio, callidè alii impono, dolosè alium opprimers cogito. Act. 7, 19. ἔτι κατασοφιστέμεθα (aor. 1. med. part.) & ἡμεῖς ἡμῶν, hic, nempe Pharao, pestem & interitum gentinostra machinans. conf. Judith 5, 11. Ἀσφίζω, ὁ, ὁ, sapientie expertus. Epb. 5, 15.

Φιλόσοφος, ὁ, gen. com. sapientie

Audio deditus. Act. 17, 18. σοφῶν φιλοσόφων, Stoicorum Philosophorum. Φιλοσοφία, ἡ, amor sapientie. Col. 2, 8. Ἀλλ' οὗτος φιλοσοφίας, ne quæ vos deprædetur per philosophiam, ubi Apostolus Sophisticam, & vera philosophie abusum intelligit.

Φιλοσοφῶ, ὦ, philosophos, studium Philosophia capesso, artibus humanioribus operam do. Fut. φιλοσοφήσω. Præf. act. φιλοσοφήσω. a. 1. act. B ἐφιλοσοφήσω, &c.

† ΣΠΑΝΙΑ, ἡ, Hispania. regio Europæ amplissima, quæ aliquot complectitur regna. præcipua sunt Arragonia, Castilia & Lusitania. Nomen est origine Græcum πᾶσι, rarus, ἀσπλη, rara, hoc est, pretiosa. Rom. 15, 24, 28. aut rara, hoc est, sterilis, scilicet ob locorum multorum sterilitatem. Strabone teste lib. 3, multis in locis οἰκεῖται φάυλος, incommode habitatur. Scilicet tempore Strabonis. At hoc seculo quàm sit opulenta, culta, amninoque frugum ferax, lege Phil. Cluverii Geograph. lib. 2. c. 2.

ΣΠΑΝΟΣ, ὁ, & σπάνιος, ὁ, rarus, infrequens.

Σπάνιος, ὁ, raritas, Judith 8, 9. ἐν τῇ σπάνει τοῦ ὕδατος, in penuria aquarum.

Σπανίζω, penuria laboro, f. σπανίσω. Præf. pass. σπανιζομαι, rarefco, diminuo, Judith 11, 12. ἡ σπανισθῆναι πᾶν ὕδωρ, diminuta est omnis aqua.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, discerpo, dilacerō, dilanio, vellico. Fut. σπαράξω. Præf. ἰσπαράξω. aor. 1. ἰσπαράξα, Marc. 9, 10. ἰσπαράξεν αὐτὸν, vellicabit eum, Marc. 1, 26. σπαράξας (part. aor. 1. act. gen. n.) quum discerpisset.

Συκκατέγω vel σκω, discerpo, augetur

getur in medio. Luc. 9, 42. καὶ συν-
παράσκει (3. sing. aor. 1. aet.) discer-
psit. cum Acc.

Σ Π Α Ρ ΓΑΝΟΝ, ὤ, (ex περι-
εῖν colligare, obvincire, ὅ γένος, ὤ,
ο, proles) fascia, pannus oblongus,
in quo infans obvolvitur. Sap. 7, 4.
ἐν παργάνοις ἀνταράξω, in fasciis in-
nutritus sum.

Σ παργάνω, ὤ. F. ὥσω. Perf. ὤκα,
fasciis involvo, Luc. 3, 7. ἐπαργάνω-
σιν αὐτόν, fasciis eum involvit. Prat.
pass. ἐπαργάνωμαι, Luc. 2, 12. δι-
ερεῖται βρεφὺς ἐπαργάνωτον, invenie-
tis infantem fasciis involutum.

Σ Π Α Τ Α Λ Η, ἡ, ἡ, delicia, idem
quod τεύφη (Scapula à πατάω, pro-
digē licia tele addo. per metaph. pro-
fusa ē hō.)

Σ πατάω, ὤ, delicior, laudis e-
pulis victito, lascivio, cutem delica-
te curo. 1. Tim. 5, 6. χήρα παταλώ-
σα, vidua lasciviens. Fut. ἥσω. aor. 1.
αἶτ. ἐπατάλησαι. Jac. 5, 5. ἐπαταλή-
σονται (2. plur. aor. 1. aet. indic.) la-
scivistis.

Σ Π Α Ω, ὤ, traho. Fut. ὥσω,
Prat. ἥσωκα, aor. 1. ἥσωκα, in inf.
σπῶν, attrahere. σπῶμαι, ὤμαι, tra-
hor, item in media significatione idem
quod σπῶ. Fut. σπῶμαι, aor. 1.
med. ἵσπασίμην, eduxi, strinxi.
Marc. 14, 47. σπασίμην τὸ μά-
χαιραν, stritto gladio. à Prat. pass.
ἵσπασμαι derivatur

Σ πασμός, ὤ, ὅ, convulsio, educio.
2. Macc. 5, 3. μαχαίρῳ σπασμός, gla-
diorum educationes.

Ἀνασπῶ, ὤ, sursum traho, item
retraho. ἀνά enim in compositione si-
gnificat modò re, modò sursum, Luc.
14, 5. ἀνασπῶν (3. pers. fut.) retra-
het, Aet. 12, 10. ἀνασπῶν (3. pers. a.
1. pass.) ἀπαντα, omnia sursum retra-
het sunt.

Ἀποσπῶ, ὤ, abstraho, Aet. 20, 30.
ἀποσπῶν τὰς μαθητάς, abstrahere di-
scipulos. educo, extraho, Matth. 26,
51. ἀποσπῶ τὸ μάχαιραν, eduxit
gladium. avello, abstraho, abscedo,
discedo, 2. Macc. 12, 17. ἐκείνῳ δὲ
ἀποσπῶσιν, inde autem discedentes.
Luc. 22, 41. ἀποσπῶν (aor. 1. pass.)
ἀπ' αὐτῶν, abscellit ab iis, avulsus fuit
ab iis.

Διασπῶ, ὤ, discerpo. Διασπῶ-
μαι, ὤμαι, discerpor, Marc. 5, 4.
Διὰ τὸ διασπῶν (perf. pass. inf.) ὡ-
σὺ τὰς ἀλυσίδας, quia discerpta ab eo
fuerant catenae. Aet. 23, 10. μὴ δια-
σπῶν (aor. 1. pass. subj.) ne discer-
peret.

Ἐπισπῶ, ὤ, attraho. ἐπισπῶμαι
ὤμαι, attrahor, 1. Cor. 7, 18. μὴ ἐπι-
σπῶν (3. pers. pres. pass. imp.) ne at-
trahendum (praeputium) curet, quod
quidem sit chirurgi opera, ut cutis fir-
ro adducta glandem rursus operiat,
sicut docet Celsus l. 7. c. 25.

Πελοσπῶ, ὤ, distraho. Βασί-
λεως ἀρχαίων ἐπεσπῶν, negotiis disten-
tus, distractus, Luc. 10, 40. ἐπεσπῶ-
ν (imperf. pass. 3. pers.) ἐπὶ πολλοῖς
ἀγχοῖν, distrahebatur variis labo-
ribus Maribus. In Grammatica
circumflexio. dictio ἐπεσπῶν quā
circumflexum accentum habet in ul-
tima.

Πελοσπασμός, ὤ, ὅ, distractio, cir-
cumflexio. Sed est & vocabulum
castrense, genus quoddam stratagematis
apud antiquos denotans. Legitur
2. Macc. 10, 36. ἐν τῷ ἐπεσπασμῷ
in illa distractione. Nimirum vigin-
ti illi iuvenes in se traxerant propu-
gnatores arcis. Quia ceteri occasio-
ne utentes & ipsi in arcem evadunt
desertasque à propugnatoribus turres
incendunt. Possi etiam exponere
in illa sollicitudine aut labore; quō
signifi-

significatu saepius legitur apud Ecclē-
siam, ut cap. 1, 13, 2, 23, 26.

Amelioratus, 8, 6, 7, inconcussus,
non distractus. Sap. 16, 11. ἀμελίστου
τοῦ γινώσκοντος οὐκ ἀπορρίπτει, bene-
ficiis tuis sine ulla distractione adhae-
rescent. Sir. 41, 2. ἀνδρὶ ἀμελίστου
σοφ, viro non distracto, scilicet, curis.

††† ΣΠΕΪΡΑ, 46, 7, spira, pro-
pria linea flexuosa, orbisqve faciens
in sese non redeuntis, Graecē ἑλὶξ, B
πῆλξ, ἢ per metaph. cohors sic dicitur
σπεῖρα στρατιῶν, cohors praetoria, qvā
scilicet belli imperator stipatur & cin-
gitur, tanquam spirā qvāpiam. vide-
tur dici πῆλξ ὁ σπεῖρας. Suidas
circumspectis penultimam, & in N.
Test. nominativus & Accusativus
eandem circumspectum. Matth. 27,
27. Joh. 18, 3. 12. Alii penultimam
accunt. Genitivus regulariter for-
matur σπεῖρας. In Complutensi ta-
men, aliqve exemplaribus legitur Ge-
nitivus σπεῖρος, Act. 10, 1, & c. 21, 31.
& c. 27, 1.

Σπερδόν, adv. more cohortis, 2.
Macc. 5, 2. Cap. 12, 20. ἀλμαῖς τὴν
ταχὺ σπερδόν σπερδόν, cum ordina-
set exercitum suum in cohortes, cum
in cohortes distribuisset.

ΣΠΕΪΡΩ, sero, semino, femina
spargo. (affine τὸ serō, extruso ἄ,
qvod est ab Hebr. שָׁרָה sarāh femina. D
Sic.) 1. Cor. 15, 36. ὁ σπεῖρας, qvod se-
rit. Matth. 6, 26. ὁ σπεῖρον non se-
rit. Matth. 13, 4. ὁ τὸ ἀρεῖν in-
ter feminandum, in semine. 2. Cor. 9,
6. ὁ σπεῖρον φειδωλὺς, qvī serit par-
cē imperf. Jer. 12, 13. ὁ σπεῖρον πυ-
ρὺς, καὶ ἀκατάσχετος, semina-
batur triticum & spina messuistis.
F. σπεῖω, seram. praet. act. ἔσπερα.
aor. 1. act. ἔσπερα, sevi, Matth. 25,
26. ἡγεῖω ὅτι cōν ἔσπερα, mato, ubi

non sevi. 1. Cor. 9, 11. οὐκ ἐν πνεύματι
καὶ σπεῖρα vobis spiritualia sevi-
mus. Gal. 6, 7. ὁ σπείρας σπείρει (aor.
1. subj.) ἀνδρῶν, ἔσται καὶ θεοῦ,
ut sementem fecerit, ita metet. Luc.
8, 5. σπεῖρας, (aor. 1. inf. act.) serere.
Matth. 13, 30. ὁ σπεῖρας (aor. 1. act.
part.) qvī sevit. aor. 2. act. ἔσπερον,
sevi. Praet. pass. σπείρουμαι, seror,
1. Cor. 15, 43. σπεῖρας ὁ ἀνίμω, ἐγεί-
ρω) ὁ δόξῃ, seritur (hoc est, sepeli-
tur) sēde, excitatur gloriose. ὁ ἀνί-
μω. H:braismus pro animus, vide
cū. Praet. pass. ἔσπερουμαι, satus fui,
unde derivatur

Σπέρμα, τὸ, ὁ, semen, 1. Cor. 15,
38. posteri, 2. Cor. 11, 22. σπέρμα Ἀ-
βραάμ εἰς; καὶ γὰρ. Semen Abra-
mi sunt? Sum & ego. Marc. 12, 20.
de prole seu uno homine dicitur. Luc.
20, 28. de sola prole mascula. καὶ
C. ἔσχωλω verò d. CHRISTO, qvī Gen.
49, 10. ἔσχωλω & Gen. 3, 15. se-
men mulieris vocatur. Gal. 3, 16. καὶ
τὸ σπέρμα τὸ ἐν ὁσὶ καὶ Χριστός, & se-
mini tuo, qvī est CHRISTVS. Spi-
ritus Sanctus 1. Joh. 3, 9. Sic vocatur
ab effectu, qvodejus virtute, tanquam
ex semine qvodam nobi homines effi-
ciamur. Part. praet. pass. ἔσπεραμαι,
8, 6, satus, Maeth. 13, 19. Marc. 4,
15. aor. 2. pass. ἔσπεραμαι, 8, 6, satus
fui, Marc. 4, 31. ὁ σπείρας σπείρει (3.
pers. aor. 2. subj.) qvod qvum satum
fuerit. part. aor. 2. pass. σπείρας, ἐ-
στίν, satus, Marc. 4, 20. Praet. med.
ἔσπερα ab activo aor. 2. ἔσπερα, un-
de est

Σπέρμα, 8, ὁ, semen, Luc. 8, 11.
σπέρμα ἐστὶν ὁ λόγος. Ἐν ἡμῖν, semen est
Dei verbum. Marc. 4, 27. καὶ ὁ σπέρ-
μα μικρὸν. & semen surgat in al-
tum. 2. Cor. 9, 10. ὡς δὲ λέγει (3. pers.
aor. 1. act. opt.) ἔσπερα σπείρας, mul-

A a a

sipli-

triplicet sementem vestram.

Σπέρω, αἶς, ἡ, idem, 1. Pet. 1, 23.

Σπέρω, αἶς, ἡ, qvi seminari solet. τὸ σπέρμα, sata, Matth. 12, 1.

Διασπέρω, dissemino, dispergo. Act. 8, 1. πάντες δὲ διασπέρσθησαν (aor. 2. pass.) omnes dispersi fuerunt. Act. 11, 19. Ἀποστόλοις (part. aor. 2. pass.) dispersi. In N. T. semper metaphorice accipitur.

Διασπέρω, αἶς, ἡ, dispersio, Job. 7, B sat. 35, Jac. 1, 1. 1. Pet. 1, 1.

††† ΣΠΕΚΟΥΛΑΤΩΡ, ὁ, speculator. sic Latine dictus à spectulo, qvòd gestabat, Græce δορυφόρος, αἶς, ὁ, Spiculator, (Erabanten) qvòd spicula (hoc est, hastas) ferebant ad defendendum corpus principis, Marc. 6, 27. pro carnifice accipitur, qvòd Johanni Baptiste jussu Herodis caput amputavit. Sed eo seculo, sicut liqvet ex historia Evangelicà, militibus uti solebant in sumendis suppliciis.

ΣΠΕΝΔΩ, libo, id est, liquida, ut vinum &c. qvòd qvis degustare aut delibare potest, offero. (unde libare videtur dictum qvòd labiare, seu potius oritur à Græco λείβω, rigo, fundo, libo, sillo, idem qvòd σπείδω, σάβω.) Fut. σπείσω (à σπείδω.) aor. 1. ἔσπειρα σπίνδουμαι, in media forma libo. item fœdus lancio, ferio, qvòd in fœderibus ejusmodi ceremonia solet intervenire. Ethnici olim, ut Homerus scribit, anteqvàm accumberent, diis suis libabant. id. ad. iōm. 221. & rursus qvòd discederent. ibid. v. 653. scilicet aliquid vini abjecerunt in ignem. id. ad. π. 227. Achilles anteqvàm libaret, precatus est, & cælum suspexit. Accipitur etiam in passiva forma, & vertitur labor, pro libamento offeror, Phil. 2, 17. 2. Tim.

A 4, 6. ἐγὼ δὲ ἤδη σπίνδουμαι, nam ego jam labor. Præf. med. ἔσπειρα, unde est.

Σπίνδω, αἶς, ἡ, libamen. Jer. 32, 29. item fœdus.

Σπίνδειον, vel σπινδείον, αἶς, ὁ, vas, qvòd vinum libant in sacrificiis, patra libatoria, 3. Isd. 2, 13.

Ἀσπίνδω, αἶς, ἡ, implacabilis, Rom. 1, 31. qvòd inducias facere, multo magis verò fœdus ferire recusat.

Ὁμόσπινδω, αἶς, ὁ, ἡ, libanarium confors; It. fœdere junctus, amicus, 3. Macc. 3. μήτε τῷ βασιλεῖ, μήτε τοῖς δυνάμεισι ὁμοσπίνδους γίνεσθαι, negde Regi, negde exercitibus amicos esse.

ΣΠΕΟΣ, αἶς, ὁ, specus, spelunca, antrum.

Σπήλαιον, αἶς, ὁ, idem, Matth. 21, 13. ἐποίησαν τὸ σπήλαιον λαγῶν, convertisti in speluncam latronum. Heb. 11, 38. πλανήσαντες καὶ (ὡς) ἄεστοι καὶ σπῆλαιοι, errantes in montibus & spelunca. Apoc. 6, 15. ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια, abdiderunt se in speluncis.

ΣΠΕΥΔΩ, festino, (qvòd σπῆλαιον, contrahere viam, fugere ambages aut moram.) 2. Pet. 3, 12. σπεύδοντες, (supple σπῆλαιον vel εἰς) τὸ πρῶτον, propter, properantes ad adventum diei Dei. Erasmus vertit accelerantes. Melius vitus interpretes. Usitatum enim est Græcè in hoc dicendi genere supplere propositionem εἰς vel πρὸς. Hesiod. σπῆλαιον εἰς ἀπείρον, properare ad divitiarum. Aristoph. σπῆλαιον πρὸς σι, festino ad te. Sapè verò subaudiri solet. Pind. πυθ. γ. μὴ φίλα ψυχὰ βλοῖ ἀθάνατον, σπῆλαιον, pro πρὸς βλοῖ ἀθάνατον, noli dilatare animam, ad vitam immortalem properare. Thucyd. σπῆλαιον τὸ πρὸς ἡμῶν, pro πρὸς τὸ πρῶτον ἡμῶν, ad prin-

principatum proprio. imperf. *Aē.* 1.
 20, 16. *ἔσπευδε* ὁ *Θεός* εἰς *ἱερουσό-*
λυμ, *festinabat enim, ut esset Hieroso-*
lymæ. Fut. *ἐσπεύσω*, *festinabo.* *avt.* 1.
αἰ. *ἔσπευσεν*, *festinavi.* *Aē.* 22, 18.
πῶσεν (3. sing. aor. 1. *αἰ.* imper.)
καὶ ἔβηλε ἐν *πύλαι*, *festina & exi cito.*
Jer. 4, 6. *ἀπεύθυνε*, *μὴ ᾤσῃ*, *festina-*
te, ne sitate. *Luc.* 19, 5. *Ζαχαρίας*, *πῶσ-*
τος (part. aor. 1. *αἰ.*) *κατέβηδε*, *Za-*
charæ, festinans descende. *pres. pass.*
ἀποδύμενος acceleror. *Eph.* 3, 15. *Pres.* B
med. *ἔσπευδα*.

Ἐπιταχύνω, accelero, festino. *Prov.*
6, 18.

*Kurtzwort, idem quod simplex
wort. Str. 28, 12. Item festinare fa-
cio, urgeo, Ex. 5, 13.*

ἔαυθ' ἦς ἡ; proprie festinatio,
 Luc. 1, 39. καὶ ἀπεῖλε, cum festinatio-
 ne. Philip. Mel. ad animum refert.
 & interpretatur magna cum animi
 intentione & desiderio, conveniendi
 amicis, & narrandis ea, quæ sibi dicta
 fuerunt ab angelo, diligentia, Jude
 3. πάντα ἀποῶν περισπούς, omnem
 adhibens diligentiam. Rom. 12, 8. ἐν
 ἀποῶν pro ἀποῶν, diligenter. Stu-
 dium, 2. Cor. 8, 16. χάρις ᾧ τὸ ὄψω-
 νος διδοὺν τὸ αὐτὸ ἀποῶν ἐστὶν ὁ
 αὐτὸς ἐν τῇ κατὰ τὴν, Gratia verò
 benefactor Deo, quæ cordi Titi indidit
 idem studium pro vobis. item ἡ ἀπο-
 ῶν, gratia, & opponitur τῇ παῖδα
 loco, lufui. Theophrastus in Chara-
 cteribus suis opponit τὸ χαλὸν τῇ
 ἀποῶν, hoc est, Casaubono interpretæ,
 otium negotio.

ἔπειθο, fudeo, serio ago. Eph.
 3. ἀπαύξοντες τῆν τιμὴν ἐν ἡμῶν,
 uidentes conseruare unitatem, urgeo,
 facio festinare. Gen. 19, 11. ἀψαλ-
 ὄμενοι ἔπειθο. Aut. Angeli faciebant
 festinare Lotibum. Fut. ἀπαύξουσιν, ἔ-
 πειθο, 2. Pet. 1, 10. αὐτ. 1, 11. Gal. 3,

10. *ισχυροῦσθε πνεύματι, σπουδάζετε.*
 1. *Thess. 2, 17.* *ισχυροῦσθε τὸ πνεῦμα
 ὑμῶν ἰδεῖν, σπουδάζετε* faciem vestram
 videre. 2. *Tim. 4, 9.* *σπουδάζον* (aor. I.
imper.) ἰδεῖν *πνεῦμα* *μετῴκως* fac, ut
quā *primū* *ad me* venias. 2. *Pet.*
 1, 10. *σπουδάζετε, σπουδετε*, Hebr. 3, 11,
σπουδάζετε, (aor. I. subj.) *studea-*
mus.

Ἀρδαιόσ, αἰα, αἰος, studiosus, di-
ligens, 2. Cor. 8. 22. in comp. ἀρδαιό-
τερος, diligentior, 2. Cor. 8. 17. 22.
ἀρδαιότερον, diligentius, adverbialiter
capitur, 2. Tim. 1, 17. ἀρδαιότε-
ρον ἔγνωκε με, diligentius quæsit me.
Dicitur etiam

Σπουδασιώτερος, studiosius, phil.
2, 28.

Σπουδαίως, Adv. studiosè, diligen-
ter, Luc. 7, 4. Tit. 3, 13. πρὸ σπουδαίᾳ,
seriè, apud Xenoph. &

Σπαδάω res serias ago. lib. i. p. 64.
Sacas Cyrum, volentem adire abum,
prohibebat, inguens, σπαδάει
αὐτὸς νῆας, res enim ei seriae sunt cum
quibusdam.

ΣΠΙΛΟΣ, α, ὁ, macula, labes,
Eph. 5, 17. Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσιν πω-
λον ἢ ῥυτίδα, Ecclesiam macula & ri-
ga expertem.

Ἐπιλάς, αἰ. 10, η, macula, Jude 6.
2. ἔτι εἰσι ἐν ταῖς ἀγάραις ὑμῶν
ἡσὶ) ἀπὸ ἐλάδας, hi sunt in agaris (scilicet
ὀφθαλμοῖς) vesitis tanquam maculae
sc.

Σπιλῶν, ὅ. Fut. ὥσ. Praet. ἰσπῶ-
 α, maculo, inqvino, contamino, pol-
 uo, Jac. 3. 6. ἡ ἀκαθάρτης προ κα-
 τὰ, part. praef. aθ. g. f. contaminatus,
 confrenitur cum accus. ἀκαθάρτου, ἡμα-
 παculor, Jude 9. 23. ἰσπῶμενοι χι-
 τῶνα, polutam tunisam. ἰσπῶμενοι
 ἡ accus. casus, part. praet. perf. pass.
 indic. praet. ἰσπῶμενοι, ad formam
 κεχρησόμενοι aor. I. ἰσπῶμεν, Sap.
 ΔΔΔ 2

15, 4. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ χρώματος διαβα-
γμένοις, species maculata coloribus va-
riis.

Ἀσπιλον, ἢ, ὁ καὶ ἡ, immaculatus,
macula & labis expers, intemeratus,
Jac. 1, 27. 1. Petr. 1, 19. 2. Petr.
3, 4.

ΣΠΙΝΘΗΡ, ἥρ, ὁ, scintilla,
qđ a σπῆν ἢ αἶθρ, ignis. Sir. 28, 12.
ἐάν φουσησῇ σπινθήρ, ἐκκαυσταί,
si afflaveris scintillam, accende-
tur.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ἡ, ὁ, viscus.
Eustathius tradit, nomen hoc deriva-
ri ἀ σπλᾶν Dorice pro σπλῶ splen-,
lien, qđ est unum ex σπλάγχνοις. τὰ
σπλάγχνα, viscera, Att. 1, 18. σπλάγ-
χνα εἰς, viscera misericordiae, hoc
est, intima misericordia, ardens cha-
ritas. Phil. 2, 1. σπλάγχνα εὐνεμῶν,
idem, conf. Col. 3, 12. Hebraismus.
σπλάγχνα οἰκτιρῶν, hoc est, cor com-
miseratione ardens. per Syn. viscera
ponuntur pro corde. Notetur qđ o-
gde hic hypallage. Et sicut Hebraei
dicunt vir doli pro viro dolofo: cor
miserationum pro corde ad commi-
serandum propensissimo. Col. 3, 12.
κλείειν τὰ σπλάγχνα, claudere viscera,
hoc est, non misereri. Synecdoche
est, qđando per viscera intelligitur
cor. Metonymia, qđando per cor
intelligitur affectus ejus, scilicet cha-
ritas, 1. Job. 3, 17.

Σπλάγχνομαι, misericordiā com-
moveor, intima misericordia tangor.
qđod verbum tantum in Nov. Test. le-
gitur ad exprimendum Hebraicum.
רַחֵם rachamim, qđā vox signifi-
cat commiserationes, qđā ex intimis
procedunt visceribus (Lxx. reddunt
τὰ σπλάγχνα.) caret singulari nume-
ro, qđia multa sunt opera misericor-
diae, qđā ex intimis visceribus, hoc est,

A ex ipso corde, non verò hypocrisis probe-
niant. Ps. 26, 6. Zach. 7, 9. Notetur
verò qđaduplex huius verbi syntaxis.
Matth. 9, 36. ἐσπλάγχθη τὸν αὐτῶν
miseruit ipsum eorum. Et c. 14, 14. ἐπ'
αὐτοῖς, Et c. 18, 27. ἐσπλάγχθη εἰς
ὁ κύριος ἡ δόξα, miserius verò domi-
nus servi. Marc. 6, 34. ἐσπλάγχθη
ἐπ' αὐτοῖς, intima misericordia com-
motus fuit super eis, seu miseruit i-
psam eorum. Item

Σπλάγχνω, sacrifico, 2. Macc. 6,
8. Hinc

Σπλάγχνισμός, ἡ, ὁ, sacrificium,
proprie in quo τὰ σπλάγχνα, extra
cremantur; 2. Macc. 6, 7. 21. cap.
7, 42.

Εὐσπλάγχμων, ἡ, ὁ καὶ ἡ, miseri-
coris, Eph. 4, 32. γίνεσθε εἰς ἀλλήλων
χρηστοί, εὐσπλάγχμοι, estote alii in a-
lios benigni, misericordes. 1. Pet. 3, 8.
πάντες (γίνεσθε) φιλάδελφοι, εὐσπλάγ-
χοι, φιλόφρονες, omnes estote frater-
nā prae diti charitate, misericordis, co-
mes.

Πλὴν σπλάγχμων, ἡ, ὁ, Jac. 5, 11.
ὅτι πλὴν σπλάγχμους ἔστιν ὁ κύριος, qđia
Dominus est multarum miserationu-
num.

††† ΣΠΟΓΓΟΣ, ἡ, ὁ, spon-
gia (Ety. παρὰ τὸ σπῶν τὴν ὑγρὰν ἅ-
ραβησιν, irabendo humida.) Matth. 27, 48. Job.
19, 29. Marc. 15, 36.

Σπογγίζω, spongiā tergo.
Σπογγισματι, τὴν, sordes spongia
deterse.

ΣΠΟΔΟΣ, ἡ, ὁ, cinis, idem qđod
κόνις ἢ πύρεξ. Matth. 11, 21. ἐν σπο-
δῷ καὶ σπινθὶ μετάνοησαν, cum sacco
ἢ cinere respuiscent.

Σποδῶ, ὡ. med. σποδομαί, ἡμῶν,
cinere conspergo, Judith 4, 9. καὶ
ἐσποδώσαντο (3. sing. aor. 1. ind. mid.)
τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἢ cinere consper-
serunt capita sua.

ΣΠΥΡΙΣ, ὅ, ἡ, sporta, cor-
bis. (Etym. derivat à πυρὶς triticum
q̄basi πυρὶς, p̄ionasmo ἑ σ.) Matth.
15, 37. ἐπὶ πέντε σποράδας πλήρεις (κλασ-
ματων,) septem sportas plenas frag-
mentis. Matth. 16, 10. πέντε σποράδας
ἐλάβετε; q̄bōt sportas acceperitis?
Marc. 8, 8. Act. 9, 25. χαλάσαντες ἐν
σποράδι. submissum in sporta. 2. Cor.
11, 11, 33. vocatur σποράδιον.

††† ΣΤΑΔΙΟΝ, ἡ, ὁ, ἑ, στάδιον,
8, 76, stadium, mensura pedum sex-
centarum. (vel spatium 125. passuum)
Latine curriculum sive campus, ubi
athletæ certant, aut equites equestria
exercitia frequentant (Stephanus de-
rivat ab ἵσσαι, unde est στάδιον, add.
q̄basi dicas stando. In stadio non so-
lum alii currunt, q̄bi σταδιδέουσι no-
minantur, sed etiam alii stando exspe-
ctant, donec ordo ipso tangat.) Luc.
24, 13. ἀπὸ τῶν ὁδῶν ἐξήκοντα, δι-
stantem stadiis sexaginta. 1. Cor. 9, 24.
οἱ ἐν στάδιῳ τρέχοντες, q̄bi in stadio cur-
runt.

ΣΤΑΨΩΝ, ὄ, ὁ, stilla, Sir.
1, 2.

Σταψή, ἡ, ἡ, σταψή, unguentum,
ex myrrha tusa vel pressa fluens; Est
ἑ σταψή, scil. κοιλία, lixivium, li-
quidum ex q̄bōbis cinere colatum; q̄ba-
si stillatitium.

Σταψίς, ἡ, ὁ, stillatitius.

ΣΤΑΜΝΟΣ, ἡ, ὁ, ἑ, ἡ, urna,
Hebr. 9, 4. ἐν ᾧ (κεύρω) τὰ μυστήρια
ἡ χύματα ἑ μαννῆς, καὶ ἡ ράβδος ἡ
ῥῶν, ἑ ἐν τῷ ἀρκῇ τῆς ἀσφίνης, in
q̄ba (arca) erat urna aurea habens
manna, ἑ virga illa Aaronis, ἑ ta-
bula illa fœderis.

††† ΣΤΑΤΗΡ, ἡ, ὁ, Stater:
pondus drachmarum q̄batur, q̄bōd
Hebr. שְׁטָרֶל schékel vocant, b. e. si-

clum, q̄ba moneta, ut Buxtorffius tra-
dit in Lexico suo in R. 770 dimi-
dio imperiali respondit. Vide suprâ.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὁ, ὁ, crux. (Eu-
statb. vocem hanc dictam putat πα-
τὴρ εἰς αἶρα εἶναι, ἡ πατρὶς τὸ εἰς ἐν-
ϑ- ἑσῶτα, ἡ consistentia in aère,
aut ἡ stando in vento. Hes. ἐν ἑ εἰς
αἶρα ἑσῶτα, ex stando in aurâ. Alii
ἡ τῶν, q̄bōd crux stet erecta, vel q̄ba-
si ταυρὸς. imitatur enim figuram ἑ
ταύ) Matth. 27, 40. ὁ λόγος ᾧ τῷ
ταυρῷ (Genitivus objecti) nam sermo
ille de cruce 1. Cor. 1, 18. nempe de cruce
CHRISTI, hoc est, de CHRISTO
crucifixo. Afflictio, per syn. speciei,
Matth. 10, 38. ὅς ἂν λαμβάνῃ τὴν σταυ-
ρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ
ἐστὶν μου ἀξίος, q̄bi non accipit crucem
suam ἑ sequitur me, non est me di-
gnus. ὀπίσω μου est Hebraismus יָרִיחַ
acharai.

C Σταυρῶν, ὁ, palum depango, item
crucifigo, in crucem tollo. Fut. σταυ-
ρῶμαι, crucifigam, Job. 19, 15. Matth.
23, 34. Præter. perf. σταυρώκα. aor. 1.
σταύρωσα, crucifixi, 1. Cor. 2, 8. εὐκ
αἰ τὴν κύριον ἑ δόξης σταύρωσαν na-
q̄ba q̄bam Dominum gloria crucifixi-
sent. per metaph. Gal. 5, 24. οἱ ᾧ
Χρῆσθ, τὸν σῶκα σταύρωσαν, q̄bi enim
sunt CHRISTI, carnem suam cruci-
fixerunt. conf. Rom. 6, 6. carnem su-
am crucifixerunt, hoc est, corruptam
naturam ita compescuerunt, ne regnet
in ipsis: domitas habent libidines,
idq̄be virtute Spiritus S. q̄bem D. N.
Jesum morte crucis nobis acq̄visivit.
Et hæc phrasis nobis in memoriam
revocat mortem JESU CHRISTI,
q̄be recordatio nos inflammare debet,
ut rursus in honorem ejus, carnis im-
petum frangamus, libidines edome-
mus, affectibus frenum injiciamus,
imò ipsam carnem mortificemus, an-

cipiti & penetrant verbi divini λόγῳ
eam matremus, ita ut sanguis veteris
hominis profluat. Heb. 4, 12. ὁ exopta-
tam cladem! aor. 1. imper. σταύρωσον,
crucifige, Marc. 15, 13. Luc. 23, 21. in
pl. σταυρώσαν, crucifigite, Job. 19, 6.
aor. 1. subj. σταυρώσῃ, Marc. 15, 20.
ἵνα σταυρώσῃ αὐτὸν, ut crucifigerent
eum. aor. 1. inf. σταυρώσαι, crucifige-
re, Job. 19, 10. ἵνα σταυρώσῃς
αὐτὸν, potestatem habeo crucifigendi te,
ubi Pilatus erravit. Magistratus
enim minister est gladii (Rom. 13, 4.)
non dominus, qđi malis debet esse ter-
rori, eosqđe punire, innocentes verò
tueri part. aor. 1. σταυρώσας, in Genit.
σταυρώσαντος, Matth. 27, 35. Marc. 15,
34. σταυρόμενος, ἔμμενος, crucifigor,
Matth. 27, 38. σταυρόμενος σὺν αὐτοῖς
δύο ληστῇ, crucifiguntur cum eo duo
latrones. Præt. perf. σταυρώμενος, cru-
cifixus fui, Gal. 6, 14. διὰ ἡμῶν κόσ-
μου σταυρώμενος, per qđem mundus mi-
hi crucifixus est. Mundum vocat, om-
nem hominum ceterarumqđe rerum
splendorem, qđi pseudopostolorum
praestringebat oculos, ut Christum con-
temnerent. Mundum ait sibi esse cru-
cifixum, hoc est, mortuum, nullum,
contemptum, per metonymiam cau-
sæ. Part. præter. perf. σταυρωμένος, cru-
cifixus, Gal. 3, 1. ἐν ᾧ σταυρωμένος
inter vos crucifixus. aor. 1. pass. στα-
υρώμενος, Job. 19, 20. ὅπου σταυρώμενος
ἔστι, ubi crucifixus fuit IESVS. 1. Cor.
1, 13. μή πάλιν σταυρώμενος ὑμῶν
ἔστι, num Paulus crucifixus fuit pro vobis?
Matth. 27, 22. σταυρώμενος, (aor. 1. im-
per.) crucifigatur, Job. 19, 16. ἵνα στα-
υρώμενος (3. pers. aor. 1. pass. subj.) ut
crucifigeretur. Luc. 23, 23. ἀνέβη
αὐτὸν σταυρώμενος (aor. 1. inf.) peten-
tes, ut crucifigeretur. Matth. 26, 2.
παραδίδωται εἰς τὸ σταυρώμενος, tra-
ditur ut crucifigatur. part. aor. 1.

A pass. σταυρωθείς, ὅστις, in Symbolo
Apost. σταυρωθείς (accus. sing. 8. m.
part. aor. 1. pass.) Notetur phrasis
scripturae, σταυρὸν ἢ οὐρανὸν, crucifi-
gere carnem, hoc est, libidines carnis
habere domitas, pravitus peccati ori-
ginalis vincere, superare.

Ἄνασταυρωσά, ὦ, de novo crucifigo,
Heb. 6, 6. ἀνασταυρώμενος ἵνα
ἴδῃ, rursus crucifigentes sibi filium
Dei. Huius sceleris exemplum insigne
fuit Julianus Apostata.

Σταυρωσάμενος, ἔμμενος, simul crucifi-
gor. Præt. perf. pass. σταυρωσάμε-
νος, Gal. 2, 20. unò cum Christo cru-
cifixus sum. Marc. 15, 32. καὶ οἱ στα-
υρωσάμενοι αὐτῷ, & qđi cum eo cru-
cifixi erant. aor. 1. pass. σταυρωσά-
μενος. Rom. 6, 6. ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος
σταυρωσάμενος, velut ille homo una cru-
cifixus est. Matth. 27, 44. ληστῇ οἱ
σταυρωσάμενος αὐτῷ, latrones cum eo
crucifixi.

ΣΤΑΦΙΣ, ἰσθῆς, ἡ, uva passa.
Σταφυλή, ἡ, ἡ, uva, Matth. 7, 16.
μήτις συλλέγειν δὲ ἀκαθάρτους σταφυλὰς;
utrum colligunt ex spinis uvam? Es.
53, 2. ἀπὸ σταφυλῶν ἀκαθάρτων (pro ἀκα-
θάρτων) pro uvis labruscae. proverbium
frustrata spei vel expectationis, qđā-
lis est, pro tritico palea, item pro the-
sauro carbones.

† ΣΤΑΧΥΣ, ὅ, Stachys, est
nomen viri Rom. 16, 9. Significat hac
vox etiam spicam. Notatio est à si-
mili. Dat. σταχύν, Marc. 4, 28. Accus.
στάχυν, ibidem. Accus. plur. σταχύντας,
Marc. 2, 23. πᾶν τὸ σταχύντας
volentes spicas.

ΣΤΕΑΡ, ατῶ, ὅ, sebum, adeps
Sir. 47, 2.

ΣΤΕΓΩ, tegeo, qđod ipsum hinc
ortum videtur. Fut. στέγω. Præt. perf.
ἔστηκα. Præt. med. ἔστηκα. unde est
στήκη, ἡ, ἡ, & στήκη, ὅ, ὅ,
tectum.

tectum, domus, Marc. 2, 4. δῶμα &
 sign ita distinguuntur ab aliis, quod
 δῶμα sit summa adiumpars, Matth.
 10, 27. sign vero notat tabulatum &
 datur. Marc. 2, 4. Significat vero
 sign 1.) tego, quod ipsum hinc ortum
 videtur 1. Cor. 9, 12. nūm signu
 omnia tegimus, 2.) protego. Suid.
 ὑπὸ signu, si nūm signum, turres, quae
 urbem defendunt. 3.) tolero, susti-
 neo, fuffero, 1. Cor. 13, 7. ἡ ἀγάπη
 nūm signu, charitas omnia tolerat,
 multas iniurias deborat, in aliorum
 naſis conviſet. 4.) me continſo, 1.
 Theſſ. 3, 5. καὶ ἐγὼ μὴ ἐν signu, Ego
 non amplius me continens.

10. ἄσπυⓈ χειλῶν, idem significat.

Τρίτη, 3, 6, tertia contigna-
tio. Act. 20, 9.

Στηαίζω, idem quod σίγω. Fut.
σω.

*Ἀποσπάζας, detego, Marc. 2, 4.
ἀντιστοιχῶν τῷ στυλῷ, ἐπεὶ ἂν, dete-
gerunt illud, ubi erat.*

ΣΤΕΙΒΩ, calco. εἶπω ὁ εἶνω,
idem.

Εὐρέας, ἀδὲ, ὁ σοῖσας, ἀδὲ,
(ἀπρ. med. ἰσουλ.) ἢ, streatum, item
frons frondis, q̄st̄sprata illa ex te-
neris frondibus fiebant, Marc. 11, 8.
ἄλλοι δὲ σοῖσας ἔκοντο ἐν τῷ δι-
σπῳ, ἀλλὶ ῥὲρὸν frondes cadebant ex
arboribus.

Στοιβάζω, struo.

Επιστοιζω, superstruo. fut. δσω.
 1. ἐπιστοιζω. Sir. 8, 4. μὴ ἐπι-
 στοιζῃς ἐπὶ τῷ πυρὶ αὐτοῦ ξύλα, ne su-
 perstruxeris super ignem ejus ligna.

ΣΤΕΪΧΩ, ordine incedo. ἰλιανδ'.
 ἰλιανδ'. χῆρος; αἰ' ἵσειχον, adolescentes
 incedebant. Fut. σείξω, Præst. ἀεί.

Ἰσχυμ. aor. 1. ἴσχυα. aor. 2. ἴσυχου.
Prat. med. ἴσχυα ὅ ἴσυχου.

Σπῆξ, ἔχος, ἡ, ordo.

Σήχθ, s, ó, versus capitis in libro
aliquo.

Στοιχ., 8, ο, series.

Τετρασχη, seu τετρασχη, 4, 0,
 η, quadriordo, qvatuor confans or-
 dinibus, aut versibus, Sap. 18, 24. ἐν
 τετρασχη λίθῃ γλυφῆς, in qvatuor
 ordinum lapidis sculptura.

Στοιχεῖον, u, e, elementum 2. Pet.
3, 10. στοιχεῖα in plur. num. per meta-
phorā rudis institutio, q̄ualis fuit
legalis paedagogia in V. T. Gal. 4, 3.
Heb. 8, 12.

Στοιχείω, ὦ, incedo. Αἱ. 21, 24.
αὐτὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυ-
λάσας, sed incedis Et ipse ita, ut le-
gem observes. Construitur cum Da-
tivo, Phil. 3, 16. τὸ αὐτὸ στοιχεῖν κα-
νοῖν, τὸ αὐτὸ θάνατον. eadem incedere

Regula, idem sentire. Rom. 4, 12. σοι-
χῆν τοῖς ἕξουσιν ὁ Ἀβραάμ) inessere
vestigia Abrahami. Fut. σοιχῆ-
σονται, q̄bicumq̄e secundum hanc regu-
lam incedent. Gal. 5, 25. πνεῦμα σοι-
χῆν, spiritu incedere, idem est q̄vōd
κατὰ πνεῦμα ἐκπατρίσθαι, q̄vā p̄phasi
legitur Rom. 8, 1. Item πνεῦμα π-
εκατρίσθαι, 2. Cor. 12, 18. Gal. 5, 16.

Συνοχίαι, α, (pro συνοχίαι, adhi-
endum consonarum concursum, iu-
panlas iſſeka) eadem serie respondeo,
Gal. 4, 25. cum Dativo συνοχίαι ᾧ τῇ
αὐτῇ ἱερουσαλὴμ, eadem serie responder
ei Hierosolyma, quæ nunc est.

Στοιχεῖον, ὦ, elementa doceo;
Item, ex elementis seu principiis
compono. Hinc

Στοιχειώσεως, εως, ἡ, elementorum
traditio; rei ex elementis & princi-
piis compositio, 2. Macc. 7, 22. τὴν
κατὰ στοιχείων ἐκ τῶν ἐγὼ διδάσκουσιν.

missi fuerint. part. aor. 1. pass. 1. Petr. A
1, 12. ἀποσταλῶντι ἀπ' οὐρανό, missum
ἐκ αἰθέρ. ἀ πρᾶτ. med. ἀποστολῶ derivat-
tur

Ἀπόστολος, ὁ, legatus, apostolus,
Luc. 6, 13. ὃς καὶ ἀποστόλους αἰῶμασιν,
quos etiam apostolos nominavit. Job.
13, 16. ὃς δὲ ἀπόστολος μείζων ἑπὶ μὲν
αὐτῶν, neque legatus major est eo,
ἀ quo ipse missus fuit. Rom. 16, 7 ἐπι-
σημαίει ἐν τοῖς ἀποστόλοις, insignes inter
apostolos. Tribuitur Apostolorum B
discipulis, 1. Cor. 15, 7. Phil. 2, 15.
item ipsi JESU CHRISTO, quem PA-
TER ad nos misit, Heb. 3, 1.

Ἀποστολικός, ὁ, ἀπὸ ἀποστολικῶν, apostolicus, 2,
um. σύμβολον ἀποστολικόν, symbolum
apostolicum.

Ψεῦδος ἀπόστολος, ὁ, falsus aposto-
lus, qui se apostolum mentitur, 2.
Cor. 11, 13.

Ἀποστολή, ἡ, ἡ, missio, it. profe-
ctio, Baruch. 2, 25. peculiariter apo-
stolatus, munus apostoli, Act. 1, 25.
it. donum sive munus, quod mittitur,
2. Macc. 3, 2. ἀποστολαῖς τοῖς κατὰ τὰς
muneribus, quæ mittebant, optimis
seu prestantissimis.

Ἐξαποστείλω, ablégō, emitto. Fut.
ἐξαποστελῶ, Act. 22, 21. μακρὸν ἐξαπο-
στελῶ σε, longe emittam te, hoc est, ad
remotas gentes te ablegaturus sum.
aor. 1. act. ἐξαπέστειλα, ablegavi, Act.
9, 30. Ἐ. c. 12, 11. misi. Act. 7, 12. δι-
misi, Luc. 1, 53. Ἐ. c. 20, 10. ἐξαπέσ-
τειλε καὶ κενόν, dimiserunt vacuum. emisit,
Gal. 4, 6.

Ἐξαποστολή, ἡ, ἡ, ablegatio, emis-
sio, expulsio.

Ἐπιποστέλλω, immitto, superim-
mitto. Sap. 11, 15. ἐπιποστέλλας αὐτοῖς,
superimmissisti illis. cap. 16, 3. ἀλλὰ τὴν
ἐπιποστέλλαν (alii legunt διωχθεῖσαν) τῶν
ἐπιποστέλλων, propter fastidiosum
aspectum eorum, quæ submittebantur.

Ἐπιποστέλλω, insuper ablego, 2.
Macc. 11, 14.

Προεξαποστείλω, aliquo emitto,
præmitto, 2. Macc. 12, 21.

Συναποστείλω, unâ ablego. aor. 1.
συναπέστειλα, 2. Cor. 12, 28.

Διασείλω, discerno, distingvo, se-
paro. 1. Reg. 8, 13. ὅτι διασείλας (2. sing.
aor. 1. act. indic.) αὐτὸς σιωπῆς εἰς
κληρονομίαν ἐν πάντις λαοῖς, quia se-
parasti illos tibi in hereditatem ab u-
niversis populis. ἀσείλωμαι, verb.
mediam interdicto, veto. Macc. 7, 36.
διασείλατο; (3. pers. aor. 1. med. in
prima persona διασείλαμαι) vetuit
mando, præcipio, Act. 15, 24. οἱς ἂν
διασείλαμεθα (1 plur. aor. 1. med.) quib-
us non præceperamus.) ἀ πρᾶτ. med.
δίστολα derivatur

Διαστολή, ἡ, ἡ, distinctio. Rom.
3, 22.

Ἀποδιασείλω, dispesco, arceo,
C intersepicio; veto. part. perf. pass. ἀ-
ποδιασθέντος, vetitus, 2. Maccab.
6, 5.

Διάστασις, εἰς, ἡ, præceptio, foedus.
2. Macc. 13, 25. ἀγρεῖν πρὸς ἀστάσεις
violare foedera.

Ἐπεστέλλω, mitto, Act. 21, 25. scribo
epistolam, Hebr. 13, 22. ἀλλὰ βραχέ-
ων ἐπέστειλα (aor. 1. act. indic.) ὑμῖν,
paucis de hoc scripsi vobis. Act. 15, 20.
ἀλλὰ ἀπέστειλας (aor. 1. act. inf.) αὐ-
τοῖς, sed ad eos scribendum. ἀ πρᾶτ.
med. ἐπιστολά est nomen

Ἐπιστολή, ἡ, ἡ, epistola, 2. Cor. 10,
11. δι' ἐπιστολῶν, per literas. Inventa
est epistola, ut certiores faceremus
absentes, si quid esset, quod eos scire
aut nostra aut ipsorum interesset. Hac
sola est, quæ homines absentes presen-
tes facit. Unde scitè literarium di-
citur alloquium. Galli vocant une
missive.

Κατασείλω, reprimo, sedo, cum
A a a s. Accus.

Accusf. Αἰ. 19, 35. κατασεύλαι ὃ ὁ Α
 γραμματέας τ' ἔχλον, tum scriba se-
 dat à turba, 1b. 9. 3b. κατακαλύβω,
 sedatus.

Κατασεύω, ἡς, ἡ, amictus, 1. Tim.
 2, 9.

Περίσσω, circumcirca involvo,
 obvolvo; decenter compono, orno,
 Sir. 38, 17. περιεσείλον τὸ σῶμα, obvol-
 ve corpus, orna honore funeris.

Συτίσω, subtraho, Αἰ. 5, 6. συ-
 τίσειαν αὐτὴν, subtraxerunt eum, hoc B
 est, temoverunt. Alii ad sepulturam
 composuerunt, b. e. vestimentis se-
 pulchralibus eum pro more induerunt.
 Hoc sensu utitur Homerus τὸ περιεσεί-
 λω, ἔδυσσεν. ω. 292. Contraho, 1. Cor.
 7, 29. ὁ καιρὸς σωτηρίας, tempus
 contrahendum.

ὑπετίσω, subterfugio, subduco
 me, Gal. 2, 12. ὑπετίθη (imperf.) καὶ
 ἀφώρῃεν ἰωνὸν, subducebat & sepa-
 rabat sese. ὑπετίθημεν. aor. 1. med.
 ὑπεσεύλαμυν, suppressi, detrectavi,
 subterfugi, Αἰ. 20, 20, & c. 20, 27.
 aor. 1. subj. ὑπεσεύομεν, 9, κται, Heb.
 10, 38. καὶ ἰὼν ὑπεσεύληται, & si qvis se
 subduxerit.

ὑπεσολῇ, ἡς, ἡ, subductio, Hebr.
 10, 39. ἡμεῖς ὃ σὺ ἰσὺν ὑπεσολῆς εἰς
 ἀπίδειαν, nos non sumus ii, qbi nos
 subducamus ad exitum. ὑπεσολῆς,
 subaudi τέκνα, Hebraismus.

Μεπετίσω, accessio, pro qbo in N. D
 T. μεπεπίπτειν, ex μῆ post, q. d.
 post aliquem mitto, ut eum vocet, Αἰ.
 10, 5. 22. 29. & c. 11, 13.

ΣΤΕΝΟΣ, ἡ, ὁ, angustus, ar-
 ctus, Xen. εἰς στενὸν σωλαῖνιν, ad
 angustias redigere. Matth. 7, 13. εἰ-
 σέλθῃτε διὰ τοῦ στενοῦ πυλῆος, introite per
 angustam portam.

Στενοί, ἡ, ὁ, angustia.

Στενός, ὦ, in angustum spatium re-
 digo.

Σπένω, gemo. scilicet ab angusto
 corde.

Στενάζω, idem, Rom. 8, 23. ἐν ἡμῶν.
 τίς στενάζομεν, apud nos ipsos ingemi-
 scimus. 2. Cor. 5, 4. στενάζομεν βαρέ-
 μνοι, suspiramus gravati. Jac. 5, 9.
 μὴ στενάξῃ κατ' ἀλλήλων, ne suspira-
 te alius adversus alium. Fut. 1. στενά-
 ξω. Nab. 3, 7. aor. 1. στενάξα, inge-
 mui. Marc. 7, 34. Præter. aor. ἐστενάξα.
 Præter. pass. ἐστενάγμαι, unde est

Στενάγμος, ὅ, ὁ, gemitus, suspiri-
 um. Αἰ. 7, 34. & στενάγμῳ αὐτῶν ἤκου-
 σα, suspirium eorum audivi. Rom. 8,
 26. στενάγμοις ἀλαλήτοις, suspiriis in-
 effabilibus.

Ἀστενάκτως, ἀδῶ, sine gemitu.

Ἀναστενάζω, alitè ingemisco, Marc.
 8, 12. καὶ ἀναστενάξαι (part. aor. 1. aor.)
 τὸ πνεῦμα, qvum alitè ingemissit
 spiritu.

Συστενάζω, una suspiro, Rom.
 8, 22.

ΣΤΕΡΓΩ, Fut. ξω naturæ in-
 stinctu diligo, amo. Soph. οὐδεὶς σέρ-
 γῃ ἄρῃλον κακῶν ἐκῶν, nemo diligit
 rerum malarum nuntium. item ac-
 quiesco, cum Dat. & Accusf. στεργῶ πα-
 ρόντες, acquiesce in presentibus. Præter.
 ἐστεργω. aor. 1. ἐστεργα. Præter. pass. ἐ-
 στεργμαι, ξω, κται.

Στέρξω, εἰς, ἡ, amor, qualis est pa-
 rentum erga liberos & vicissim. in-
 D præter. med. ἐστεργα, unde

Στεργή, ἡ, ὁ, affectus amoris, qbo
 parentes feruntur in liberos, amor
 reciprocus, divinitus pectori consan-
 gvineorum insitus.

Ἀστεργῶ, ὅ, ὁ, καὶ ἡ, in qbo amor
 ille est extinctus. Rom. 1, 31. 2. Tim.
 3, 3.

Φιλόστεργος, ὅ, ὁ, ἡ, ad amandum
 propensus, 2, Rom. 12, 10.

Φιλοστεργία, ὁ, ἡ, reciprocus ille a-
 mor inter parentes & liberos. it. ge-
 nera

neraliter, amor, 2. Macc. 6, 20. Φιλοφρόνης, adf. amoris affectu illo inter parentes & liberos mutui; generaliter, amore magno, 2. Macc. 9, 21.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ὁ, ἰ, solidus, 2. Tim. 2, 19. ὁ μὲν π. στερεός ἡμῶν. ἢ ἵνα ἴστανται, ἔχον τὴν σφραγίδα ταύτης, ἢ ἵνα Κύριος τ. ὅντα αὐτῶν, solidum tamen fundam. sentum Dei fiat, habens sigillum hoc, novit Dominus eos, qđ sunt sui. στερεὰ τῶν, Hebr. B 5, 14. solidus cibis. ibid. 5. 12. στερεὰς τῶν. Firmus, 1. Pet. 5, 9. ἢ ἀνίσταντε (aor. 2. imper.) στερεοὶ τῇ πίστι, cui obssistite firmi per fidem.

Στερεώω, ὦ, corroboro, confirmo, Act. 3, 16. ἰσχυρώς ὁ ἀνὴρ αὐτοῦ, confirmabit nomen ipsius. aor. 1. pass. ἰσχυρώμενος, confirmatus fui, Act. 3, 7.

Στερίωμα, τὸ, ὅ, soliditas, Col. 2, 5. ὁ στερίωμα τῆ πίστεως. Hebraici. pro τὴν στερεὰν πίστιν, stabilem, inconcussam & firmam fidem. Alii ipsam fidei formam, hoc est, fiduciam meriti CHRISTI applicationem hac voce denotari tradunt.

ΣΤΕΡΕΩ, ὦ, Fut. ἐσὼ & ἴσῳ, privo, orbo. (Chald. ܣܬܪܥܐ destrue, demoliri. Et Latinum sterilis affinis sunt)

Ἀστερίωω, ὦ, 1. Cor. 7, 5. μὴ ἀστερίωτε ἀλλήλους, ne private alter alterum, defraudo, damno afficio, ἀστερίωτε ἀδελφούς, 1. Cor. 6, 8. damno afficiis fratres. Fut. ἀστερίωω. aor. 1. ἀστερίωσαι. Marc. 10, 19. μὴ ἀστερίωσθε, ne damno qđempnam afficio, ne fraudem feceris: qđibus verbis de decimum praeceptum indicatur. Præf. perf. ἀστερίωκα. Præf. pass. ἀστερίωμαι. 1. Tim. 6, 5. ἀπτερηνῶν τῶν ἀληθείας, eorum qđi destituti sunt veritate. Jac. 5, 4. ὁ ἀπτερηνῶν ὕψ

Ἀμῶν, ablata vel interversa (merces) a vobis per fraudem.

Στερίωσις, ἡ, solidatio, firmamentum, Sir. 28, 12.

Στεῖρα, ἡ, sterilis, qva non parit, qđasi ἢ ἢ πικτεν ἰσχυρίων, orbat a vi parienti, Luc. 17, 36. & c. 23, 29. Gal. 4, 27.

Στεῖρος, ὁ, στεργόμενος, ὁμῶς, sterileSCO, sterilitati obnoxius sum, Sir. 42, 10.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ὁ, ὅ, pectus; qđia στερεόν, assibus firmiter munitum; it. pavimentum aut fundamentum, qđia solidum esse debet ad ferendum struaturam, & eos, qđi inambulant, Sir. 26, 18. ἐπὶ στεροῖς ὁρῶντες, super pavimenta stabilia; alii, ἰσχυρῶς, sub-intell. οἰκισματῶν.

† ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ὁ, ὅ, Stephanas. Nomen viri. 1. Cor. 1, 16. & c. 16, 15. 17. valet idem qđod Στίφας, & ὁ, Stephanus, qđe vox Græca est, & sertum seu coronam significat. a ebemate σίφω, redimire, coronare. Fut. σίψω. Præf. act. ἰστέφω. Præf. pass. ἰστέμην, unde est σίμην, ατῶ, ὅ, sertum. eiti Κράσις. στέφω, coronō, diademate cingo, diadema impono.

ΣΤΕΦΩ, (Heb. ܣܬܪܥܐ orna- mentum ab impositione. ܣܬܪܥܐ dponere) redimio, cingo, coronō, Fut. σίψω. Præf. ἰστέφω. aor. 1. ἰστέφα. Præf. pass. ἰστέμην.

Στίμμη, τὸ, ὅ, sertum, Act. 14, 13. ταύρος καὶ σίμμη, tauros vittatos. Remunam duabus vocibus explicabit, ἢ ἀλφῶν, ut in illo Virgilii: Pateris libamus & auro, hoc est, aureis pateris, prout servus interpresatur. Sic Rom. 1, 5. gratiam & apostolatū, hoc est, gratiam apostolatū.

ΣΤΑΠΕ, ἡ, δὲ, redimitus.

ΣΤΑΦΟΡΑ, ἡ, δὲ, corona.

ΣΤΑΦΑΝΟΣ, ὁ, idem. *Matth. 27, 29.* καὶ πλῆξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ὅς contextuerunt coronam ex spinis. ornamentum, decus. *Phil. 4, 1.* χαρὸς καὶ στέφανός μου, gaudium ὅς coronatica. præmium, *1. Pet. 5, 4.* τὸ ἀμάρτυριον τὸ δόξης στέφανον, non mercedem gloriæ coronam.

ΣΤΕΦΑΝΙΩΝ, ὦ, corōno, orno. *Dem. περὶ μῶν τὰς νικηθεῖς, coronare eos, quibuscumque.* Fut. ὠσω. *Præc. ὠκω.* aor. 1. ἐστέφανωσα, *Hebr. 2, 7.* πρὸς ἐστέφανωσας αὐτὸν, honore coronāfium. *Præc. ἐστέφανωκα.* pass. τεστέφανωμαι, ἔσται, corōnor. *2. Tim. 2, 5.* ἡ στέφανωται, non coronatur. *Præc. ἐστέφανωμαι.* *Heb. 2, 9.*

ΣΤΗΘΟΣ, ὁ, ὅ, pectus, (ἀσθενῶν, stabili, pectus costis munitum est à DEO creatore adversus injurias) *Luc. 13, 18.* ἀλλ' ἐπὶ τὸν εἰς ὅ στήθος αὐτοῦ, sed cadebat pectus suum. *Luc. 23, 48.* τὸ πρὸς τὸν ἰσχυρὸν τὸ στήθος, cadentes seu tudentes pectora sua.

ΣΤΗΛΗ, ἡ, lapis è terra exans munitonis vel signi gratia; columna, statua, cippus, *Sap. 10, 7.*

ΣΤΗΛΩ, ὦ, cippum erigo; statuo, metaph. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam. *Pass. στήλωμαι.* affigor alicui rei; ut, ἐσθλωμένῃ τῷ Θεῷ, deditus ὅς affixus Deo. Item neutraliter, confisto, *Ro. 1. Reg. 17, 16.*

ΣΤΗΛΩΜΑ, αὐτοῦ, ὅ, columna, *Es. 6, 13.*

ΣΤΗΛΩΝ, ὁ, ὅ, item στήλις, ἰδοῦ, ἡ, columella seu parvulus cippus.

ΣΤΗΛΩΡΑΦΙΑ, αἱ, ἡ, inscriptio in columnam seu cippum.

ΣΤΗΛΩΡΑΦΙΩ, ὦ, columnæ seu cippo inscribo.

ΣΤΗΡΪΣΩ, confirmo, stabilio,

A fulcio. *Ps. 104, 15.* ἀρτοῦ καρδίας ἀνδραπυ στήλξω, panis cor hominis fulcit. Fut. στήλξω. *2. Thess. 3, 3.* ὅς στήλξω ὑμᾶς, quibuscumque vos. *Præc. perf. ἐστήλξα.* aor. 1. ἐστήλξα, *Luc. 9, 51.* ὅς ἀποστρεφὼς ἐπὶ τῷ στήλξω, faciem suam direxit. *L. 22, 32.* στήλξον (aor. 1. imper.) τὸς ἀδελφοίς σου, confirma fratres tuos. *Ja. 5, 8.* στήλξαι τὸς καρδίας ὑμῶν, stā lile corda vestra.

1. Pet. 5, 10. στήλξω, est 3. perf. aor. 1. opt. 1. *Thess. 3, 13.* εἰς ὅ στήλξαι (aor. 1. inf.) ὑμῶν τὸς καρδίας, ad stabiliendum corda vestra. στήλξου, confirmor. *Præc. perf. ἐστήλξα.* *Luc. 16, 16.* χάσμα μέγα ἐστήλξαται, hiatus ingens seu vasta vorago stabilita est, scilicet divinitus. *2. Petr. 1, 12.* ἐστήλξαι τὸ παρὸν ἀληθεία, stabilitos in presentē veritate. *Gen. 28, 12.* κλίμαξ ἐστήλξαι, scala constituta. aor. 1. pass. ἐστήλχθω, confirmatus fui, *Rom. 11, 11.* εἰς ὅ ἐστήλξω, (aor. 1. pass. inf.) ὑμᾶς, ut confirmemini.

ΣΤΗΛΩΜΑ, αὐτοῦ, ὅ, fulcrum. ἀντιστήλωμα, αὐτοῦ, ὅ, fulcimentum adversus quippiam. *Sir. 34, 16.*

Αἰσθητός, ὁ, ὅ, ἡ, instabilis, *2. Pet. 2, 14.* ὅς 3, 16.

Επιστήλξω, confirmo, augetur in medio. *Act. 14, 22.* aor. 1. ἐπιστήλξα. *Act. 15, 32.* ἐπιστήλξω (3. plur. aor. 1.) confirmarunt. *Gen. 28, 13.* ὁ Κόσμος

ἐπιστήλκω (3. sing. plur. aor. 1. pass.) ἐπὶ αὐτῷ, ὅ DOMINVS innitebatur ei (scala.)

ΣΤΙΣΩ. Fut. ἔσω. pingo.

ΣΤΙΜΗ, ἡ, ὅ, punctum. *Luc. 4, 5.* ἐν στίμῃ χρόνου, in puncto temporis; hoc est, uno momento, seu jactu oculi, ἐν ἑκτῇ ἐφθαλμῷ, quæ phrasi legitur *1. Cor. 15, 51.* Metaph. desumpta à Mathematicis. Sic enim στίμη punctum se habet ad lineam; ita momentum ad tempus. *Es. 29, 5.*

ΣΤΙΜΑ

Στίγμα, τὸ, ὁ, stigma, signum alicui inustum, seu quomodocunque impressum, Gal. 6, 17.

ΣΤΙΛΑΒΩ, splendo, niteo, luceo. ἰλιὰδ. γ. κἀκεῖ τὰ εἰληθῶν καὶ εἰμασι, nitens oris specie & visibus. Marc. 9, 3. τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐξήσαντο ἐκδοῦναι vestimenta ejus facta sunt coenusa.

ΣΤΟΑ, ἄς, ἡ, porticus. μακροῦ τῶν, longa porticus, h. e. locus amplius & spatiosus, tecto inclusus propter imbres, umbrarum & deambulationis gratiā extructus. τῶν βασιλῶν, regia porticus. Job. 5, 2. πίνετε τοὺς ἔχους, qvinqve porticus habens.

††† ΣΤΟΛΗ, ἡς, ἡ, Stola. Vide suprā. significat vestem ad ipsos usque pedes demissam.

ΣΤΟΜΑ, τὸ, ὁ, os, oris, (affine τῷ στομα claudere.) Matth. 15, 11. Αἰ. 23, 2. πᾶν τὸ στόμα, cadere os. κολαφίζειν, alapam alicui infringere, & πᾶν τὸ στόμα differunt. Est enim alapa seu colaphus propriē plaga, qvā palmā in maxillam alicujus inicitur. Sermo. Rom. 3, 14. ὡς τὸ στόμα δρῶς καὶ πικρὸς γένε, qvorum os diris & amarulentia plenum est. Luc. 19, 22. ἐν τῷ στόματι σου κενῶ σε, ex verbis tuis te judicabo, hoc est, ea in te retorqvebo, tuo te juglabo gladio. Luc. 21, 15. δώσω υμῖν στόμα, indam vobis sermonem. Rom. 15, 16. ἐν ᾧ στόματι δοξάζετε τὸ θεόν, uno ore glorificetis Deum, hoc est, una voce. Αἰ. 18, 14. ἀνοῦγεν τὸ στόμα, aperire os, est loqui. 2. Cor. 6, 11. τὸ στόμα αὐτοῦ, os aperuit, hoc est, locutus est. Legatus Jer. 15, 19. τὸ στόμα μὲν ἐστίν, os meum eris, hoc est, legatus meus, Fauces, 2. Tim. 4, 17. ἐρρύδιω ἐκ στόματός μου λέοντος, creptus sum ex faucibus leonis. Hebr. 11, 33.

ἔφραξαν στόματα λεόντων, obstruxerunt ora seu fauces leonum. Acies gladii, Hebr. 11, 34. ἔφυγον στόματα μαχαίρας effugerunt acies gladii. 2. Job. 8, 12. στόμα πρὸς στόμα λαλεῖν, coram loqui. Hebraismus לִפְּמִוּ idem qvōd πρὸς ὡς πρὸς ὡς πρὸς, à facie ad faciem. 1. Cor. 13, 12. Apoc. 12, 16. ἡ γῆ ἔνοιησεν τὸ στόμα αὐτῆς, terra aperuit os suum, hoc est, hiavit, aperta fuit.

Β ἀποστοματίζω, allicio ad loquendum, cum accus. Luc. 11, 53. item memoriter recito, sicut & apud Xenoph. legitur extra compositionem. δὲ τὸ στόματός μου εἰπὲν, memoriter dicere.

Ἐμπουλιζέω, os obthuro, Tit. 1, 11. οὐς δὲ ἐμπουλιζέιν, qvibus oportet os obthurare.

Δίστα, ὁ, ὁ καὶ ἡ, duo ora, hoc est, duas acies habens. Hebr. 4, 12. μαχαίραν δίστοι, gladium ancipitem. Apoc. 1, 16. ῥομφαία δίστου, ensis anceps.

Στομάω, ὦ, (στῆν ἔχειν πτω,) ore afficio; auco. Hinc

Στομαμα, ατ, ὁ, chalybs, Sir. 31, 26.

Στομασις, σως, ἡ, actio indurandi ferrum; Item, acies, acumen, robur.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, ὁ, ὁ, stomachus, sic dictus qvāsi στόματός ἐξ ἑαυτοῦ, ori adherens seu conjunctus. propriē enim significat fistulam illam, per qvā cibis & potus in ventriculum transmittuntur. Deinde ponitur pro ipso ventriculo. 1. Tim. 5, 23. καὶ ὀλίγον οἶνον ἀλα τὸ στομάχόν σου, utte vino pauculo propter stomachum tuum. qvī alioqvin nominari solet ἡ κοιλία. Vide suprā, qvā voce Hippocrates in aphorif. & passim in hac utitur significatione, sect. 1. aph. 15.

αἱ κοιλίαι χειμῶν καὶ ἡρῶ θερμόταται φύσιν, καὶ ὕπνοι μακρότατοι. *Ver- tres hyemis ac veris natura calidissimi, & somni longi.*

ΣΤΟΡΕΨΩ, ὦ, ἴσω, sterno, hinc per syncope. ὦ μικρῶ, σπώνω, ὦ σπώνωμι, Marc. 11, 8. καὶ ἱσπώνων (3. pl. imperf. act.) ὦ sternerant. Fut. σπώσω. Præst. ἱσπώκα, α. 1. ἱσπώσα. Matth. 21, 8. ὅχλῳ ἱσπώσαν, populus straverunt. Act. 9, 34. σπώσον σταντῶ, sterne tibi lectum. Vel potius, col- lige.

Στρώμα, τῶ, ὦ, stratum.

Στρώμην, ἡς, ἡ, vestis stragula. A- mos, 6, 4.

Κατασπώνωμι, prosterno. 1. Cor. 10, 5. κατασπώθησαν (3. perf. aor. 1. pass.) prostrati sunt, sterno sive paro men- sam, Judith 12, 1. σταντῶς κατασπώ- θηναι αὐτῶ, præcepit parari ei (men- sam.)

Λιθόσπρῶς, α, ὦ, locus lapidibus stratus. Job. 19, 13.

ὑποσπώνω ὦ υποσπώνωμι, sub- sterno, Luc. 19, 36. ὑποσπώνων (3. plur. imperf. act. indic.) substern- bant.

ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, collimo, re- cta ad scopum tendo. Fut. στοχάζο- μαί. Præst. στοχάσομαι. α. 1. med στοχασά- μω, ω, α, conjecto, conjecturam fa- cio, cum Accus. Sap. 13, 9. Str. 9, 19. cum genit. 2. Macc. 14, 8. nisi forte pro στοχάζοιμῶ legendum est χολα- ζοιμῶ, ut est in Bibliis Arie Mon- tani.

Στοχαστής, ὦ, ὦ, conjector, Ef. 3, 2.

Ἀστοχῶ, α, ὦ, qui non bene col- limat.

Ἀστοχία, à scopo aberro. Fut. ἀστο- χίσω. Præst. ἡστόχηκα. aor. 1. ἡστόχησα, à scopo aberravi. Construitur cum Genit. 1. Tim. 6, 21. 2. Tim. 2, 18. vel

A seq. præpositione ἀπὸ. 1. Tim. 1, 6. ἀστοχεῖν ἀπὸ τῶ πῆνι, aberrare à fi- de.

Εὐστοχῶ, α, ὦ, ἡ, felix in jaculan- do seu tangendo scopo, bene colli- mans; Item, recta ad scopum ten- dens. Sap. 5, 21.

Εὐστόχος, ἀδ. dextere, aptè, modo eorum qui a scopo non aberrant. 3. Reg. 22, 34. εὐστεινός ἐστι ὁ ὄψων εὐστόχος, intendit quidam arcum dextre.

Εὐστοχία, αἱ, ἡ, dexteritas in jacu- lando, solertia in conjiciendo.

Ἐυτοχίω, ὦ, à scopo non aberro; solenter conjicio.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ὦ, ὦ, exercitus, (à scopis sterno)

Στρατιώμα, bello, milito, 2. Cor. 10, 3. στρατιώμεθα, militamus. 1. Pet. 2, 11. στρατιούμεν, militant. στρατόμα- ι, α, ε, miles. 2. Tim. 2, 4.

Στρατεία, αἱ, ἡ, militia, 2. Cor. 10, 4. τὸ ὄπλις τῆς στρατείας ἡμῶν, arma militia nostra.

Στρατόμα, τῶ, ὦ, exercitus, Matth. 22, 7. πῦες τὸ στρατιώμα αὐτοῦ, missis copiis suis. Manus Act. 23, 10. 27. ἐπιπὺς οὐ τὸ στρατιώμα, su- perveniens cum militum manu. mili- tes. Luc. 23, 11. οὐ τῆς στρατιώματι αὐτοῦ, cum militibus suis. Synecd. in- tegri.

Στρατὶς, αἱ, ἡ, exercitus. Luc. 2, 13. πῶς τῶ στρατῶς ἡγεῖται, multitudo ex- ercitus celestium. Matth. 24, 29. vocantur δυνάμεις τῆς ἡγεῖται, virtutes celi. Act. 7, 42. τῇ στρατῶς τῆς ἡγεῖται, exercitui celi (Hebraismus) pro τῇ στρατῶς ἡγεῖται.

Στρατάρχης, α, ὦ, miles, 2. Tim. 2, 3. ὡς καλὸς στρατάρχης Ἰησοῦ Χριστοῦ, tanquam bonus miles Jesu Christi. Job. 19, 23. ἐκείνῃ στρατάρχῃ αὐτοῦ, uni- cuique militi partem. Act. 10, 7. στρα- τάρχῃ τῶν ἰσχυρῶν, scilicet πανόρας, mili- tum

tem primum vocavit. Act. 27, 32. ὅτι οἱ στρατιῶται, τῶν milites. Act. 12, 6. ἢ οἱ Πίτρου κοιμώμενοι, μετὰ δύο στρατιῶν (ἢ κοιμώμενοι, pro κοιμώμενοι) Petrus dormiebat inter duos milites. Matth. 28, 12. Διότι ἡμεῖς ἰδὼν τοὺς στρατιώταις, pecunias multas dederunt militibus. Act. 23, 23. ἐτοιμάσας στρατιῶται, preparate milites.

Στρατιώτης, ὁ, commilito, Phil. 2, 25. στρατιώτῳ μου, commilitonem meum, Philem. 1, 2. τῷ στρατιώτῳ ἡμῶν, commilitoni nostro.

Ἀντιστρατεύου, rebello, repugno, cum Dat. Rom. 7, 23.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem suscipio adversus. 2. Macc. 12, 27. ἐπιστρατεύοντι ἐπὶ Ἐφρων, expeditionem suscepit adversus Ephron.

Ἐπιστρατεύω, ὁ, ἐ, expeditio militaris.

ΣΤΡΕΒΑΪΣ, ὁ, ὁ, (παρὰ τὸ στρέφειν ἀ vertendo) tortus, flexuosus.

Στρέβλωσις, ἡ, tortuositas.

Στρέβλω, ὁ, detorqueo, depravo, in alienum sensum rapio, 2. Pet. 3, 16. ἀ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀσέβητοι στρέβλῃσι, quia indocti parumque stabiles detorquebunt.

Στρέβλῃσι, ὁ, tormentum, prelum, Sir. 33, 26.

Ἀνστρέβλω, ὁ, contorqueo, 2. Macc. 9, 7.

ΣΤΡΕΨΩ, verito, muto, Apoc. 11, 6. στρέψον αὐτοὺς (ὕδατος) εἰς αἷμα, convertendi illas aquas in sanguinem. Fut. 1. στρέψω. Fut. 2. στρέψω, eis. Prat. aet. στρέψω. aor. 1. στρέψω, verti. Act. 7, 42. στρέψω ὃ ὁ Θεός NB, vertit au-

tem * eos DEUS, b. e. mentes convertit, sicut etiam dicitur mens convertita. Obverto, Matth. 5, 39. στρέψον αὐτὸν καὶ τὴν ἄλλην (σπῆρα) obverte illi & alteram maxillam. στρέψω, convertito me, accipitur reciproce. aor. 2. aet. στρέψον, Act. 13, 46. ἰδὲ στρέψαμεθα εἰς τὰ ἔθνη, ecce convertimus nos ad gentes. prat. pass. στρέψω, unde est

B Στρέψω, τὸ, ὁ, id quod intortum est.

Στρέψω, ὁ, ὁ, versatilis, volubilis. Iliad. v. στρέψω γλῶσσαν, lingua volubilis.

Στρέψω, ὁ, ὁ, accipitur substantivè, & significat funem. Dent. 22, 12. aor. 1. στρέψω. aor. 2. pass. στρέψω, reciproce vertitur, converti me. Joh. 20, 14. στρέψω εἰς τὰ ὀπίσω, convertit se retrorsum. Act. 7, 39. καὶ στρέψω τὰς καρδίας αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον, & aversi sunt cordibus suis in Aegyptum. Matth. 18, 3. ἰδὲ καὶ στρέψω (3. plur. aor. 2. pass. subj.) καὶ γέννησάς τις τὰ παιδία, nisi convertatis vos & rursus fiat pueruli. Hebraismus, in quo QW quando cum alio verbo construitur, valet rursus, iterum, denuo. conf. Gen. 26, 18. & Graciam Lxx. versionem ibidem.

item Gen. 30, 31. & 43, 1. & 44, 25. &c. Sed tamen hoc non semper fieri patet ex Luc. 7, 9. 44. Vide etiam versionem Syriacam & Hebraeam in Matth. 18, 3. &c. part. aor. 2. pass. στρέψω, conversus, Matth. 16, 23. ὁ ὅς στρέψω εἶπεν τῷ Πίτρου. Hic verò rursus dixit Petro. Joh. 20, 16. στρέψω εἰς τὴν λέξιν αὐτοῦ, illa rursus

* Act. 7, 42. στρέψω ὁ Θεός, b. e. aversit autem se sibi discessit Deus (scil. secundum suam gratiosam presentiam) ipse enim non vertit mentes idololatriarum.

sus dicit ei. Fut. 2. pass. γραφήσεται, A 1, 18. ἐν τῆς ματαίας ἀναποφῆς, ex
η, επα, convertar, Ef. 34, 9. prat.
med. ἱσραφα, α, ε, unde est

Στρεφῆ, ἦς, ἡ, verlutia, Prov. 1, 3.

Στρεφῆς, ἱσ, ε, cardo, 1. Reg. 6, 33.

Στρεφῆ, ἡ, ο, Latine tormina in
plur. num. Sir. 31, 23. σπῆφ- μὲ ἀν-
δρὲς ἀπῶς, tormina viro insatia-
bili.

Ἀναστρέφω, revertor. Fut. ἀναστρέ-
ψω, Att. 15, 16. μὲ ταῦτα ἀναστρέψω,
post hac revertar. aor. 1. act. ἀνίστρε-
ψα, everti, Job. 2, 15. καὶ τὰς τεταπύ-
λαι ἀνίστρεψε, & mensas evertit. item
reversus fui, Att. 5, 22. ἀναστρέψαντες
(part. aor. 1. act.) ἔ ἀπήχισται, rever-
sus erunt annuntiarunt. prat. med. ἀνα-
στρέφουμαι, converfor Heb. 13, 18 ἐν
πάντι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφειν, in
omnibus cupientes honeste conversari.
Verfor, me gero. 1. Tim. 3, 15. ἵνα
εἰδῆς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφειν,
ut novis, quomodo oporteat in domo
Dei versari. Matib. 17, 22. ἀναστρέφον-
των (part. prat. med.) ἔ ἀπὸ τῶν ἐν
γαλιλαίᾳ versantibus autem ipsis in
Galilaea. 2. Pet. 2, 18. τὰς ἐν πλάνῃ
ἀναστρεφόμενους, qui in errore versantur.
aor. 2. pass. ἀνίστρεφῶ, conversatus
sum. Eph. 2, 3. ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες
ἀνίστρεφόμενοι ποτε, inter quos & nos o-
mnes conversati sumus olim. 1. Pet. 1,
17. ἀναστρέφοντε (2. plur. aor. 2. pass. D
imper.) conversamini.

Ἀναστροφῆ, ἦς, ἡ, conversatio. 1. Pet.
3, 2. τὸ ἄγινω (v. 16. τὸ ἀγαθὸν)
ἀναστροφῶν ὁμῶν, castam conversatio-
nem vestram. 2. Pet. 2, 7. ὡς τῆς ἐν
ἀσολυγίᾳ ἀναστροφῆς, à lasciva conver-
satione. Arabismus, ut annotat Er-
penius in Grammatica sua p. 157.
conf. 1. Cor. 2, 7. καλῶς ἀποφῶν θεοῦ
ὡς μυστήριον, hoc est, μυστηριώδης, loqui-
mur sapientiam Dei mysticam. 1. Pet.

vana conversatione. 2. Pet. 5, 11 ἀγία
ἀναστροφῆ, sancta conversationes.

Συναστρέφω, una revertor. Prat.
pass. συναστρέφουμαι, converfor, ver-
sor cum aliquo, Sir. 41, 5. συναστρε-
φόμενα παροικίας ἀσεβῶν, qui versan-
tur in vicinis impiorum.

Συναστρεφῆ, ἦς, ἡ, conversatio,
consuetudo quotidiana, quæ alii cum
alio intercedit, Sap. 8, 16.

Ἀποστρέφω, avertor. Luc. 23, 14.
ὡς ἀποστρέφοντι τὴν λαὸν, tangunt
eum, qui avertat populum. Fut. ἀπο-
στρέψω amovebo, removebo, Rom. 11,
26. avertor, 2. Tim. 4, 4. aor. 1. act.
ἀπστρέψα, retuli, Matib. 27, 3. μετὰ
μεληδεῖς ἀπστρέψο πὲ τεράκοντα δέ-
ζοντα, penitentia ductus retuli tri-
ginta illos numos argenteos. Matib.
26, 52. ἀποστρέψον (aor. 1. act. imper.)
σε τὸ μάχαιραν, averte gladium tu-
um. ἀποστρέφουμαι, verb. med. averfor,
Tit. 1, 14. ἀποστρεφόμεν τὸν ἀλήθειαν
averfantium veritatem. Hebr. 12, 25.
οἱ τὴν ἀπ' ἁγίων (ὄντι) ἀποστρεφόμενοι
eum, qui è caelo est, averfanties. 2. Tim.
1, 14. ἀποστρέφοντες μὲ πάντες, aver-
sati me sunt omnes. (ἀποστρέφοντες 3.
plur. aor. 2. pass. indic.) Jer. 3, 13.
ἀποστρέφου με (aor. 2. pass. imper.) ὥς
με, revertere ad me. Matib. 5, 42.
μὴ ἀποστρεφῆς (2. pers. a. 2. pass. subj.)
D ne averseris.

Ἀπεστρέφῃ, ἦς, ἡ, averfio, refugium
Sir. 16, 31.

Διαστρέφω, perverto, Luc. 23, 2. ὁ
πῶν δαγμὸν διαστρέφοντι τὸ ἔθνος, com-
périmus istum pervertere gentem. Att.
13, 10. διαστρέφον τὸς ὁδὸς τοῦ κυρίου
pervertens vias Domini. aor. 1. διαστρε-
ψα, perverti. aor. 1. act. inf. διαστρε-
ψῶν, pervertere, Att. 13, 8. ζῆλον
διαστρέψαι τὸ ἀνίσταται ἀπὸ τῆς πίστεως
studens avertere proconsulem à fide.
In pass.

In passivo usitatum tantummodo est A participium praeteriti διαπραμψω, η, ον, perverfus, a, um. Matth. 17, 17. ὁ ἄνθρωπος ἀπίστος καὶ διαπραμψὴν, gens incredula & perversa. Act. 20, 30. λαλῶντες διαπραμψίμην, loquentes perversa.

Διαπραμψίμην, perverse, distortē, Sup. 4, 18.

Διαστροφῶ, υ, ο, distortus, perversus.

Ἀδιαστροφῶ, υ, ο, ἡ, nihil habens obliqui, minime perversus, inconcussus, 3. Mace. 3. ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ἀδιαστροφὸν ἀγρυπνῶντας, benevolentiam & fidem inconcussam servantes.

Ἐκσπρίψω, avertō, semel legitur in 3. pers. sing. praet. pass. Tit. 3, 11. εὐδὲς ὅτι ἐκσπρίπται ὁ πῦρ, ne quē novis eversum esse eum.

Ἐπισπρίψω, converto, Act. 14, 15. ἐπισπρίψεν ἐπὶ τοῖς ἵπτοις τοῦ ζῶντος, convertere sē ad Deum viventem. Fut. aet. ἐπισπρίψω, revertar, Matth. 12, 44. convertam, Luc. 1, 16. καὶ πολλὰς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπισπρίψει, & multos ex posteris Israëlīs convertet. Praet. aet. ἐπίσπριψα, aor. 1. aet. ἐπίσπριψα, reversus fui, Luc. 2, 20. ἐπίσπριψαν οἱ ποιμένες, reversi sunt pastores. aor. 1. aet. imper. ἐπίσπριψον, ἐπίσπριψατω, Marc. 13, 16. μὴ ἐπισπρίψατω eis τὰ ὀπίσω, ne revertatur retrō. Act. 3, 19. ἐπισπρίψατε, convertite vos. aor. 1. subj. Matth. 13, 15. ἐπισπρίψατον, convertant se. Luc. 17, 4. εἰδὼν ὅτι καὶ τῆς ἡμέρας ἐπισπρίψῃ ἐπὶ σέ, si septies uno die revertatur ad te. aor. 1. aet. inf. ἐπισπρίψαι, Act. 26, 18. regredior, 2. Pet. 2, 21. part. 2. 1. Luc. 22, 32. καὶ σὺ πεπνιγμένος ἐπίσπριψας, & cum aliquando conversus. 2. Pet. 2, 22. κῶνον ἐπισπρίψας ἐπὶ τὸν ἵδιον ἐξέβηκε, canis reversus ad vomitum suum. Verbum passivum legitur tantum in

aor. 2. ἐπισπρίφω. 1. Pet. 2, 25. ἀλλ' ἐπισπρίφῃτε νῦν ἐπὶ τοῖς ποιμαίνουσιν, sed nunc conversi estis ad pastorem. aor. 2. pass. imper. ἐπισπρίφῃτε, ἐπισπρίφῃτω, Matth. 10, 13. ἡ εἰρήνη ὑμῶν ᾧ εἰς ὑμᾶς ἐπισπρίφῃται, pax vestra ad vos revertatur. aor. 2. pass. subj. Job. 12, 40. καὶ ἐπισπρίφῃ, & convertantur. part. aor. 2. pass. ἐπισπρίφεις, conversus, Matth. 9, 22. Marc. 5, 30. In syn-taxi hujus verbi nunquam additur pronomen ἰαυτῶν, ἰαυτῆς, ἰαυτῶν, &c. prout in Latina lingua fieri solet, 8. Act. 3, 19. μετανόησατε καὶ ἐπισπρίψατε, respicite & convertite vos. In Greco est ἐπισπρίψατε nudē, non ἐπισπρίψατε ἰαυτῆς, &c. Praet. med. ἐπισπρίφῃ, unde est nomen

Ἐπισπρίφῃς, ἡ, conversio, Act. 15, 3. idem significat quod ἡ μετάνοια. Κατεσπρίψω subverto, evertō, legitur tantum bis in aor. 1. aet. Matth. 21, 12. Marc. 11, 15. κατέσπριψε τὰς τραπεζὰς, evertit mensas. κατεσπρίφῃ (ἀπ. praet. med. κατέσπριφα) ἡ, ἡ, subversio, 2. Tim. 2, 14. 2. Pet. 2, 6.

Μετασπρίψω, converto, commuto, perverto. Gal. 1, 7. μετασπρίψα. aor. 1. aet. inf. pervertere. In passiva forma bis legitur Act. 2, 20. ὁ ἥλιος μετεσπρίφῃσκει (3. sing. fut. 2. pass.) εἰς ὀνόματα, sol convertetur in tenebras. Jac. 4, 9. ὁ γὰρ ὁ ἡμῶν εἰς πῦρ, 9. μετασπρίψατο, (3. sing. aor. 2. pass. imper.) risus vester in luctum convertatur.

Πεσπρίψω, converto. Πεσπρίφῃς, ἡ, ἡ, conversio, Sir. 50, 5.

Συσπρίψω, colligo, convecto, 1. q. rasi zusammen. Act. 28, 3.

Συσπρίφῃ, ἡ, ἡ, coitio, concursus, tumultus. Act. 19, 40. &c. 23, 12.

Ἐπισυσπρίψω, congreco, convoco, proprie tumultus causa, adversus aliquid.

q̄rem. Num. 16, 42. ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ
τὴν συναγωγὴν, cum convocaretur
concio; nempe contra Moysen ἔλ-
γοντες. 1. Macc. 14, 44. ἐπιστρέψαι
συνοφλῶ ἐν τῇ χώρᾳ, agere conven-
tum provincialium.

ὑποστρέφω, revertor, Luc. 8, 39.
ὑποστρέφει εἰς τὸ οἶκόν σου, revertere do-
mum tuam. Luc. 2, 43. ἐν τῇ ὑποστρέ-
φῃ αὐτῶν, dum illi revertebantur.
imperf. ὑποστρέφω, revertabar, pro
q̄do. Act. 8, 28. legimus ὡς ἡ ὑποστρέ-
φω, erat autem revertens, hoc est,
revertebatur verò. Luc. 23, 48. ὑποστρέ-
φον, revertentur. F. ὑποστρέψω, re-
vertar, Luc. 11, 24. aor. 1. act. ὑποστρέ-
ψα, reversus sum, ex q̄do tercia sin-
gularis ἔσθ' plur. tantum leguntur.
ὑποστρέψα, Luc. 1, 56 ἔσθ' c. 17, 15. Act.
12, 25. ὑποστρέψαν, reversi sunt, Luc.
2, 45 ἔσθ' c. 10, 17. Act. 14, 21. ἔσθ' c. 21,
6. ἔσθ' c. 23, 32. Gal. 1, 17. aor. 1. act.
inf. ὑποστρέψαι, reverti, Luc. 8, 40.
ἔσθ' c. 19, 12. part. aor. 1. act. ὑποστρέ-
ψας, αὐτῶν, ὁ, reversus, Luc. 7, 10.
ὑποστρέψαντες, ὁσες, in plur. ὑποστρέ-
ψασιν, reverse, Luc. 23, 56. ἔσθ' c.
24, 9. A q̄ρῳ volunt esse

στρεβύς, ὁ, obliquus, obliquus,
(alii derivant à στρέβη, ἡ, gutta stil-
la, q̄dod à στρέω, nullo, per Epenthesein
πῶν γ' ἔσθ' c.) Hinc

στρεβύς, torqueo. Prov. 8, 19.
ὁ μὴ ἐνδεῖται ἐαυτὸν ἐν τοῖς ἔργοις, q̄bi
non medetur sibi ipse in operibus; ubi
Symmachus habet: στρεβύς, ὁ.

στρεβύς, idem; nec non gutta-
tim exprimo, effundo, Lev. 1, 15.

ἐκστρεβύς, exprimo, f. ἐκστρεβύ-
ς, Ex. 23, 34.

καταστρεβύς, adspingo, facio de-
stillare, Lev. 5, 9.

στρεβύς, ἡ, laqueus.

στρεβύς, ὁ, obliquus laque-
us; dolosum consilium, Es. 58, 6.

στρεβύς, ὁ, obliquus, obliquus,
distorius, Prov. 8, 8. Item, perversus,
dolofus.

στρεβύς, ὁ, strangulo, Tob. 23.
ἐστρεβύς, strangulatus.

ΣΤΡΗΝΟΣ, ὁ, contrahē, ὁ,
deliciae, luxus, (ex στρέω, πρίω,
aufero, ἔσθ' ὡς, ἡ, habēna) meta-
phora sumpta à jumentis, q̄ba bene
saginata ferocunt, ἔσθ' raptis aut au-
divis habēnis q̄baq̄ba versum vagantur.
Apoc. 18, 3 ἔσθ' ὡς, αὐτῶν, luxus
ejus.

στρηνός, ὁ, luxurior. Fut. ὡς.
aor. 1. act. ἐστρηνώσω, Apoc. 18, 7.
ἔσθ' c.

καταστρηνώς, ὁ, luxurior, delicio-
libidinosus, 1. Tim. 5, 11. καταστρηνώ-
σι (3 plur. aor. 1. act. subj.) laquei
adversus Christum se gesserunt in d.
1 indic. καταστρηνώσιν. Fut. ὡς. Præ-
act. καταστρηνώσκα.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ὁ, passer.

στρουθός, ὁ, passerulus, Matth.
10, 31. πεδιῶν στρουθίων δι' ὅσον, mul-
tis passerulis praestatis. Luc. 12, 6.
ἐχθὲρ πῶν στρουθίων πωλεῖται ὡς αἰὼν
δύο, nonne q̄vinq̄be passeruli veniunt
assariis duobus?

ΣΤΡΩΝΝΥΩ, vide στρέω.

ΣΤΥΛΟΣ, ὁ, columna, (à
στύω ἵσθμι, facio stare. Columna en-
nim domum fulcit) Gal. 2, 9. οἱ δο-
κῶντες, ὅτι οἱ εἰσὶν, q̄bi existimantur
columna esse, hoc est, precipui. per
metaphoram desumptam ab edificio.
Sic 1. Tim. 3, 15. Ecclesia dicitur ὡς
λῶς ἡ ἐδραία, ἡ ἀληθεία, colum-
na ἔσθ' stabilimentum veritatis. Est
enim Ecclesia domus Dei vibi, in q̄ba
habitabit, ita ut extra eam veritas ce-
lestis nunquam reperiat: Iuxta
enim est lapidi angulari Christo, unde
ἔσθ' porta inferorum ipsi praevallere ne-
queunt.

πλεῖ-
στα

Περύστωρ, σ, ο, η, columnis cin-

ctus. Περύστωρ, σ, ο, η, scil. οἶκμα, locus circumcirca columnatus, 2. Mac. 4, 46.

ΣΤΥΞ, η, Styx. proprie fons in Arcadia, qbi tam frigidus fuisse fertur, ut bibentes necaret. item tremor & horror ex frigore Per metaph. ponitur pro palude inferorum, sicut qdovge gehenna in divinis literis per eundem tropum pro damnatorum carcere accipitur.

Στυγίω, ω, Fut. σύξω, tanquam a σύγω, odio prosequor.

Στυγίης, η, ον, odiosus, 2, um, horribilis, Tit. 3, 3. στυγίη, μισήτης ἀλλήλους, horribiles, alii alios odio habentes.

Στυγίος, ο, ον, torvus, tristis. Propter odiosus. στυγίω στυγίω, torbo vultu. Hinc est

Στυγιάζω, contristor, mœrore afficior. Fut. στυγιάσω. Præter. act. ἐστυγιάσα. aor. 1. ἐστυγιάσα. Marc. 10, 22. οὐδὲ στυγιάσας (part. aor. 1.) ὑπὸ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε, ille verò mœstus ex hoc sermone abiit. Per Metaphoram Matth. 6, 3 dicitur οὐδὲ στυγιάζω, cœlum eriste, hoc est, nubibus obductum, non serenum. Sic Latine frons serena opponitur torbo vultui.

Ἀστυγιάω, ω, abhorreo, averfor. cum accus. Rom. 12, 9.

Θεοστυγής, έως, ο, η, Dei osor, Rom. 1, 30.

ΣΤΥΠΗ, σ, εύπη, ης, η, flup.

Στυπείων vel στυπείων, item στυπείων, σ, ο, η, idem. Sir. 21, 9 qd a εύπω, qbia ea utimur ad stipandū.

Στυπαιοπώλης vel στυπαιοπώλης, σ, ο, flupa venditor, seu qbi vestes flupias & canabinas vendit.

ΣΤΩΙΚΟΣ, ο, ο, Stoicus, sic

A dictus a schola. cui nomen fuit Stoa. Act. 7, 18.

ΣΥ, tu, pronomen secundæ personæ g. o. Gen. σὺ. In nominatibo & vocatibo semper accentum retinet. In Genitibo verò Datibo & Accusatibo ἐγκλιναται, ideoqve σὺ σὺ ἀ. referuntur inter dictiones encliticas. Act. 11, 14. σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου, tu & universa tua domus. Hic σὺ reponit accentum in syllabam proxime præcedentem vocis propriissimè. Non

reponit circumflexum, accentum proprium, sed pro eo acutum & caritum. Matth. 7, 5. ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀδελφοῦ σου, ex oculo fratris tui. σὺ hoc in loco, sicut & Act. 23, 5. non esse a σὺς tuus, inde patet, qbia utriusqve amittit accentum. σὺ verò a σὺς semper retinet accentum. Matth. 3, 14. ἐγὼ χρεῖται ἔχειν ὑπο σὺ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχου πρὸς με; mihi opus est, Cut a te baptizer, & tu venis ad me?

σὺ hic retinet accentum, qbia δικηπῶς ponitur. Notetur μεταίρεσις. Luc. 7, 44. εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰκίαν σου, ingressus sum domum tuam. Dat. σὺ, Matth. 9, 2. ἀφίσταί σου καὶ ἀμαρτίαι σου, remissa tibi sunt peccata tua. Matth. 21, 5. ἰδὲ βασιλεὺς σου ἔρχεται σου πρὸς σου. Ecce rex tuus venit tibi mansuetus, venit tibi, hoc est, tuo bono. At con-

tra Apoc. 2, 16. ἐρχομαί σου πικρὸν, veniam adversus te cito σου, hoc est, tuo damno. Rom. 15, 24. ἵνα ὑφ' ὑμῶν ᾧ τῷ ἐκκλησίᾳ, si vestra consuetudine prius expletus fuero. Accus. σὺ, Phil. 4, 3. ἱρωτῶ καὶ σὺ σύζυγόν γίνου, rogo te qdovge socie germane. Vocativus σὺ. Luc. 1, 76. καὶ σὺ παιδίον & tu puerule. Matth. 2, 6. καὶ σὺ Βηθλεὲμ, & tu Bethlehem. Nom. plur. ὑμεῖς, vos, Marc. 13, 11. & γὰρ ἐστὶ ὑμεῖς, οἱ λαλοῦντες, non enim estis vos, qbia

q̄bi loq̄simini. Genit. ὑμῶν, vestri, A
Luc. 10, 16. ὁ ἀκούων ὑμῶν, im̄ ἀκού
q̄bi vos (legatos meos) audit, me au-
dit. 1. Cor. 5, 2. ἐν μίση ὑμῶν, ē me-
dio vestri, hoc est, ē cœtu vestro. Job.
2, 4. τί μοι καὶ σὺ; q̄bi mihitecum
negotii est? Hebraismus. Sic Matth.
27, 9. μηδὲν σοι καὶ δικαίω θάψω, ni-
hil tibi sit negotii cum illo iusto. Conf.
2. Sam. 16, 10. 2. Cor. 13, 9. δὲ χάρις
πρὸς ὑμῶν κατέστη, optamus vestram
instaurationem, h. e. optamus ut non
tantum in potentia ista permaneatis,
sed ut omnino restauremini. Id e-
nim notat vox κατέστη, q̄ba mem-
brorum luxatorum restitutionem si-
gnificat. Dat. ὑμῖν, vobis. Matth. 7,
7. αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, p̄tite-
r̄ dabitur vobis. Accus. ὑμᾶς, vos,
Rom. 11, 25. ἔῃ ἡμεῖς ὑμᾶς ἀγνοῶν,
nolim enim vos ignorare. Voc. ὑμεῖς,
vos, Act. 7, 20. à Genitivo sing. su-
deribatur

Σὺς, σὴ, σὺν, tuus, a, um, Job. 17, 17.
ὁ λόγος, ὁ σὺς ἀληθείᾳ ἐστίν, sermo tu-
us veritas est. Marc. 5, 10. πρὸς τὰς
σὺς, ad tuos. Marc. 2, 18. οἱ ᾗ σοὶ
μαρτυροῦμαι. σὺ hic non esse dativum à
σὺ, patet ex accentu. Si enim esset ex
σὺ, sic hæc scriberentur: οἱ δὲ σοὶ μα-
ρτυροῦμαι. Sic Matth. 9, 14. οἱ δὲ σὺ
μαρτυροῦμαι. Luc. 5, 33. οἱ δὲ σοὶ ἐδίδου
ταῖς, verò edunt. Job. 17, 10. πᾶς ἡμῶν
πᾶντα, σὺ ἐστίν, omnia mea, tua sunt. D
à Genit. plurali ὑμῶν est

Ἰμέτις, α, ov, vester, a, um, Job.
7, 6. Luc. 6, 20. ἔ. c. 16, 12. Act. 27, 34.
Rom. 11, 31.

ΣΥΚΗ (per crasin pro συκῇ) ἡς,
ἡ, ὡς, ficus, arbor. g. fam. propter
q̄dam crasin circumflectitur ultima,
in omnibus casibus. Matth. 21, 19. καὶ
ἐξῆλθεν παραχρῆμα ἡ συκῇ, ἔ. exa-
ruit illico ficus illa. Matth. 24, 32.
ἀπὸ τῆς συκῆς μάθετε, à ficu autem di-

scite. Luc. 13, 7. ἐν τῇ συκῇ πάντῃ, in
ficu hac. Matth. 21, 19. καὶ ἰδὼν συκῇ
μὴν, ἔ. q̄vum vidisset ficum q̄bandam.
μὴν hic ponitur pro πᾶσι, more Ger-
manismi nostri.

Σύκος, ὡς, ficus fructus, Matth.
7, 16. (συκῆ γαρ) δὲ τῶν βόλων σύκα ἵ-
an colligunt ex tribulis ficus? Marc.
11, 13. ἔ. ἡ δὲ συκῆ καὶ τὸ σύκων non enim
erat tempus siccum.

Συκάμινος, ὡς, ὡς, ficus fructus, syc-
morus, nomen arboris, Luc. 17, 6.

Συκομαραῖα, αἰ, ἡ, idem, Luc. 19, 4.

ΣΥΛΗ, ας, ἡ, spoliū, praeda.

Σκύλον, ὡς, idem, (ab Heb. שָׁלוֹן)
spoliū. Luc. 11, 22. καὶ πᾶς σκύλας
αὐτοῦ ἀγρόδωπον, ἔ. spolia ejus distri-
buit.

Σκυλαῖα, vel σκυλαῖα, it. σκυλαῖα,
αἰ, ἡ, spoliū, 1. Macc. 4, 23.

Σκυλόσω, spolio, f. ὄσω, aor. 1.

ἰσχύλωσθε, spoliabī, Sap. 10, 20. Dici-

tur q̄bōste σκυλόσω, idem.

Συλῶ, ὡς, spolio, prador. Fut. συ-

λῶ. aor. 1. ἰσύλησα. 2. Cor. 11, 8.

ἄλλας ἑκκλησίας ἰσύλησθε, alias Ecclē-

sias spoliabī.

Ἀσυλῶ, ὡς, ὡς, à praeda & vio-

lencia tutus, unde Latini Locum tu-

tissimum vocant asyllum. Sic oppida

refugii, de quibus Ex. 22, 27. ἔ. Deut.

10, 4. 5. Latine Græcò nomine dici

q̄beunt asyla.

Ἀσυλία, αἰ, ἡ, sanctitas loci, inibi-

olabilitas, immunitas. 2. Maccab.

3, 12.

Ἰερόσυλος, ὡς, ὡς, sacrilegus.

Ἰερόσυλος, ὡς, sacrilegium commit-

to, Rom. 2, 22.

Ἰερόσυλα, αἰ, ἡ, sacrilegium. 2.

Macc. 13, 6.

Ἰερόσυλη, αἰ, ἡ, idem, 2.

Macc. 4, 39.

† ΣΥΜΕΩΝ vide suprā ΣΥΜ

ΔΙ.

ΣΥΝ,

ΣΥΝ, praepositio cum, construitur A
eum solo Dativo, Phil. 1, 23. σὺν Χρῆ-
στῷ εἶναι, cum Christo esse. 1. Thess. 4,
17. σὺν Χριστῷ ὑψούμενοι, cum CHRI-
STO erimus. Matth. 26, 35. καὶ ἐν δὲ
μα σὺν σοὶ θάνατον, quamvis oport-
eret me tecum mori. Act. 26, 13. σὺν ἰ-
μοι, mecum. 2. Cor. 1, 21. σὺν ὑμῖν θο-
biscum. σὺν ἡμῖν εἶναι, ab alicujus par-
tibus stare, facere cum aliquo. Act.
14, 4. οἱ οὖν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ
δὲ σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, alii quidem B
stabant à partibus Judaeorum, alii
verò à partibus Apostolorum. σὺν
ἡμῖν, Deo juvante, favente, ope Dei.
pro σὺν Atticè & Jonicè ξῶν. ξῶν τὸ
ἡμῶν πᾶς καὶ γὰρ κ' ὁδοῦ, cum Deo
omnis & videt & dolet, hoc est, tam
adversa quam secunda à Deo proveni-
unt. Matth. 25, 27. σὺν πόντῳ, cum
famore. apud. Luc. 1, 56. ἔμεινεν σὺν
αὐτῇ, mansit apud illam. prater. Luc.
24, 21. ἀλλὰ σὺν πᾶσι τούτοις, aliquid C
prater haec omnia.

† ΣΥΝΤΥΧΗ, ης, ἡ, Syntycha.
nomen mulieris, origine Gracum.
Phil. 4, 2. q. d. colloquens, congre-
diens. à verbo συντυχῶμαι, convenio.
συντυχία, αἰς, ἡ, colloquium, congres-
sus. compositum ex σὺν & themate
τυχῶμαι. in aor. 2. τύχον. prater. med.
τύχου. unde est nomen τύχη, ης, ἡ,
fortuna.

† ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ, ὠν, αἰ, Syra- D
culae, urbs Siciliae sub monte Pachin-
no. Act. 28, 12. composita vox ex σύ-
ρω, traho, & ἄκων, ἄκωσι, ἄκω, invi-
tus, a, um. ἄκων pro ἄκων per crasim.
à themate ἐκὼν, ὄντος, ὁ, voluntari-
us, spontaneus. ἐκὼν, sponte. Συ-
ρακούσαι ergo dicuntur q. invitostra-
hentes, vel violenter trahentes.

ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus. Atticè
σύρβη, turba.

Τυρσάζομαι, turbor, satago. Lut.

10, 41. τυρσάζει πάλιν, satagit de
multis, vel perstrepis circa multos.
Ad verb. turbare. Xen. lib. 1. πειρῶ.
Cyri, τῆσιν ἀγορεύω, strepitus fo-
ri.

† ΣΥΡΙΑ, αἰς, ἡ, Syria. Gal 1, 21,
ἡλθον εἰς τὴν καλουμένην Συρίαν, venit in
tractus Syriae. Hebraice vocatur
סורא à filio Sani Aram, cujus
fit mentio Gen. 10, 22. idem significat
quod simplex סור excelsus. à radi-
ce סרר. Hinc etiam est סורא
arx, palatium, ab altitudine ita di-
ctum. Συρία verò videtur dici πειρῶ
τὸ σύρειν ab attrahendo. Nomen gen-
tile

Σύρος, ο, ὁ, Syrus. Hebr. סורי
& f. g. סורא Luc. 4, 27.

ΣΥΡΙΣΣΩ, vel συρίσω, item,
συρίζω, fut. ξω, sibilo, Sap. 17, 18.
Hinc

Σύριγξ, ἡ, fistula.

Συρίγυος, ὅ, ὁ, vel συρίσμος, ὅ, ὁ,
sibilus, stridor, Sap. 17, 9.

Διασυρίσω, sibilo, adspiro, susur-
10. Cant. 3. puer. v. 26.

Ἐκσυρίσω, exsibilo. Sir. 22, 1. πᾶς
ἐκσυρίσει (3. sing. fut. 1. ind. Att.) ἐν
τῇ ἀνυλῇ αὐτοῦ, omnes exsibilabunt e-
jus infamiam.

† ΣΥΡΟΦΟΪΝΙΣΣΑ, ης, ἡ,
Syrophoenissa. Marc. 7, 26. sicut no-
minatur muliercula illa Cananana, cu-
jus fidem CHRISTVS tantopere com-
mendat Matth. 15, 22. scilicet ὅτι
dam Cananæorum reliquiae reman-
serant in Phoeniciâ. vox composita
ex Σύρος, de qua vide Συρία & φοινῖξ,
ἡ, ὁ, palma. Adjectivè ponitur
etiam pro rubro aut purpureo.

† ΣΥΡΤΙΣ, αἰς, ἡ, Syrtis. in pl.
num. Σύρταις, αἰ. Syrtis. duo sunt fi-
num in extrema Africâ à versu Aeg-
ptium periculossimi propter an-
no-

sum. **badofum** & **reciprocum mare.** A sic dicitur **μαγὸς τὸ οὐρανὸν ἀ τραhendῶ,** quod naves attrahat aut mergant aut retineant. Servius recte asserit, ubicunque sunt arenosa loca, ea Syrees vocari. Ergo in primis pro duobus illis periculosis finibus ponitur per synecd. gen. **Αἱ. 27, 17. εἰς οὐρανὸν, ἐν Συρτεμ.** Latini huiusmodi loca breviter vocant, **Eneid. 1. 6. 111.** ubi Virgilius adhibuit breviter illa describit.

ΣΥΡΩ. Fut. **εἶμι,** traho. **Apoc. 12, 4. οὐχὶ, trahit,** **Job. 21, 8. οὐρανὸν διεκτοῖ, trahentes rete.** **Αἱ. 14, 19. ἰδού, traxerunt, nempe per terram, est 3. plur. aor. 2.**

Κατασύρω, pertraho, **Luc. 12, 58. μή ποτε κατασύρῃ σι ὡς τὸ κατὼ,** ne quando pertrahat te ad iudicem.

Περασύρω, circumcirca traho, **distrah.** **1. Macc. 7, 7.**

Συοσύρω, contracto, contumeliose tracto. **2. Macc. 5, 6.**

Συγὰ, **τὸ, τὴ,** syrma. Vestis caudata matronarum nobilium, cuius cauda, seu extrema ora per solum trahitur, unde propria verbi huius significatio colligi potest. Germani vocant **schleiffen.**

Ἀσυρὸς, εἶ, **ὁ, ἡ,** temerarius. **Sir. 23, 14.**

† ΣΥΧΑΡ, ἡ, Sychar. **Job. 4, 5. nomina urbis** **ἄκλιτον, ἀ radice,** **רַחֵם** mercede conduxit, **רַחֵם** D mercenarius. Ergo Sychar dicitur mercenaria vel ἀ **רַחֵם** conclusit, unde est **רַחֵם** pro **רַחֵם, ὡ** enim & **ὡ** sunt elementa **ἰσθδωμ μῦντι καὶ ἄμειβολε,** excipulus locus, in quo concluduntur aquae **Εἰ. 19, 10.** Rebus tamen sentire videntur, qui verbum hanc **Συχάρ** temporis successu appellationem esse statuunt, quia olim **Συχάρ** dicebatur.

† ΣΥΧΕΜ, Est nomen viri. **Gen. 33, 26. & sic scribitur** **רַחֵם** item nomen urbis. **Jos. 20, 7. Αἱ. 7, 16. q. d. רַחֵם** humerus, dorsum. item tumulus, agger. **Gen. 33, 26. ἀ radice inusitata** **רַחֵם** unde est **בִּיבְחִיל** **רַחֵם** summo mane surgere. **2. Sam. 15, 2.**

ΣΦΑ ΖΩ seu **σφαίρω,** jugulo, mactō, occido. (**ἀ σφαί,** quod inter alia est occido. Hinc **σφαζανον,** & per metath. **σφαζανον,** **ε, τ,** ensis, **ὀδοντι** **χ, 79.)** Fut. **1. σφαξω.** Præter. perf. **1. σφαξα.** aor. **1. σφαξα.** **1. Job 3, 12. σφαξε** & **ἀδελφόν αὐτοῦ,** & occidit fratrem suum. **Apoc. 6, 4. ἵνα ἀδελφὸς σφαξῶν,** (aor. **1. subj.**) ut alii alios mactent. aor. **2. σφαξον.** Præter. pass. **1. σφαγμαι.** aor. **2. σφαγμαι.** **Apoc. 5, 9. ὅτι σφαγῆς, καὶ ἡ ζωὴ σου τὸ πῶ ἡμῶν ἐστὶν ἀμαρτία σου,** quoniam mactatus es & redemisti nos Deo per sanguinem tuum. Præter. med. **1. σφαζομαι,** unde est

Σφαγῆ, **ἡς, ἡ,** mactatio, laniatio. **Αἱ. 8, 32. ὡς ὡς ἐσθῆτον ἐπὶ σφαγῆς ἡχῆς,** ut ovis ad laniationem ductus fuit. **epulum,** **Jac. 5, 5. ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς,** ut puta in die epulæ, seu tanquam tempore sollemnis convivii.

Σφαζιο, **ε, τ,** victima, **Αἱ. 7, 41. μή σφαζία καὶ θύσις ὡς ἐσθῆτον καὶ μοι;** num victimas & sacrificia oblatus mihi? Part. præter. pass. **1. σφαγμαι.** **ε, ο, σ,** mactatus, **α, um,** **apoc. 5, 12. τὸ ζῶντις** **ε, σφαγμῶν,** agnus mactatus.

Κατασφαίρω, jugulo, **Luc. 19, 27. κατασφαξάντι** (aor. **1. imper.**) **ἐν ὧ** **ζῆντι,** jugulate eos coram me.

ΣΦΑΛΛΩ, supplantō, evertō, labefacto, profterno. (Hinc **Lat. timorum fallo.** & affine est **Chald.** **רַחֵם**)

deprimi, proferri. vel Heb. *A da uitor.*

721 naphál, unde est Germanorum
sullen.) Fut. σφαλῶ. Præt. ἔσφαλα.
aor. 1. act. ἔσφαλα, fefelli. Præt. pass.
ἔσφαλαμ, unde est

Σφάλμα τῶ, ὅ, erratum. aor. 2.
pass. ἔσφαλῃ, lato successu fui fru-
stratus.

Ἀσφαλὲς, ἰ, ὅ, ἡ, certus. *Att. 22,
30. θαλάρης, ἡ, ὅ, ἀσφαλὲς, bo-
lent certum reserire. Att. 25, 26. πῶς ἂν
ἀσφαλὲς π. ῥεῖσιν σὺν ἔχω, de q̄bo
certi q̄bid scribere non possum. tutus,
Phil. 3, 1. οὐκ δὲ ἀσφαλὲς, vobis ve-
rò tutum est.*

Ἀσφαλὲς, Adv. tutò, certò, *Marc.
14, 44. ἀπαγάγει (Atticè pro ἀπι-
γει) ἀσφαλὲς, abducite tutò.*

Ἀσφαλὲς, ἰ, ὅ, ἡ, veritas, substan-
tivé accipiunt. *Att. 21, 34.*

Ἀσφάλεια, αἰ, ἡ, securitas, veritas,
1. *Thess. 5, 3. Luc. 1, 4. Att. 5, 23. ἀ-
σφαλίς, munio. Fut. ἀσφαλίσω-
μαι. aor. 1. pass. ἠσφαλίθην, in inf.
ἀσφαλίθηναι, muniri. Matth. 27, 64.
aor. 1. med. ἠσφαλισάμην, munivi,
Matth. 27, 65. ἠσφαλισάμετο τὸν πέφον,
muniverunt sepulcrum. aor. 1. med.
imper. ἀσφαλίτω. in plur. ἀσφαλι-
σάτω, munite, Matth. 27, 65. item
altringo, *Att. 16, 24.**

Ἐπὶ σφαλὲς, ἰ, ὅ, ἡ, pericu-
losus, *Att. 27, 9.*

Ἐπισφαλὲς, Adv. periculose. *Sap. D
4, 4.*

Κατασφαλίω, communicio, muni-
tum vel tutum reddo; it. demissum
munio aut obfirmo, 2. *Macc. 1, 19.
κατασφαλίσαντες, in q̄bo demissum
obfirmaverunt.*

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ἡ, ἡ, funda, in-
strumentum q̄bo lapidis violenter jaci
q̄bunt, *Sir. 47, 4. 1. Macc. 9, 11.*

Σφενδονίζω, fundam agito, fun-

Σφενδονίτης, ἡ, ὁ, funditor.

Σφενδονίτης, ἡ, ὁ, idem, *Judith
6, 12.*

ΣΦΗΞ, ἡ, ὁ, vespa, acc. pl.
σφήκας, *Sap. 12, 8. q̄b. ἂ*

Σφίγγω, stringo, constringo, gra-
tilem facio; est enim gracile animal.
Ab hoc σφίγξ est

Σφίγξα, αἰ, ἡ, parsimonia, sorditi-
es in victu, cum q̄bis strictiore manu,
q̄bam deceat, sumptus facit, *Sir.
11, 18.*

ΣΦΟΔΡΟΣ, ἡ, ὁ, vehemens, va-
lidus.

Σφόδρα, Adv. valde, vehementer,
*Matth. 2, 10. ἐχάρησαν χάριν μαζά-
λῳ σφόδρα, gavisii sunt gaudio ma-
gnò valde.*

Σφόδρα, idem, *Att. 27, 18.*

ΣΦΡΑΓΙΣ, ἡ, sigillum, 1. *Cor. 9,
2. Gen. σφραγίδος. Dat. σφραγίδι.
Accus. σφραγίδα, Apoc. 7, 2. Ἔ. c. 8,
1. Ἔ. c. 9, 4. 2. Tim. 2, 19. Gen. plur.
σφραγίδων. Apoc. 6, 1. Dat. σφραγισί,
Apoc. 5, 1. Accus. σφραγίδας, Apoc.
5, 5.*

Σφραγίζω, obfigno, sigillò munio,
*Apoc. 7, 3. Fut. σφραγίσω. Præt. act.
ἔσφραγισα. aor. 1. act. ἔσφραγισα, Joh.
3, 33. Ἔ. c. 6, 27. ἔτιν ὁ Πατὴρ ἔσφρα-
γισεν, hunc Pater obfignavit, hoc est,
tamquam sigillò impressò approbavit,
aliisq̄ve commendavit. aor. 1. act. im-
per. σφραγίστω, obfigna, Apoc. 10, 4.
aor. 1. act. subj. Apoc. 22, 10. μὴ
σφραγίσῃς, ne obfignes, hoc est, ne oc-
cultes, sed potius communices cum
aliis. aor. 1. act. part. Matth. 27, 65.
σφραγισάμενος τὸν λίθον, obfignato lapi-
de. Præt. pass. σφραγίσσμεν, obfignor,
ἔ. in media significatione obfigno.
Præt. pass. ἔσφραγισμεν, obfignatus. Apoc. 7, 4.
aor. 1. pass. ἔσφραγίσθην, Eph. 1, 13.*

ἔ. c. 4

ἔσφρα-
γισ-

ἰσφραγίζῃ (2. plur. aor. 1. pass.) τῷ πάλματι τῆς ἐκκλησίας τῷ ἀγίῳ, obfirmati estis per Spiritum illum pro missionis sanctum. Fut. 1. med. σφραγίζεσθαι. Compl. exemplar. 2. Cor. 11, 10. ἢ σφραγιστέα (3. sing. fut. 1. med.) pro cetera ἀνασφραγιστέα, non infringitur.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum & sigillum tollo, quod vulgata vertit infringo. Cetera exemplaria (quæ est verior lectio) habent σφραγιστέα, cuius vocis analysin vide infra in φραγεῖν. Atticè φραγίζω. aor. 1. med. ἰσφραγισάμην, obfirmavi, in part. bis legitur σφραγισμένοι, Rom. 15, 28. & 2. Cor. 1, 22. ὁ καὶ σφραγισμένοι ἡμεῖς, quibus etiam obfirmavit nos.

Κατασφραγίζω, obfirmo. Fut. σω. Præter. κατασφραγίσκα. aor. 1. act. κατασφραγίσκα. Præter. pass. κατασφραγισμένοι. Unde est part. κατασφραγισμένοι. obfirmatus. Apoc. 5, 1.

ΣΦΥΡΑ, αἱ, ἡ, ἑ σφυρῶν, ἁῖ, ἡ, ἱτ. σφυρῶν, ἡ, ἡ. Form. malleus, instrumentum fabrilis. Sir. 38, 28.

Σφυρῶν, ἡ, ἡ, malleolus pedis. Att. 3, 7. sic dictus ob mallei similitudinem.

Ὀλοσφυρῶν, ὀλοσφυράτωρ ἑ ὀλοσφυρῶν, ὁ, ὁ, ὁ, qui totus malleo ductus est sive fabricatus; solidus, Sir. 50, 10.

ΣΧΕΔΩΝ, Adverb. propè, ferè, ferme, contiguè, (ab ἔχουμαι, contiguus sum) Att. 13, 44. σχεδὸν πᾶσαι ἡ πόλεις συνήχθη, ferè tota urbs, hoc est, omnes cives congregati fuerunt.

Σχιδοί, ἡ, ἡ, tabella, pugillares, in quibus tumultuariè aliquid notamus, seu quæ ex tempore nobis in mentem veniunt, in iis scribimus.

Σχιδοί, ὁ, ὁ, extemporalis, subito factus, non elaboratus.

Σχεδία, scilicet, ναῦς, navis subitanea,

Ἀναβίγλιον temere factum ex trabibus connexis & sine fabrica compactis; ratis, Sap. 14, 5. 6.

Σχεδιάζω, ex tempore facio, rem leviter tracto, inconsiderate ago; Bar. 1, 19. ἐξεδιάζωμεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, leves eramus ad non audiendum vocem eius.

Σχεδίασμαι, τῶ, ὁ, opus ex tempore factum.

Ἀντισχεδιάζω, propè & ex tempore facio.

Ἀντισχεδιάσι, ex tempore, non præmeditatè.

Ἀντισχεδίας, casu. Sap. 2, 2. ἀντισχεδίας ἐγανήνημεν, casu nati sumus.

ΣΧΕΤΑΙΟΣ, ὁ, infelix, miserabilis; quæ ἀ χίω ἑ πάλαι, quæ miseriam habet. Item, durus, sævus, nefarius, 2. Macc. 15, 5.

Σχετλιάζω, conqueror, lamentor. Σχετλιασμός, ὁ, ὁ, lamentatio.

Σχετλιαστικός, ὁ, ὁ, miserationi aptus, indicans χετλιασμόν, i. e. querelam de miseria.

ΣΧΙΖΩ, findo, scindo, (à Chald. שִׁחַל schelah, diffindere) Luc. 5, 26.

τὸ καὶνὸν χιζῶ (τὸ πάλαιον) ποδὺν findit vetus. Fut. χιζω. Præter. act. ἔχιζα. aor. 1. ἔχισα, fidi. Joh. 19, 24. καὶ χιζοῦντο (aor. 1. subj.) αὐτοί, nec findamus eam. Præter. pass. χιζοῦμαι.

findit, Marc. 1, 10. αἶσα χιζοῦντος τῶς ὑποπόδιων, vidit medios discedere callos. Præter. pass. ἔχισμαι, unde est.

Ἐχίσμα, τῶ, ὁ, fissura, Matth. 9, 16. καὶ χιζοῦντο χιζοῦνται, & fit prior fissura, diffidium, Joh. 7, 43. χιζοῦσαι εἰς τὸ πᾶν ὅχλον ἐγένετο, diffidium ergo in turba ortum est. Secta, 1. Cor. 11, 18. aor. 1. pass. ἐχιδέτω, fissus fui, Matth. 27, 51. τὸ κατεσπασμένον ἔσται ἐκ τῶν οὐρανῶν, velut tem-

pli fissum fuit in duas partes. ibidem. A
καὶ αὖ πάλιν ἐχέδνησαν, & rupes dis-
siliunt. Act. 14, 4. ἐχέδνη δὲ ἡ πόλις
τῆς πόλεως, scissa verò fuit plebs
illius urbis, hoc est, dissederunt inter
se.

Σχίσμα, ης, ἡ, fissura; it. sagitta,
1. Reg. 20, 19. 1. Macc. 10, 80.

Σχίνος, ος, ὁ, lentiscus arbor, Sus.
54.

Διασχίζω, intercludo, Sap. 18, 23.
διέσχισεν (3. sing. aor. 1. ind. act.) τὴν
ὁδόν, interclusit viam.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, 1.
Macc. 1, 56.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ος, ὁ, (παρὰ τὸ χεῖν
h. e. a retinendo) funis è junco ple-
xus.

Σχοῖνοι, ος, ὁ, (pro χοῖνοι) funicu-
lus, Job. 3, 15. πηχέως φεγγάδιοι ἐν
χοῖνοις, scilicet flagello ex funiculis. Act.
27, 32. ἀπικοψάν τὰ χοῖνιά τῆς σκά-
φης, absiderunt funiculos scapae.

ΣΧΟΛΗ, ἡς, ἡ, otium, vacatio,
(ab Hebr. שְׁכֻלָּה qviescit) ἐν σχολῇ,
ἐν σχολῇ, in otio. καὶ σχολῶν, per o-
tium. σχολῶν ἄγειν, otiosi. Lucian.
σχολῶν πρὸς δείπνῳ ἦγε, ante cenam o-
tiosus fuit. Plat. de Rep. lib. 2. πῶν
ἄλλων σχολῶν ἄγων, ab aliis cessans.
mora ejus, qui lentè agit. Thucyd.
lib. 1. Lucubratio, quam quis per o-
tium composuit. Plut. in exordio
lib. de aud. Sic Petrus Ramus scri-
psit Scholas Metaphysicas, Logicas &c.
Locus ipse, ubi artes humaniores do-
centur. Act. 19, 9. ἐν τῇ σχολῇ Τυερί-
ου πνός, in schola cuiusdam, cui no-
men erat Tyranus. Schola usitatè
hodie dicitur cœtus docentium &
discientium lingvas, sapientiam, &
virtutem.

Σχολάζω, propriè otiosus sum, o-
tior, item vacuus sum, Matth. 12, 44.

item vaco, operam do, studeo cum
Dat. 1. Cor. 7, 5. ἵνα σχολάζῃ τῇ
ἐμοί καὶ τῇ ἀνδραγαθῇ, ut vacetis je-
junio & precationi.

Ἀσχολέω, ὦ, occupo. item occu-
patus sum. ἀσχολῆμαι, occupatus sum.
Herod. πρὸ ταῦτα ἡσχόλωτο ὁ Εὐσε-
βίος, vehementer in hac incubuerant.

ΣΩΖΩ vide σῶ.

ΣΩΜΑ, τοῦ, ὁ, corpus (σώ-
ζω, servo) Dicitur de hominibus, 1.
Cor. 5, 3. ἀπὸ τῆς σώματος, absens cor-
pore. corpus hominis defuncti,
Matth. 14, 12. ἤγαγον τὸ σῶμα καὶ ἐπι-
ψαν αὐτῷ, susculerunt corpus (Johan-
nis Baptiste) & sepeliverunt illud.
cadaver, πτώμα. Luc. 17, 37. ὅπου τὸ
σῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀσπῖ,
ubi est cadaver, eo congregantur, seu
convolant aquilæ. De plantis, 1. Cor.
15, 38. ὁ δὲ θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα,
Deus vero illi dat corpus. 1. Cor. 15, 44.

Ὁ γὰρ σῶμα πνευματικόν, excitatur
corpus spirituale, hoc est, glorifica-
tum, legibus hujus vitæ non obnox-
ium. Manebit qvidem eadem corpo-
ris substantia & essentia, qvalis in
hac vita fuit, sed alia erunt illius cor-
poris qvalitates. Non algebit, cale-
bit, non egebit cibo, potu, vestitu, non
tardum erit, sensus non erunt bebe-
tes &c. sed pares futuri sumus ang-
lis, sicut Servator noster pronuntiat
Matth. 22, 30. σώματα, ὡν, τὰ, man-
cipia, idem qvòd ἀνδραγαθία. Apoc. 18,
13. καὶ ῥέδων καὶ σωματῶν, & rhedas
& mancipia, mutatâ syntaxi pro
καὶ ῥέδας καὶ σώματα, prout Galli di-
cunt acheter des chevaux. Ανομα-
λῆ casus.

Σωματικός, ὁ, ἐν, corporeus, a, um.
1. Tim. 4, 8. ἡ σωματικὴ γυμνασία, cor-
poralis exercitatio. Luc. 3, 22. σωμα-
τικῶς εἰδὲν, corporeâ specie.

Σωματικῶς, Adv. corporaliter, item
Bbb 5